

Louise M. Alcott.

SPELDEN
en ander klein goed.

Amsterdam-Jan Leendertz.

PERKINS LIBRARY

Duke University

Rare Books

san:

J. P. de BIE

**SURPLUS
DUPLICATE**

LOUISA M. ALCOTT.

SPELDEN EN ANDER KLEIN GOED.

Digitized by the Internet Archive
in 2011 with funding from
Duke University Libraries

Trotting & Co. Lith. Amst.

LOUISA M. ALCOTT.

S P E L D E N,

EN

ANDER KLEIN GOED.

DOOR

O. D. A.

AMSTERDAM.

JAN LEENDERTZ.

1880.

1 - JUN - 1
Copy 1970

ZEVEN ZWARTE KATTEN.

Zij kwamen allen ongenood, zij leidden allen een leven vol avonturen en stierven allen een droevigen dood; daarom zijn deze zeven de belangrijkste en meest gedenkwaardige van de lange reeks katten, die ik in mijn leven heb liefgehad en verloren.

De kleur van een kat is mij tamelijk onverschillig; maar het toeval wilde, dat onze poesjes meestal grijs of gestreept waren. Eén witte, die altijd *bleefde* te huizen in de steenkolenkist, zag er steeds zóó wanhopig vuil uit, dat we ons nooit weér durfden te wagen aan een witte. Zwarte katten had men ons nooit aangeboden, dus daarvan hadden we geen ondervinding, totdat nummer één op de volgende wijze tot ons kwam.

Toen ik op een dag voor mijn venster zat, zag ik een heel mooie poes, die met deftigen tred de straat door kwam wandelen. Ik keek met belangstelling naar het

dier, nieuwsgierig waar hij zoo plegtig heen zou stappen.

Nu en dan stond hij stil, om de huizen, die hij voorbijkwam, naauwkeurig te bekijken, als zocht hij naar een bijzonder nummer, totdat hij, bij ons hek gekomen, dat openduwde en regtstreeks op de voordeur toestapte. Toen hij die gesloten vond, zette hij zich neder om te wachten, totdat iemand ze voor hem open zou doen.

Voor de klucht ging ik terstond opendoen, en jawel, onmiddellijk kwam hij binnen, na mij een poos strak aangekeken en even met zijn mooijen staart gekwispeld te hebben. Blijkbaar was hij hier teregt, en achter mij aan in de kamer komende, ging hij op het haardkleed zitten, knipoogde tegen 't vuur, keek de kamer eens rond, poetste zijn snor en zich gezellig ineengekruld op de zachte wol neervleijend, begon hij luid en vrolijk te spinnen, als wilde hij zeggen :

»Alles in orde, dit plekje bevalt mij, ik zal hier maar blijven.«

Ik moest hartelijk lagchen om zijne vrijpostigheid; maar ik vond hem zoo mooi, dat ik hem graag wilde houden. Het was geen gewone kat, maar zoo als we later ontdekten, een Russische kater. Zijn vacht was langharig, zwart en zoo glanzig als satijn; zijn staart als een sierlijke pluim, en zijne oogen zoo rond en geel als twee maantjes. Zijne pootjes waren heel fijn, en witte sokjes en handschoentjes, benevens een keurig

wit boordje en overhempje, gaven hem het aanzien van een zwierig jong heer, gekleed om uit te gaan. Zijn gezigt was wit met in 't midden gescheiden zwart haar; en zijn snor, omgekruld aan 't eind, gaf hem een heldhaftig voorkomen. Iedereen bewonderde hem en zeker heeft er nooit een kat meer ijdelheid bezeten. Als hij zag dat wij naar hem keken, nam hij terstond een theatrale houding aan, staarde peinzend in 't vuur, alsof hij onze loftuigen niet hoorde, kroop voort als een tijger, gereed zijn prooi te bespringen en keek met felle blikken en sloeg den grond met zijn staart; of hij strekte zich weelderig uit op het kleed en kneep zijn oogen half dicht met een sentimenteele uitdrukking, die heel grappig was.

Wij noemden hem Czar, en geen tiranniek Russisch Keizer heeft ooit grooter verslagenheid en schrik verspreid in de zielen zijner lijfeigenen, dan deze koninklijke kater in de harten en woningen der ratten en muizen, over wie hij heerschte.

De aardige kleine muisjes, die vroeger zoo goed van vertrouwen in mijn kamer plagten te komen spelen, die zich verscholen in de doos van mijn besten hoed en onze provisiekamer tot school en kinderkamer voor hun lieve kleintjes inrigtten, vielen nu gemakkelijk den Czar ten prooi, daar hij er geen been in zag een half dozijn op een dag te vangen.

Brutale oude ratten, grijs geworden in 't kwaad, die vroeger onbeschaamd de voordeur in en uitstapten, onze riolen vernielden, en 's nachts de muren teisterden, waren nu gedwongen die nachtelijke pret te staken, en gevoelden dat hun rijk uit was.

Czar kende geen vrees en vloog aan als een razende Roeland op de eerste de beste groote rat, die het waagde haar langen staart op ons erf te laten kijken. Hij overwon in menigen fellen strijd en versloeg zijne duizenden, waarbij hij nooit verzuimde zijn gedooden vijand aan ons te laten kijken, om onzen dank voor zijn heldendaad in te oogsten.

Het gaf wel eens eenige ontsteltenis, als wij een groote rat midden in onze mooie kamer vonden liggen; het was niet heel plezierig, als soms een opgewonden kat op iemands schoot kwam springen, met een half doode rat tusschen de tanden; of als onze bezoekers op de stoep ontvangen werden door den Czar, bezig vangballetje te spelen met een muis.

Hij werd ongaarne geliefkoosd en stond slechts aan enkele bevoorregte wezens toe, hem op schoot te nemen. Mijn werkmant was zijn liefste bed; want een zeker groot zacht speldekussen scheen hem dienstig te zijn als hoofdkussen, en nadat hij al de spelden die hem hinderden er brutaal uit had gewipt, lei de schurk zijn mooijen kop op het roode bergje, en knipoogde tegen

mij met een onweerstaanbaar grappige uitdrukking, waardoor het mij onmogelijk was hem te beknorren.

Den geheelen zomer genoten wij van zijn guitenstreken en bewonderden wij zijn mannelijke deugden; maar in den winter daarop verloren wij hem, want, helaas! in 't eind vond hij een vijand die hem de baas was en viel hij als slagtoffer van eens anders roekeloozen moed.

Eens op een morgen nadat er dik sneeuw gevallen was, ging Czar uit om het pad vóór t' huis op en neêr te wandelen. Terwijl hij, met zijn rug naar t' hek, peinzend zat te staren naar eenige duiven op het dak van t' schuurtje, kwam een groote bulhond de plaats oploopen en viel hem laaghartig van achteren aan. Zoo plotseling overvallen, deed het arme dier nog zijn best, en krabde dapper van zich af, tot dat zijn vijand hem in de dikke sneeuw sleepte, waar hij onmogelijk zich verweren kon, en hem zoo wreed mishandelde, dat hij zeker op de plaats dood zou gebleven zijn, als ik niet tot zijne redding ware toegeschoten.

Ik nam een bezem en begon den hond zoo duchtig af te rossen, dat hij zich wel van den armen Czar tot mij moest wenden. Wat er van mij zou geworden zijn, weet ik niet; want de hond was woedend en blijkbaar van plan mij in de beenen te bijten; maar gelukkig verscheen zijn baas en riep den hond weg.

Geen knaap werd ooit ernstiger bestraft dan dezen

jongeling te beurt viel; want ik goot de vazen mijns toorns over zijn hoofd uit, terwijl ik mijn bebloeden lieveling van den grond opnam en vol edele verontwaardiging op zijne wonden wees.

De jongen vlugtte vol ontzetting en ik droeg mijn armen stervenden Czar naar binnen. Den geheelen dag lag hij op zijn kussentje, stil en geduldig, met zijn verscheurden nek in zacht linnen gewikkeld, een schoeltje room naast hem, en een bedroefde meesteres, om hem met teeder medelijden te verzorgen en te streelen.

Wij kregen dien avond gasten, en mijn belangwekkende patient werd in een andere kamer gezet. Eens, te midden van een gesprek, meende ik een klagelijk miaauwen te hooren, maar kon op dat oogenblik niet wegloopen en vergat het ook weldra weêr; maar toen het gezelschap vertrokken was, trof mij het hartverscheurend schouwspel, dat Czar dood uitgestrekt lag voor de deur van het vertrek.

Toen hij zijn dood voelde naderen, was hij uit het mandje gekropen om mij te komen goeden dag zeggen, en voor de gesloten deur gestorven, als een dappere, trouwe kat tot het einde toe, nadat hij door dien kreet mij een laatst vaarwel had toegeroepen.

Hij werd met groote statie begraven en vóór nog het gras groeide boven zijn graf, kwam de kleine Blot zijn plaats innemen, hoewel ze die nooit vervuld heeft. De

loopbaan van Blot was even kort als droevig. Het ongeluk had haar tot zijn prooi gekozen en het leven lachte haar nimmer toe.

Ik zag eenige jongens, die een treurig voorwerp met kluiten modder smeten; ik hield een klein sermoen over wreedheid jegens dieren, verklaarde het slagtoffer voor verbeurd, rolde het bemodderde beestje in een krant en droeg het zoo in triomf naar huis. Gewaschen en gedroogd bleek het een mager zwart katje te zijn, met vuile blaauwe strikjes in de ooren. Daar ik niet houd van oorringen, beroofde ik haar van dat versiersel en trachtte vervolgens het poesje vet te mesten, daar het er uitzag, alsof het bittere ellende geleden had.

Maar Blot wou niet dik worden. Zij scheen verteerd te worden door de herinnering aan haar vroeger geleden onregt, en zij bleef een mager, schuw, somber katje. Het was mij onmogelijk haar vertrouwen te winnen. Zij had haar geloof in de menschheid verloren, en ik kon het haar niet kwalijk nemen. Steeds verschool ze zich in hoekjes, trilde als ik haar aanraakte, nam steelsgewijs haar voedsel en hurkte neer op de ongezelligste, koudste plaatsen, beneden in den kelder, of achter het hek, steeds wanhopig miaauwende, als moest haar verdriet zich uiten. Zij verkoos het niet gemakkelijk of prettig te hebben. Geen kussen kon haar verlokken, geen zachte woordjes of liefkozingen

konden haar aan 't spinnen maken, geen lekker eten maakte haar ruige vacht gevulder, geen warmte of vriendelijkheid vermogt den angstigen blik uit haar droevige, groene oogen te verbannen, geen touwtje of kwastje maakte haar ooit speelsch of deed haar immer besluiten vrolijk te kwispelen met haar neerslagtige, dunne staartje.

Arme, lieve kleine Blot! Zij leverde een aandoenlijk schouwspel op en haar einde was geheel in overeenstemming met de rest van haar hard lot. Eens op een dag dat ik haar op mijn schoot nemen wou, kroop zij weg bij den haard en toen ik mijne vervolging voortzette, om haar te pakken en te liefkozen, sprong zij in haar angst midden in de gloeiende kolen. Een wild gehuil, en een nog wilder sprong bragt haar weer uit den haard, maar slechts om met vier deerlijk verbrande pooten en gezengde huid te liggen zieltogen.

„We moeten het stakkertje uit zijn lijden helpen,” zeide een vriendin, die er bij was en had de kracht in een emmer water een einde te maken aan de pijnen en aan het leven van kleine Blot.

Ik legde haar zorgvuldig in een klein doosje, met een poppendekentje om haar heen gerold, en het arme dier een laatst vaarwel toesprekende, gaf ik het aan den ouden tuinman om te begraven. Hij moest dat baantje wel meer voor mij waarnemen, en ik kon

er op vertrouwen, dat hij mijn lievelingen steeds een behoorlijke begrafenis zou geven en ze niet oneerbiedig op de vuilniskar, of in het water zou smijten.

Mijn dierbare Moeder Bobbel was geheel het tegenovergestelde van Blot. Ge hebt zeker nog nooit zoo'n gezellige oude poesenmama gezien en haar eerste verschijnen was zoo koddig, dat ik er nog nooit aan denken kan zonder lagchen.

In onze achter-keuken stond een oude kast, met een paar kleine deurtjes van onderen er in. In dat beneden kastje werden eenige lappen kleedengoed bewaard, maar wij hadden er nog nooit aan gedacht die ruimte als woning te verhuren, toen ik eens op een dag Mevrouw Bobbel en hare kleintjes daar zeer huiselijk in genesteld vond.

Ik had nog nimmer te voren deze goedige zwarte poes gezien en ik veronderstel, dat niemand vóór mij ooit hare drie gitzwarte, ineengerolde blinde poesekindertjes aanschouwd had. Nooit in mijn leven had ik een kat ontmoet, die zoo goed van vertrouwen was; want toen ik verbaasd terugtrad, keek Mevrouw Bobbel mij slechts aan onder vriendelijk, veelbeteekenend spinnen en begon aan mijn karpetje in de kast te plukken, als wilde zij zeggen:

„De woning was juist naar mijn zin; ik zal die dus maar nemen en u, bij wijze van huur betalen, toestaan

mijne drie lieve kindertjes te bewonderen en te liefkozen.»

Ik dacht er geen oogenblik aan haar weg te jagen en zij bleef er dus gedurende eenige maanden, terwijl hare kleintjes rondom haar opgroeiden tot even dikke grappige, zwarte, goedige poesen als zij zelf was.

Geen joliger jonge katjes kunt gij u voorstellen, dan dit drietal en er leefde nooit een trouwer, zorgvuldiger moeder. Ik plaatste haar naam boven de deur van haar woning en zij leefden allergezelligst zamen daarin voort, zelfs toen ze reeds te groot werden om er met haar vieren in geborgen te kunnen worden, en men hier en daar een staart of een poot uit het kastje zag hangen, nadat de familie zich ter rust had begeven.

Ik begon wezenlijk te hopen, dat zij den vloek zouden ontkomen, die op al mijn katten scheen te rusten, maar helaas! dat was niet het geval; want zij kwamen allen op droevige wijze aan haar eind. »Moedergekje« kreeg een stuip en viel uit het raam, waardoor ze oogenblikkelijk dood was. Othello Bobbel, haar broertje, werd doodgeschoten door een kwâjongen, die op alle katten in de buurt schoot met een pistooltje, als een goede oefening voor latere heldedaden met jagtgeweer. De kleine Purr geraakte beklemd in een val, die voor een mol of mormeldier gezet was, en bezeerde zich

daarbij zoo vreeselijk, dat het noodzakelijk was haar door chloroform op zachte wijze verder af te maken. Mevrouw Bobbel was dus alleen overgebleven en dikwijls zag men haar — als een bedroefde doch berustende moeder — naar den boom gaan, waaronder haar kleintjes begraven lagen, om daar in stilte te zitten treuren.

Hare gezondheid leed er onder; maar wij hadden den moed niet haar weg te zenden en 't zou ons ook niets geholpen hebben al hadden wij het beproefd. Wij hadden het vroeger eens getracht te doen, maar zonder ons doel te bereiken. Een tijd lang waren die vier katten in huis zóó lastig, dat mijn geëerbiedigde vader, die de lievelingen niet op haar regten prijs schatte, besloot het huis te bevrijden van de geheele kattenfamilie; hij pakte de dieren dus in een mandje en droeg ze de wijde wereld in. Op een eenzaam plekje gekomen, zeer ver van huis, gaf hij den dieren hun vrijheid en keerde langs een anderen weg terug, regt verheugd ze kwijt te zijn. Oordeel zelf over zijne verbazing, toen het eerste wat hij zag Mevrouw Bobbel met hare kinderen was, die op de stoep zaten uit te rusten van haar snellen loop naar huis. Wij lachten allen den goeden ouden man uit, zoodat hij voortaan de poesen met vrede liet, en toen nu de mama alléén overgebleven was, zwak en tot niets nut, maakte haar droefheid haar heilig in onze oogen.

Toen wij ons huis sloten, om voor den winter naar stad te gaan, droegen wij Moeder Bobbel aan de zorg van eene vriendelijke buurvrouw op, die beloofde haar trouw te zullen bewaken. In het voorjaar terugkomend was een van mijn eerste vragen: »hoe is 't met de oude poes?»

Het deed mij innig leed van mijne buurvrouw te vernemen, dat de kat dood was. Het schijnt dat het lieve dier weggekijnd was van heimwee naar haar oude thuis en, ten spijt van ouderdom en slecht weer, telkens weer daarheen was teruggekeerd.

Verscheidene malen had men haar teruggehaald, als zij weggeloopt was, maar op het laatst was het hun beginnen te vervelen en hadden zij het beest laten trekken.

Het was hard gaan vriezen en toen ze den volgenden morgen eens gingen kijken wat er van poes geworden was, hadden ze haar bevroren vinden liggen in dezelfde oude kast, waarin ik haar 't eerst met hare kleintjes ontdekt had.

Als een fijngevoelde oplettendheid jegens mij, had men het velletje van M^w. Bobbel bewaard, en bood men mij dat aan, toen de vertelling uit was. Ik heb het een poosje bewaard, maar het volgende jaar tegen Kersmis heb ik er mofjes van genaaid voor verscheidene poppen, die mij toegezonden werden om ze aan te kleeden; en

ik kan u verzekeren dat het allerliefste moffjes opleverde : het glanzige zwarte bont, gevoerd met kersroode zijde en versierd met aardige kleine kwastjes.

Ik had wel veel gehouden van die goede oude poes ; maar ik wist dat het vel door de mot verteerd zou worden, als ik het bewaarde, en daarom verheugde ik liever de hartjes van vele kleine vriendinnen met poppen in volmaakt wintertoilet. Ik ben verzekerd dat Mevrouw Bobbel zelve dat met mij eens zou geweest zijn, en daarin geene oneerbiedige behandeling van hare overblijfselen zou gezien hebben.

De laatste mijner katten was de zwartste van allen en zóó wild, dat we hem het Kaboutermannetje noemden. Hij kwam eens op een dag door een gebroken luik in het dak op onzen zolder tuimelen en nam van dat oogenblik af ons huis in bezit, te werk gaande als een bezetene.

Hij kroop in de pijpen van den oven, maar kon er niet weer uitkomen. Een heelen nacht heeft hij mij eens genoodzaakt bij hem op te blijven, om hem lucht, licht, voedsel en troost te verschaffen, door een klein gaatje in den planken vloer, totdat de timmerman den volgenden ochtend vroeg kon komen om hem er uit te zagen.

Zijn staart had daarbij zoo geweldig in de klem gezeten, dat die er altijd krom van bleef. Eens viel hij van eene hoogte in het vaatje met groene zeep, en werd

eruit gevischt als de ridder van de droevige figuur. Eens werd hij half verworgd door een mooi halsbandje, dat wij voor hem gemaakt hadden; wij vonden hem half dood daaraan hangen aan een paal.

Dikwijls gingen de menschen op hem zitten, want hij verkoos altijd op stoelen te liggen. Niemand hield veel van hem, want hij had geen beminnelijk karakter, maar beet en krabde zoodra men hem aanraakte; hij speelde net zoo lang met de strikjes op onze pantoffels, tot hij ze erafgetrokken had en als wij hem niet snel genoeg op zijn wenken bedienden, klaagde hij zijn nood in een allererbarmelijkst gehuil, te diep en somber van toon om het nog miaauwen te kunnen noemen. Mooi was hij niet, doch zeer indrukwekkend groot, zonder één enkel wit haar. Zijn eene oog was blaauw en het andere groen; en het groene hield hij altijd half gesloten, alsof hij u heimelijk iets toewenkte, hetgeen een hee dwaas gezicht opleverde. Hij had daarenboven iets waggelends in zijn gang, ging nooit voor iemand uit den weg, en verviel bij de minste belediging in een woede, die den dapperste het hart in de schoenen deed zinken.

Ja, Kaboutermannetje was wezenlijk een vreeselijk dier, en toen een ondeugende neef van ons vertelde, dat hij, om een weddenschap te winnen, een zwarte kat noodig had, zonder een enkel wit haar, waren wij terstond bereid hem daarvoor af te staan.

Het schijnt dat zeelieden zoo bijgeloovig zijn, dat zij niet willen zeilen in eên schip, waar een zwarte kat aan boord is, en nu had die schelm van een neef plan, om poes meê een zeereis te laten ondernemen, zonder dat iemand er iets van afwist, behalve de vriend die het dier meê had gebragt, en dan zou men hem, na veilig volbragte reis, voor den dag halen, als een zegepralend bewijs, hoe dwaas het bijgeloof der zeelieden was.

Kaboutermannetje werd dus aan zijn nieuwen meester overgedragen en zeilde weg, ingepakt in een oude vischmand, met een gaatje in den deksel, waar zijn kop even door kon komen kijken.

Wij wachtten vol ongeduld om te vernemen hoe de grap afgeloopen was; maar ongelukkig hadden ze ruw weêr en was zijn baas te zeeziek om hem rustig en veilig opgesloten te houden, zoodat het ontembare dier uit zijne gevangenis ontsnapte en zijn tegenwoordigheid verried, door tot groote ontsteltenis der matrozen akelig huilend over het dek te sluipen.

Zij maakten jagt op hem, grepen hem en smeten het arme Kaboutermannetje meteen overboord. En toen de voorgenomen grap ontdekt werd, trokken zij aan het langste eind, want toevallig was daarna het weder beter geworden en het overige van de reis heel voorspoedig geweest. Dit schreven zij natuurlijk toe aan het ver-

wijderen van de zwarte kat, zoodat zij meer dan ooit in hun bijgeloof versterkt waren. Het speet ons wel dat ons Kaboutermannetje zoo noodlottig aan zijn eind was gekomen; maar wij betreurden hem niet lang, want hij had onze harten niet weten te winnen, zooals sommige andere onzer lievelingspoesjes.

Hij was de laatste van de zeven zwarte katten en na hem hebben wij er geen meer gehad; want ik kreeg heusch een gevoel, alsof er iets onheilspellends aan verbonden was, na mijn droevige ervaringen met Czar, Blot, M^w. Bobbel en gezin en den martelaar Kaboutermannetje.

TWEE KLEINE MEISJES OP REIS.

Van de twee ware geschiedenissen, die ik thans ga verhalen, is de eene omtrent Annie Percival, — een allerliefst, goedhartig kind, in wier reis vele andere kinderen belangstelden, en aan wie nog met dankbaarheid gedacht wordt, door hen die zij op het verre eiland een bezoek heeft gebragt.

Annie was zes jaar oud, toen zij onder zeil ging naar Fayal, vergezeld van hare moeder, hare grootmoeder en «kleine tante Ruth», zooals zij hare jeugdige tante noemde, die zelve nog een schoolmeisje was.

Annie's uitrusting was ellerkeurigst en haar koffertje was prettig, zoowel als grappig om te zien, want alles was zoo klein en toch zoo volkomen in orde, dat het er uitzag, alsof een pop ermeê de reis naar Europa moest ondernemen. Zoo'n doddig toiletdoosje met miniatuur kammetjes en borsteltjes voor haar krulle-

bolletje; zoo'n gezellig roodflanellen ponnetje, voor het kleine vrouwtje om in hare kooi te dragen, met pantoffeltjes erbij van dezelfde kleur, om van de eene hut in de andere te trippelen; zulke stapels kleertjes er netjes ingepakt en de voorletters van de eigenares buiten op den koffer; om niet te spreken van den sleutel, aan een lintje in haar zak, alles zoo deftig als of zij een volwassen mensch ware.

Mij dunkt het zien van dat ernstige, en tevens zonnige gezigtje moet een genot geweest zijn voor iedereen aan boord, al was hij ook nog zoo zeeziek, en het geluid van dat vrolijke stemmetje moet hun als liefelijk vogelengekweel toegeklonken hebben, vooral wanneer zij het grappige liedje zong van den «Uil en het poesje»! want zij had iets onweerstaanbaar liefs, en maakte allerlei zonderlinge, wijze en liefdevolle opmerkingen.

Welnu, zij zeilden en zeilden maar altijd voort, en kwamen ten laatste te Fayal, waar alles zoo nieuw en vreemd voor haar was, dat Annie's groote bruine oogen zich ter naauwernood den tijd gunden om te slapen, zóó druk hadden zij het met rondkijken.

Zij had veel schik in de ezels, ook in de vreemde taal en manieren van de Portugeesche lieden om haar heen. Vooral de zotte namen, aan de kippen van een jong vriendinnetje gegeven. De kuikens schenen dezelfde taal te spreken van thuis, maar blijkbaar verston-

den zij Spaansch ook, en kenden zij hun eigen namen; het was dus een heel pretje om te roepen «Prio, Pico, Cappij, Clarissa, Whorfie en Simonena, maar dit laatste kuiken had een te sterk ontwikkeld borstbeen, zoodat het niet goed eten kon, en dus afgemaakt moest worden.

Maar hetgeen den diepsten indruk op Annie maakte, was een bezoek aan een armenschool, in het oude klooster van San Antonio. Die school werd uit liefdadigheid gehouden door eenige vriendelijke dames, en vijfentwintig meisjes werden onderwezen en verzorgd in een groote kale ruimte, die er vrij ongezellig en somber uitzag in de oogen van lieden uit een land, waar liefdadigheidinstellingen op zeer goede schaal ingerigt zijn.

Annie keek hoe alles er toeging met snuggere belangstelling, en toen men haar en haar gezelschap de speelkamer liet zien, verbaasde en bedroefde het haar innig te bemerken, dat de kinderen niets hadden om meê te spelen, dan een hoop lompen, waaruit zij een soort van poppen maakten met uitgerafelde draden als haar, gezigten op ruwe wijs op het doek geteekend en vormlooze slappe beenen. Geen enkel ander stuk speelgoed was er te zien, maar de kinderen zaten op den steenen vloer van het groote vertrek, — want meubels waren er niet — en speelden tevreden met

hun armelijke popjes, glimlagchend en knikkend tegen de „Amerikaantjes”, die dit droevige schouwspel vol ernst aanstaarden, en zich verwonderden hoe het mogelijk was prettig te spelen, zonder porceleinen en wassen poppen, theegoedjes, en stoeltjes en tafeltjes om huishoudentje meê te vertoonen.

De arme kinderen dachten dat het vreemde meisje hun hun poppen benijdde en één hunner kwam weldra bedeesd naar voren en bood haar twee van de best gelukte lorrepopjes aan, het aan de ongewijzeres overlatende om in het Engelsch uitleggen, dat ze daar mede hun aanzienlijke gast een beleefdheid wenschten te bewijzen. De vriendelijke fijngevoelende Annie nam al knikkend en glimlagchend de onooglijke vodden in dank aan, en droeg ze even zorgvuldig met zich meê, als waren zij zeer mooi en veel waard.

Maar thuis gekomen kon ze niet zwijgen van meêlij en droefheid, over den treurigen toestand van die kinderen. Niets dan lompen te hebben om meê te spelen, scheen voor haar kinderlijke verbeelding een bijzonder hartroerende staat van armoede, en daar zij een goedhartig schepseltje was, reikhalsde zij om van haar overvloed mede te deelen aan «al die arme weesjes, die geen mooie poppen hadden.»

Zij had zelve een groot aantal teerbeminde poppen, maar toch niet genoeg om rond te komen, zelfs al

wilde zij ze allen opofferen; en hare lieve grootmoeder, die haar leven lang dergelijke dingen gedaan had, kwam het kind te hulp in hare moeilijkheid, door haar te beloven, dat zij vijf en twintig mooie poppen naar Fayal zou zenden, zoodra het reisgezelschap in Amerika zou zijn teruggekeerd, waar deze kinderartikelen overvloedig en goedkoop te krijgen zijn.

Op deze wijze getroost, voelde Annie dat zij met een gerust hart kon genieten van haar bijzondere lievelingen Horta en Chica Pico Fatiera, poppen, die als herinnering aan de Spaansche reis herdoopt waren. De dames zonden intusschen naar de kloosterschool een pakje lapjes zijde, laken en flanel van vrolijke kleuren, benevens geld om boeken voor te koopen. Ook werden er eenige smakelijke kaasjes bijgevoegd voor de kinderen om bij hun drooge brood te eten, zeer tot vreugde van Annie, wier belangstelling in de school van San Antonio dus levendig werd gehouden.

Na vele prettige avonturen beleefd te hebben, gedurende haar verblijf van zes maanden in die stad, zeilde ons damesgezelschap weër naar huis; de reis had haar allen goedgegaan en Annie was nooit uitverteld over al wat zij gezien en ondervonden had, en 't was een voortdurende bron van vermaak voor hare omgeving, om haar met veel wijsheid alles aan haar jongere broertje te hooren uitleggen en beschrijven.

Grootmoeder hield trouw hare belofte en Annie waakte met het grootste genot over de vijf en twintig poppen, tot zij allen aangekleed, verpakt en naar Fayal verzonden waren. Weldra kwam een dankbare brief terug van de onderwijzeres, vermeldende hoe verrast en opgetogen de meisjes waren en hoe zij over Annie praatten, alsof zij een soort van tooverprinses was, die, als dank voor twee armzalige popjes van lompen gemaakt, een wonderdadige regen op hen had doen neêrdalen van prachtige dametjes, met porceleinen kopjes en armpjes, en vrolijk gekleurde jurkjes en glimlagchende gezigtjes.

Deze kinderlijke weldadigheid werd in 't geheugen gegrift van allen, die ervan wisten, door het droevige feit dat Annie, drie maanden nadat zij van die gelukkige reis was thuis gekomen, de groote reis ondernam, waarvan niemand ooit wederkeert. Voor deze reis was niets noodig dan een wit kleedje, eenige frissche bloemen en een kistje, waarin de schat veler harten teeder werd weggeborgen. Geheel alleen, maar toch niet bevreesd, stak Annie die onbekende zee over, die gelegen is tusschen onze wereld en de gewesten der gelukzaligen, om daar verwelkomd te worden — daar ben ik zeker van — door geesten even onschuldig als de hare, terwijl zij hier de dierbare herinnering achterliet aan haar ontluikende deugden en aan haar korte, maar liefdevolle leven.

Iedereen betreurde haar, en al haar kleine schatten werden zoo zorgvuldig bewaard, dat zij nog in wezen zijn. De arme Horta op haar poppenstoeltje schijnt geduldig te zitten wachten, of haar mamaatje nu haast terugkomt; de twee lompenpopjes liggen naast elkaar in Grootmoeder's lade, daar er nu geen vriendelijk stemmetje meer is om ze in 't leven te roepen; en ver weg in het klooster van San Antonio bewaren de weesjes zorgvuldig hun fraaije geschenken, als herinnering aan de lieve geefster. Thans is zij voor hen niet langer een tooverprinsesje, maar een heilige in hun oog geworden; want toen zij haar dood vernamen, vroegen zij of ze mogten bidden voor de ziel van de lieve Americana, en toen zeide de onderwijzeres; «Bidt liever voor de arme moeder, die zooveel verloren heeft.» De dankbare weesjes baden dus voor haar en de moeder werd vertroost; want thans rust een nieuw dochtertje in hare armen en verdrijft door hare liefkozingen het pijnlijke gevoel van verlatenheid uit haar hart.

.....

Het tweede reizende kleine meisje waarvan ik u wensch te vertellen, woonde in dezelfde stad als het vorige; en haar naam was Maggie Woods. Haar vader was een Engelschman, die naar Amerika was gegaan op hoop van fortuin te maken, maar daarin niet was geslaagd; want toen Maggie drie maanden oud was,

vernieelde de groote brand van Chicago hun huis; spoedig daarna stierf hare moeder; daarop verdronk haar vader en de kleine Maggie bleef geheel alleen over in een vreemd land.

Zij had echter eene goede tante in Engeland, die zich groote moeite gaf om te ontdekken waar het kind gebleven was na den dood der ouders en het kind bij zich liet komen om door haar verzorgd te worden. Het was geen gemakkelijke zaak, om een kind van vijf jaar de Atlantische zee over te krijgen; want de tante kon niet komen om haar te halen, en niemand die zij kende was van zins de reis te maken.

Maar Maggie had vrienden gevonden in Chicago; de Amerikaansche Consul te Manchester werd in de zaak betrokken en iedereen was bereid om het verlaten schepseltje te helpen, dat nog te jong was om het droevige van haar geschiedenis goed te begrijpen.

Nadat er over en weêr brieven gewisseld waren, werd er besloten het kind naar Engeland te zenden, aanbevolen aan de zorg van den kapitein van een stoomboot en verder vertrouwende op de vriendelijkheid van alle mede-passagiers, om haar onderweg ter zijde te staan.

De vrienden in Chicago deden hun best om haar een uitrusting te bezorgen en toen begreep Annie's moeder, dat zij iets doen kon, waarin haar lieveling,

zoo die er nog geweest ware, zich zou verlustigd hebben. Een menigte nette kleertjes, die behoord hadden aan die andere pelgrim, wier reize zoo spoedig geëindigd was, lagen met teedere zorg weggeborgen; en uit al die dierbare zaken koos Mevrouw Percival datgene uit, wat het andere meisje op hare koude Maartsche zeereis van dienst zou kunnen zijn.

Het grijze jurkje ging en het roodwollen kapje, het lekkere wollen ponnetje en de warme rokjes, die de kleine slaapster onder de sneeuw thans niet meer noodig had. Misschien dat in die kleertjes nog wel iets was blijven hangen van Annie's liefhebbende geaardheid, en helpen zou om het weesje warm en veilig te houden, want het was steeds Annie's lust geweest allen, die troost of bescherming noodig hadden, liefde te betoonen en te helpen.

Toen alles klaar was, werd Maggie's kleine uitrusting in een ligt manden koffertje gepakt, zoodat zij het desnoods zelve zou kunnen dragen. Een kaart, waarop in korte woorden haar geschiedenis vermeld stond, werd er op bevestigd, en een dergelijk papier, waarop zij aan de bescherming van alle vriendelijke menschen werd aanbevolen, werd goed zichtbaar op haar jurkje genaaid. Toen, zonder in de verte te beseffen wat haar te wachten stond, werd het kind overgegeven aan den conducteur van den spoortrein, die haar zou afleveren aan

personen in New-York, die op hunne beurt zorgen zouden, dat zij veilig aan boord van de stoomboot kwam.

Wat zou ik haar graag gezien hebben, dat kleine meisje met haar groote mand, toen zij die lange reis aanvaardde, zoo kalm, als ging ze slechts een dagje uit; en het is een troost te weten, dat nog vóór het vertrek van den trein, zij, die het kind gebragt hadden, in de gelegenheid waren belangstelling voor haar op te wekken bij een vriendelijk moedertje, dat beloofde het oog op haar te zullen houden, zoolang zij denzelfden weg gingen.

Alles ging goed en Maggie werd veilig afgeleverd aan de vrienden in New-York, die haar op de boot bezorgden, voldoende voorzien van speelgoed, versnaperingen en gemakken voor de zeereis, en haar overgaven aan de zorgen van kapitein en hofmeesteres.

Den 3^{den} Maart begon de zeereis en den 12^{den} kwamen zij te Liverpool aan wal, na een aangename reis, gedurende welke zij de lieveling van iedereen aan boord was geworden.

De tante heette haar met vreugde welkom en nog denzelfden dag bereikte de kleine hare nieuwe woonplaats, Commercial Inn Compstall, na een reis van over de vierduizend mijlen.

De consul en de eigenaars van de boot verlangden kennis te maken met de ondernemende jonge dame, die zoo ver alleen gereisd had, en bureu en vreemden

maakten haar tot een heldin, want alle vriendelijke harten stelden belang in haar, en de beschermende liefde, die haar in twee werelddeelen en over de groote zee had geleid en bewaakt, maakte alle mannen tot vaders, en alle vrouwen tot moeders voor het kleine ding, tot zij in veilige haven was aangeland.

Haar portretje ligt vóór mij terwijl ik schrijf, — een mooi kindje, op een stoel staande, met een mandje met speelgoed vóór haar op tafel, krulhaar, teruggestrekken van het voorhoofd, nadenkende oogen, en een paar dikke beentjes over elkander gekruist, alsof ze blij zijn om te rusten. Ik wou dat ik haar fotografie bij dit verhaaltje kon voegen, omdat de kleine heldin nu nog onze belangstelling verdient, en nog woont bij die goede tante, die heel veel van haar houdt en trotsch op haar is, en in prettige brieven aan de vrienden in Amerika verslag geeft van hare vorderingen.

Aldus eindigt de geschiedenis van mijn tweede reizende meisje en als ik aan haar denk, zoo rustig en gelukkig in een goed tehuis, dan verbeeld ik mij altijd als zoo iets mogelijk is) dat in het land, schooner dan Engeland of eenig land hier beneden, de moeder van Maggie op hare beurt in liefde waakt over kleine Annie.

WAT ROSA TE VERTELLEN HAD.

«Nu geloof ik, dat iedereen een kersgeschenk gehad, heeft en goede sier gemaakt. Niemand is vergeten, zelfs de poes niet,» — zoo sprak Mevrouw Ward tot hare dochter, terwijl zij haar oog liet rusten op Poesjenelle, die op het haardkleed lag te spinnen, met een nieuw lintje om haar hals en de overblijfselen van een kippenkluijfe tusschen haar pooten.

Het was al heel laat; want de kersboom was al leêg geplukt, de kleintjes waren naar bed, de mandjes en pakjes waren bij de arme menschen bezorgd, en alles was in gereedheid voor den gezegenden dag, die zou ingaan als de klok twaalf sloeg. Zij zaten te rusten na haar drukke werkzaamheden, terwijl het kersblok verder opbrandde in den haard; maar die woorden van hare moeder herinnerden Belinda aan één goede vrien-

din, die dien avond geen geschenk had gekregen.

„Wij hebben Rosa vergeten! Haar meesteres moge afwezig zijn, toch moet zij ook een presentje hebben. Al is het wat laat in den avond, zal zij toch zeker blij zijn een paar appels, een stuk koek en een vriendelijk woordje te krijgen.”

Dat zeggende sprong Belinda van haar stoel op, nam van de tafel eenige restjes van het feestmaal, die een paard waarschijnlijk lusten zou, zette haar wollen kapje op, nam een lantaarn en stapte naar den stal.

Toen zij de deur opende van de eenvoudige schuur, waarin Rosa verblijf hield, zag zij de oogen van het paard glimmen in donker, terwijl het dier verschrikt zijn kop ophief. Daarop ziende dat het eene goede vriendin was, stond Rosa dadelijk op en kwam naar voren door het stroo, om het late bezoek welkom te heeten. Zij was blijkbaar zeer ingenomen met de beleefdheid en wreef dankbaar met haar neus tegen Belinda's arm; maar viel niet terstond aan op de meêgebragte heerlijkheden; integendeel besnuffelde zij eerst eenigzins wantrouwend den inhoud van het mandje hoewel zij anders dol op appels was.

Wetende dat het paard de traktatie smakelijker zou nuttigen, als het gezelschap had gedurende het eten — want Rosa was een gezellig dier — hing Belinda de lantaarn aan een spijker en ging op een omgekeerden

emmer zitten, om toe te zien hoe tevreden het beest voortmummelde.

Later, toen Belinda haar geschiedenis verhaalde, zeide zij: »Ik weet niet zeker, of ik even geslapen heb en hetgeen volgt gedroomd, dan wel of het wezenlijk gebeurd is; want met Kerstijd gebeuren er wel meer wonderlijke dingen, zooals iedereen weet.

»Terwijl ik daar zoo zat, sloeg de stadsklok twaalf, en dat geluid herinnerde mij aan de legende, welke beweert, dat op Kersavond een uur lang na middernacht alle stomme dieren met de gave der spraak begiftigd worden, ter gedachtenis aan de dieren rond de kribbe, toen het gezegende kind geboren werd.

«Ik wou dat dit aardige verzinsel waarheid was, en dat onze Rosa kon spreken, al ware het dan maar gedurende één uur, omdat ik verzekerd ben, dat zij een belangwekkende geschiedenis heeft, en omdat ik die zoo graag zou kennen.»

»Dit had ik hardop gezegd, en tot mijn groote verbazing hield de grijze merrie op met eten, keek mij met haar verstandige oogen aan en antwoordde in een taal, die ik zeer goed kon verstaan :

»»Gij zult die hooren, want, of die legende waar is of niet, ik gevoel, dat ik u in vertrouwen kan nemen en u al mijne gewaarwordingen meêdeelen. Ik lag wakker, te luisteren naar de pret in huis en te denken

aan mijn lieve meesteres aan gene zijde van den oceaan; en ik gevoelde mij heel bedroefd, want ik hoorde u zeggen, dat ik verkocht zou worden. Dat brak mij schier het hart, want niemand is ooit zoo vriendelijk voor mij geweest als Jufw. Merry en nergens zal ik verzorgd, vertroeteld en bemind worden, zoo als mij ten deel is gevallen sedert zij mij gekocht heeft. Ik weet wel, dat ik oud begin te worden en stijf in de gewrichten en mijn ééne voorpoot is mank en soms ben ik korzelig, als ik pijn aan mijn schouder heb; maar ik doe toch wezenlijk mijn best om een dankbaar geduldig beest te zijn. Ik ben dik geworden van het goede eten, mijn werk is niet moeilijk; ik draag zeer gaarne hen, die zooveel voor mij gedaan hebben, en ik zal ze voorttrekken, totdat ik nog in mijn tuig zal sterven, als zij mij maar willen houden.” ”

»Ik was zoo verbaasd over deze toespraak, dat ik van den emmer afviel en op het stroo zittend naar Rosa bleef kijken, zoo sprakeloos, als had ik het vermogen verloren, dat zij verkregen had. Zij scheen te genieten van mijne verwondering en vermeerderde die nog, door mij een hartelijke *paardenlach* te laten hooren, luid en helder, waarbij zij haar mooijen kop schudde, en ging toen voort met snel te spreken in een taal, die ik nu bemerkte een mengsel te zijn van onze taal, met het eigenaardig dialect van het paardenland, door Gulliver bezocht.

»Ik ben u zeer dankbaar, dat gij aan mij gedacht hebt heden avond, en uit erkentelijkheid voor het lekkers, dat gij mij gebragt hebt, zal ik u zoo snel ik kan mijne geschiedenis vertellen, want ik heb er dikwijls genoeg naar verlangd, de beproevingen en de zegepralen uit mijn leven te verhalen. Voorleden jaar op Kersavond, toen Jufvrouw Merry mij klontjes suiker kwam brengen, reikhalsde ik om te spreken; maar het was nog te vroeg in den avond en ik kon geen woord uitbrengen, hoewel mijn hart vol was.” ”

»Hier hield Rosa even op, en haar mooie oogen werden vochtig, als stortte zij teedere tranen bij de herinnering aan het gelukkige jaar, dat gevolgd was op den dag, toen zij verlost was van het slaafsche leven bij een huurkoetsier om de lieveling eener dame te worden. Ik streeelde haar hals, terwijl zij zich voorover boog om vriendschappelijk aan mijn kapje te snuffelen, en ik zeide op dringenden toon:

»Vertel voort, als 't je blijft, ik ben één en al belangstelling en ik versta ieder woord dat gij zegt.””

»Op die wijze aangemoedigd, verhief Rosa den kop en begon met zekere fierheid, die duidelijk bewees, wat wij altijd wel vermoed hadden, dat zij van goede familie was.

»Mijn vader was een beroemde harddraver en ik gelijk veel op hem; dezelfde kleur, kracht en bevallig-

heid en, zonder de wreedheid der menschen, zou ik ook even beroemd als hij hebben kunnen zijn. Ik was een zeer gelukkig veulen, geliefkoosd door mijn meester, door liefde getemd, en zoolang hij leefde had ik ook nog nooit een klap gevoeld. Eens won ik voor hem in een wedren, en ik beloofde zooveel voor de toekomst, dat ik bij zijn dood voor hoogen prijs verkocht werd. Ik betreurde hem, maar was toch blij toen ik naar den stal met harddravers van mijn nieuwen meester werd gezonden, en dáár zoo hoog geroemd; want men voor-spelde van mij dat ik Goldsmith Maid en Flora Temple zou evenaren, O! wat was ik eerzuchtig en ijdel in die dagen! Trotsch op mijn edel bloed, mijn snelheid en mijn schoonheid; want wezenlijk ik was toen mooi, al kunt ge dat nu ter naauwernood gelooven.” — En Rosa slaakte een zucht van spijt, keek mij vragend aan en nam een houding aan, die de fraaije lijnen van haar kop en hals het voordeeligt deed uitkomen.

»Neen, dat kan ik best gelooven,” zeide ik met een blik vol bewondering, die haar evenzeer vertroostte, als ware zij een verlepte schoonheid onder de menschen, »want” voegde ik er bij, »wij hebben altijd gezegd, dat gij in sommige opzigten prachtig zijt. Jufw. Merry ontdekte dat terstond, al waart gij zoo mager als een brandhout, toen zij u kocht; en de kundige hoefsmid

van Corn zeide hetzelfde toen hij u besloeg. Ook is het gemakkelijk te zien, dat gij van een goed ras zijt, aan de wijze waarop gij uw kop regtop houdt, zonder teugel, en waarop gij uw staart als een pluim draagt.”

Het paard ging voort: »»Dit gedeelte van mijn geschiedenis kan ik slechts vlugtig bespreken, want, hoe schitterend ook, die tijd was zeer kort en eindigde op een manier, die hem tot het bitterste deel mijns levens maakte. Ik behaalde nog in verscheidene wedrennen den prijs en men voorspelde mij nog grooter vermaardheid. Gij kunt u eenigzins voorstellen, hoe hoog ik stond aangeschreven, als ik u zeg dat vóór mijn laatsten noodlottigen wedstrijd duizenden verwed werden op mij en dat mijn tegenstander beefde op zijn pooten. Ik was vol vuur, begeerig om mijne vlugheid te toonen en verzekerd van de overwinning. Helaas! wat wist ik toen nog weinig van de slechtheid der menschelijke natuur, hoe duur kwam mij die kennis te staan, en hoezeer veranderde die mijn geheele leven! Gij weet natuurlijk niet veel van zulke zaken af en ik zal u niet lastig vallen met een relaas van al de streken, die bij wedrennen voorkomen; maar één ding wil ik toch zeggen: wantrouw de »jockeys” en wed nooit.

»»Weken lang werd ik zorgvuldig afgezonderd gehouden van iedereen, en mogt ik alleen voor gezonde

beweging nu en dan een ridje doen met mijn oppasser. Arme Willem! ik hield veel van hem, en hij was zoo goed voor mij, dat ik hem nooit heb vergeten, al heeft hij reeds jaren geleden zijn nek gebroken. Eenige nachten vóór den grooten wedloop, terwijl ik lekker warm gedekt in mijn ruimen stal een verkwikkenden slaap genoot, sloop er iemand naar binnen en gaf mij iets warmes te eten, Het was donker, en ik was maar half wakker, en dwaas die ik was, at ik dus wat mij voorgehouden werd, al wist ik bij instinkt dat het niet Willem was, die mij voerde. Ik was toen nog zeer goed van vertrouwen, en daar er al zooveel rare dingen aan mij gedaan waren, om mij voor te bereiden voor de wedren, dacht ik dat dit er ook bij behoorde. Maar dat deed het niet, en dat bedrog heeft gemaakt, dat ik daarna altijd achterdochtig ben omtrent het voedsel, dat men mij geeft; want dat warme kostje bevatte het een of ander vergif, dat mij heel ziek maakte, zoodat mijne vijanden, dank zij die lafhartige streek, bijna over mij gezegepraald hadden.

»»Willem werkte nacht en dag aan mij, om mij weêr geschikt tot draven te maken. Ik deed mijn best om gezond en vrolijk te schijnen; maar de tijd was te kort om mijn verloren kracht en flinkheid te herwinnen, en slechts mijn trots hield mij op de been. Ik zal den prijs winnen voor mijn meester, al moet ik het ook met

den dood bekoopen,” zeide ik bij mijzelf, en toen het tijdstip aangebroken was, stapte ik fier naar mijne plaats, mijn best doende er even welvarend als altijd uit te zien, hoewel ik zeer zwakken moed had en beefde van ontroering. »Moed houden, mijn beestje! dan zullen wij hen verslaan ten spijt van hun gemeene streken,” fluis-terde Willem mij toe, terwijl hij op zijn plaats sprong.

Ik verloor den eersten rid, maar won den tweeden en het hooren van de luide toejuiching schonk mij de kracht terug te loopen zonder wankelen, ofschoon mijne knieën onder mij knikten.

Het volgende oogenblik was prachtig, toen ik, aange-
moedigd en opgefrischt door mijn trouwen Willem,
weder de renbaan betrad. Ik wist dat mijne vijanden
begonnen te vreezen, want ik had mij zoo dapper ge-
houden, dat zij zich verbeelden mij even flink als
vroeger te zien, en nu, opgewonden door dat eerste
winnen, was ik als razend van ongeduld om weér weg
te rennen en mijn roem te voltoojen.” ”

«Rosa zag er uit, alsof ze dat prachtig oogenblik weér
beleefde; want zij verhief haar kop, opende haar roode
neusgaten wijd, en stampte met een poot op het stroo,
terwijl haar oogen plotseling vurig schitterden en zij
hare ooren opstak, als wilde zij weér de juichkreten
opvangen, die ze dien dag had gehoord.

«Ik wou dat ik er bij was geweest en u dien dag

gezien had!» riep ik uit, meêgesleept door haar vervoering.

«Dat wenschte ik ook, want ik overwon! ik overwon! Het groote zwarte paard deed zijn uiterste best, maar ik had een gelofte gedaan, den prijs te behalen of te sterven, en ik hield woord, want in 't eind was ik hem toch één schrede vóór en won dus, maar daarna viel ik voor dood neêr. Ik had even goed toen meteen kunnen sterven, meende men, want het vergif, de inspanning en de val maakten mij voor renpaard verder ongeschikt. Mijn meester gaf niet meer om mij, en zou mij hebben laten doodschieten, indien niet Willem mijn leven gered had. Ik werd totaal onbruikbaar verklaard en hij kocht mij voor een prikje. Langen tijd bleef ik mank en tot niets nut, maar zijn geduldige zorg werkte een wonder aan mij en juist toen ik weer in staat was hem van dienst te zijn, werd hij door een noodlottigen val gedood.

«Een heer, die een rijpaard noodig had, kocht mij, omdat mijn gemakkelijke gang en mijn zachte geaardheid hem aanlokten; want ik was nu een boel lager gestemd en mijn kleine gestalte maakte mij juist geschikt, om door zijn teêre dochtertje bereden te worden.

«Meer dan een jaar lang diende ik de kleine Alice, en smaakte de vreugde te zien, hoe haar bleeke wangen een blosje kregen en hoe haar zwakke gebogen gestalte

regt werd, dank zij de uren met mij doorgebracht, want mijn gelijkmatige tred schonk haar een zachte beweging alsof zij in een wieg schommelde, en frissche lucht was het geneesmiddel dat zij noodig had. Zij heeft dikwijls gezegd, dat zij haar leven aan mij verschuldigd was, en die gedachte was mij aangenaam, want zij maakte mij het leven zeer gemakkelijk.

»Maar het scheen wel dat mijn prettige tijden nooit lang mogten duren, en toen Alice naar 't verre Westen vertrok werd ik verkocht. Ik was zoo goed behandeld geworden, dat ik er weer even mooi en vrolijk als vroeger uitzag; maar inderdaad was mijn schouder nooit weer sterk geworden, en had ik ook dikwijls sombere buijen, waarin ik met het instinkt van een harddraver terugverlangde naar de opwinding van de renbaan; ik was dus blij toen een jong officier, aange trokken door mijn schoonheid en mijn vuur, mij kocht en ik dus meê ten oorlog toog. Ja, dat hadt ge zeker nooit van mij gedacht, wel? En toch heb ik het er dapper afgebracht en meer dan eens mijn meester het leven gered. Gij hebt wel eens gemerkt, hoeveel ik van krijgsmuziek houd; maar gij weet niet dat de reden daarvan is, dat die mij aan het schoonste uur van mijn leven herinnert. Ik heb u verteld van mijn droevigste uur, laat mij u dit nu ook kortelijk meêdeelen, en geef mij dan een liefkozing voor die dappere daad, waar-

door mijn meester zijn bevordering kreeg, hoewel niemand mij een pluimpje gaf voor het deel, dat ik in het heldenstuk had gehad.

»Eens toen de strijd op het heetst was, kreeg mijn kapitein order, om aan 't hoofd zijner manschappen op een zeer gevaarlijk punt los te gaan. Zij aarzelden en hij aarzelde; want het zou velen het leven moeten kosten, en hoe dapper zij ook waren, een oogenblik draalden zij toch. Maar toen heb ik den stoot gegeven; want ik was wild door het geluid van de trommels, den damp van het kruid, en door de opwinding van het oogenblik, en juist omdat ik mij strak in toom gehouden voelde, werd ik weerspannig, nam het bit tusschen mijn tanden en rende er op los midden in het gevecht, ondanks alle pogingen van mijn berijder om mij terug te houden. De soldaten dachten dat hun kapitein het gegeven bevel ging opvolgen en met een luid hoerah! volgden zij hem, alles voor zich uitdrijvende.

Wat er terstond daarna gebeurde, kon ik mij later nooit herinneren, behalve dat ik een wond hier aan mijn hals kreeg en een snee in mijn zijde; het likteeken zit er nog, en ik ben er trotsch op, ofschoon koopers het altijd een gebrek noemen. Maar toen de slag gewonnen was, werd mijn meester op staanden voet verhoogd in rang, en ik droeg hem tot voor den generaal, die met zijne adjudanten onder de gescheurde vlaggen zat.

»»Wij waren beide moê en gewond en beide ook trotsch op hetgeen wij gedaan hadden; maar hij kreeg al den lof en de eer, ik enkel ter loops een woordje en een beter maal dan gewoonlijk.

»»Ik dacht dat niemand wist wat ik gedaan had en bitter gevoelde ik de ondankbaarheid van uw geslacht; want het was het paard geweest en niet de man, die dat versaagde troepje aangevoerd had, en ik dacht dat ik daar ten minste wel een lintje voor krijgen mogt, terwijl anderen ridderkruizen en medailles kregen voor veel minder gevaarlijke daden. Maar wat deed het er eigenlijk toe? mijn meester wist toch de waarheid en bewees mij zijne dankbaarheid voor mijne hulp, door mij altijd bij zich te houden, tot aan den droevigen dag, toen hij doorschoten werd in een schermutseling, en uren lang bleef liggen, zonder een schepsel bij hem, om over hem te waken en te treuren, dan zijn trouw ros.

»»Toen leerde ik inzien hoeveel hij van mij hield en hoe dankbaar hij mij was; want zoolang zijn hand er de kracht nog toe had, streelde hij mij en zijn blik bleef op mij gevestigd tot zijn oogen braken en toen er eindelijk hulp kwam opdagen, was een van de laatste woorden, die hij zijn kameraad toefluisterde: »wees goed voor Rosa en stuur haar veilig naar huis; zij heeft hare rust verdiend.»

„Ja, wel had ik verdiend nu te rusten, maar

toch gebeurde het niet; want toen ik naar zijn huis gestuurd werd, was het hart zijner oude moeder gebroken door het verlies van haar zoon en bleef zij niet lang meer in leven om mij liefde te bewijzen.

»»Daarna braken moeilijke dagen voor mij aan; want mijn volgende eigenaar was een hachje van een jongen, die mij op allerlei wijzen mishandelde, totdat de geest mijns vaders in mij levendig werd, en ik mijn wreeden meester onthaalde op een ferme holpartij en hem op den grond smeed.

«Om mij te temmen, werd ik als karrepaard verkocht en dat heeft mij bijna den dood aangedaan; want het was een schrikkelijk werk, om, dag in, dag uit, over de ruwe bestrating zware vrachten voort te trekken met onbeminnelijke metgezellen naast mij, en zonder een enkel wezen, dat door liefde mij het leven opvrolijkte.

««Dikwijls heb ik al verlangd eens te vragen, waarom het stadsbestuur niet verhindert, dat er zoo onmensche-lijk veel op die karren geladen wordt, en ik verzoek u nu meteen, te doen wat in uw vermogen is, om een eind te maken aan dat onbarmhartig misbruik.

««In sneeuwstormen was het bijna ondoenlijk en meer dan één mijner kameraden is nêergevallen van 't overwerken en van verdriet. Dan plagt ik te wenschen, dat mij 't zelfde mogt te beurt vallen; want mijn arme

slecht beslagen pooten werden zoo stram dat ik haast niet meer loopen kon, en de aanhoudende sterke spanning van mijn tuig bij het bestijgen van bruggen en hellende wegen, deed de oude kwaal in mijn schouder erger dan ooit wederkomen.

««Waarom ze mij niet doodden begrijp ik niet; want ik was een ellendig schepsel toen; maar ik verbeeld me, ik moet iets aantrekkelijks hebben; want het schijnt dat de menschen mij nog altijd het behouden waard vinden. Wat zou dat kunnen zijn, Jufvrouw Belinda?»»

«Kom, Rosa, houd u nu maar niet voor den domme. Gij weet dat gij een lief paardje zijt, en al wordt ge ook veertig jaren oud, toch zult gij altijd zekere aardige manieren behouden, die althans de harten van dames veroveren, zoo al niet die der mannen. Zij zien uw zwakke punten, en beschouwen u alleen uit het oogpunt van 't geld dat ge waard zijt; maar wij nemen deel in uw lijden, hebben schik in uwe ijdelheid en coquetterie en waarden uw hartelijke geaardheid. Ga nu snel voort met uw verhaal en maak er een eind aan, want ik vind het hier wel een beetje koud.»

«Ik moest lagchen, terwijl ik dat zeide, want Rosa stond mij van ter zijde aan te kijken en wuifde zachtkens met haar mooijen staart, die haar trots was; het slimme dier werd gaarne geveid en was even verzot op complimentjes als een jong meisje.

«Dank u zeer. Thans ben ik genaderd aan het belangwekkendste deel van mijn verhaal. Zooals ik u zeide in plaats van mij den kop in te slaan, zond men mij naar New-Hampshire, waar ik tusschen de groene heuvels, met een dozijn of meer andere vermoeide vrienden een zalige rust genoot. Gedurende dezen vacantielijd was het, dat ik die liefde voor de natuur in mij voelde ontstaan, die Jufw. Merry met zooveel genoeg in mij ontdekte; toen zij bemerkte dat ik steeds bereid was met haar het ondergaan der zon te bestuderen, nieuwe landschappen te bewonderen of heldere zomerdagen te genieten.

In het najaar werd ik gekocht door een stalhouder en huurkoetsier, die mij gedurende dien winter met goed voedsel verder opkweekte, zoodat ik tegen het voorjaar weer een heel goed voorkomen had. Het was een klein stadje, maar dien heelen zomer door, kwamen er veel lieden uit de groote steden eenigen tijd doorbrengen en zoolang had ik het druk met toertjes rijden, daar de dames zelve mij mennen konden. Gij, Jufvrouw Belinda, waart eene dier dames, en nooit zal ik vergeten, al heb ik het u sinds lang vergeven, hoe gij gelagchen hebt over mijn zonderlingen gang, op den dag toen gij mij gehoord hadt.

«Mijn zwakke pooten en stramme knieën maakten, dat ik steeds zeer behoedzaam, met kleine stapjes lang-

zaam voorttrippelde, hetgeen dwaas afstak — dat weet ik — bij mijn trotsch wuivenden staart en mijn fier opgeheven kop. Toch hieldt gij wel van mij, omdat ik niet woest van de stijle heuvels afrende met u, niet bang was voor locomotieven en geduldig bleef staan, terwijl gij aan 't bloemenplukken waart, of van het mooie vergezigt genoot.

«Ik heb altijd achting voor u gehad, daar gij mij nooit met de zweep hebt geslagen en altijd mijn oogen hebt bewonderd, die dan ook trouwens door iedereen bijzonder mooi gevonden worden, dat kan ik zonder ijdelheid zeggen. Maar niemand heeft ooit zoozeer mijn hart gestolen, als Jufw. Merry, en den dag, waarop zij in den stal kwam om een rijpaard te bestellen zal ik nimmer vergeten. Haar vrolijke stem deed mij mijn ooren opsteken, en toen zij, na verscheidene paarden bekeken te hebben, zeide: »Neen die bevallen mij niet. Dit éene ziet er uit zooals ik 't graag heb; zou ik dat als rijpaard kunnen gebruiken?» Toen sprong mijn hart op van vreugd en zag ik haar aan, hinnekend van genot. Zij begreep mijn welkomsgroet en kwam terstond op mij toelopen, klopte mij op den nek, keek mij eens goed aan, streelde mijn neus en keek naar mijn pooten met zooveel belangstelling en deelneming, dat ik den wensch bij mij voelde opkomen, om haar de heele wereld rond te dragen.

«O, wat heerlijke ridjes hebben wij daarna zamen gedaan! Wat waren dat gelukkige uren, als wij vrolijk door de groene bosschen draafden, over frissche heuvels galoppeerden, of langzaam voortstapten in rustige laantjes, waar ik dikwijls mijn hart ophaalde aan langs den weg groeienden klaver, terwijl jufvrouw Merry het eene of andere schilderachtige plekje uitteekende, met mij op den voorgrond.

»Dat vond ik heerlijk, en bij zulke gelegenheden hielden wij lange gesprekken, want zij scheen mij best te verstaan. Zij schrikte nooit, als ik van plezier danste op het zachte gras, beknorde mij nooit, als ik, onder 't loopen door groene laantjes, hier en daar een takje van de jonge boomen afbeet, het was haar nooit te veel moeite, mij mijn vermoeide pooten in kabbelende beekjes te laten nat maken, of af te stijgen om de steentjes weg te nemen, die mij hinderden.

»En wat reed zij mooi! Zoo stevig en toch ligt in den zadel, zoo'n flinke hand aan den teugel, zulk een vlugge voet om op en af te springen, en zulk een aanstekelijk goed humeur, dat ik, al was ik ook nóg zoo neerslagtig of knorrig, in vijf minuten weêr opgeruimd en jong werd, wanneer de lieve jufvrouw Merry op mijn rug zat.»

»Dat zeggende begon Rosa zoo uitbundig vrolijk te huppelen, dat het stroo naar alle kanten heenvloog en

dat ik angstig in een hoek kroop, terwijl zij steigerde en met de borst omhoog een luid gehinnik aanhief, waardoor het groote bruine veulen bij onze burens wakker werd, en onze lieve koe weêr begon te jammeren om haar kalf, welks verlies zij juist voor een poosje in den slaap had vergeten.

»Hè, jufvrouw Merry liep nooit van mij weg! Zij wist dat mijn hielen haar geen kwaad zouden doen, en zij liet mij huppelen zooveel als ik wilde, daar zij blij was mij vrolijk te zien. Kom nu maar gerust weêr uit uw schuilhoek, jufvrouw Belinda, dan zal ik weêr bezadigd zijn, zooals bij mijne jaren past,» zeide Rosa lagchende, werd inderdaad weêr bedaard, en voegde er bij, als een vrouw die bang is voor te oud aangezien te worden:

»Als ik zeg bij mijne jaren, verzoek ik u daarbij te bedenken, dat ik niet zoo oud ben, als die laaghartige man gezegd heeft, maar juist op den mooisten leeftijd voor een paard. Harde behandeling alleen heeft mij oud doen schijnen vóór den tijd, en ik kan nog best jaren lang dienst doen.»

»Weinigen hebben zooveel doorgemaakt als gij, Rosa, en gij hebt voorzeker het regt verkregen om nu verder te rusten,» zeide ik troostend, want haar ijdelheid en haar kuurtjes vermaakten mij zeer.

»Gij weet wat er verder gebeurd is,» ging zij voort,

»»maar ik moet deze gelegenheid waarnemen, om mijn dankbaarheid te betuigen voor al de vriendelijkheid, die ik ondervonden heb sedert jufvrouw Merry mij gekocht heeft, en dat ondanks de bespotting en het afra-den van al hare vrienden.

»»Ik weet wel dat ik er niet uitzag als een voordeelig koopje, want ik was wezenlijk mager en mank en armzalig toen; maar zij zag en waardeerde in mij den willigen geest, had medelijden met mijn hard lot en gevoelde, dat het een goede daad zou zijn mij te koopen, zelfs al zou ik mogelijk nooit veel voor haar kunnen doen.

»»Dat zal ik altijd in dankbare herinnering houden, en wat mij ook later bejegenen moge, nimmer zal ik weer zoo trotsch zijn, als ik was dien dag, toen zij mij mijn nieuw zadel en bit aandeed, en toen ik naar buiten geleid werd, weêr glad van haar, gevuld en mooi, met blaauwe strikken aan mijn ooren en mijn staart op Engelsche wijze geknipt, en op mijn rug jufvrouw Merry in haar Londensch rijkkleed en hoed, gereed om ons aan het hoofd te plaatsen van een stoet van achttien heeren en dames te paard.

Wij waren het volmaaktste spannetje, en toen de troep op rijen van zes door de breede straat zwenkte, was mijn kop het hoogste, mijn berijdster het mooist van houding en waren ons beider harten het innigst vereenigd van het geheele liefallige gezelschap.

»Het zijn niet alleen trots en liefde, die mij aan haar verbinden; ook dankbaarheid is het; want heeft zij niet dikwijls zelve mij de voeten gewasschen, zelve mij geroskamd, mij drinken gegeven of mijn deken gebragt? En is ze niet dagelijks naar mij komen zien, toen ik hier weken lang in den winter dood-alleen was? Heeft ze niet boeken bestudeerd over paardenpooten en hoeven, om te trachten zoo mogelijk een geneesmiddel voor mijn kwaal te vinden? Heeft zij niet geschreven aan den beroemden vriend van mijn ras, om zijn raad in te winnen en is ze niet zeven mijlen ver met mij gereden, om een knappen hoefsmid te krijgen, die mij goed beslaan kon? Zijn niet mijn arme pijnlijke voeten veel beter geworden, dank zij de wekenlange rust zonder hoefijzers aan, die zij mij vergund heeft? Ben ik nu niet mooi gevuld, en, uitgenomen de stramme knieën, een paard, waarmee men gerust voor den dag kan komen? Als ik dat ben, ben ik het geheel aan haar verschuldigd; en daarom wensch ik te leven en te sterven in haar dienst.

»Zij is het niet, die mij wenscht te verkoopen; zij verzocht u alleen zulks te doen, omdat het u verveelt langer voor mij te zorgen terwijl zij weg is. Och! lieve jufvrouw Belinda, ik bid u laat mij blijven! Ik zal zoo weinig mogelijk eten. Ik zal niet vragen om een nieuwe deken, hoewel deze oude vrij dun en versleten is.

Ik zal den heelen winter door voor u blijven loopen en mijn best doen niet te laten merken dat ik mank ben.

«Ik zal alles doen wat een paard vermag, 't kan me niet schelen welk gering werk, om den kost te verdienen maar als 't u blijft, ik smeeek u, zend mij niet weg onder vreemden, die geen belangstelling of medelijden voor mij hebben!»

«Rosa had snel voortgesproken, beseffende dat zij nu of nooit haar zaak moest bepleiten, want anders vóór 't weer Kersnacht werd zou zij misschien al lang weggestuurd zijn, zoodat de spráak haar dan niet meer baten zou om haar wensch te verkrijgen. Ik was diep getroffen, al was het maar een paard, want zij keek mij ernstig aan onder hare pleitrede, en maakte haar laatste woorden nog welsprekender, daar zich in postuur te zetten om hare stijve knieën te buigen en dus voor mij te knielen. Ik liet het zoover niet komen en antwoordde, met mijn arm om haar hals en haar zachten neus in mijn hand.

«Gij zult niet verkocht worden, Rosa!» Wij zullen u in den kost besteden in den grooten stal van den heer Town, waar gij aangenaam gezelschap zult hebben aan de tachtig paarden, die daar gewoonlijk den winter doorbrengen. Uw hoefijzers zullen u afgenomen worden en gij zult rusten tot Maart ten minste. Men zal goed voor u zorgdragen, lieve, en ik zal u soms komen be-

zoeken; en tegen 't voorjaar zult gij bij ons terugkomen, al is juf^w. Merry er dan misschien nog niet om u welkom te heeten.»

«Dank u, dank u allerhartelijkst! Maar ik wou dat ik iets kon doen om den kost te verdienen. Ik ben ongaarne lui, al zal rust heerlijk wezen. Is er niets, juf^w. Belinda, dat ik doen kan, om u de onkosten te vergoeden? Ik bid u, antwoord mij snel, want ik weet dat het uur haast verstreken is,» riep Rosa, stampvoetende van ongeduld; want, als allen van haar geslacht, wilde zij graag het laatste woord hebben.

«Welzeker kunt gij dat,» riep ik op mijne beurt, toen mij plotseling iets inviel. «Ik zal opschrijven wat gij mij verteld hebt, en het verhaaltje ergens ter plaatsing inzenden, en het geld, dat ik er voor krijg, kan uw kost en verzorging betalen. Gij kunt dus in vrede uitrusten, lieve; gij hebt dan den kost zelf verdiend en moogt het bewustzijn hebben, dat uw schuld betaald is.»

«Vóór zij mij antwoorden kon, sloeg de klok één uur, en een lange zucht van voldoening was alle antwoord in haar magt. Maar wij begrepen elkaar nu, en nadat ik een lok van haar manen had afgeknipt voor juf^w. Merry, liefkoosde ik Rosa ten afscheid, en ging heen, niet regt wetende of ik dat alles zelf bedacht had, dan wel of het dier wezenlijk, na een jaar stilzwijgen, zijn hart aldus gelucht had.

«Wat daarvan zij, hier is het verhaaltje, en het vervolg er van is, dat de grijze merrie wezenlijk uitbested is in een stal van den eersten rang,» aldus eindigde Belinda.

«Ik maak haar soms een bezoek, en laat bij wijze van visitekaartje een appel achter. Telkens vind ik dan madame Rosa levende als eene onafhankelijke dame, met haar ruime woning en een vrije open plaats aan de zonzijde van de schuur, een vriendelijken stalknecht om haar te verzorgen, en overvloed van fatsoenlijk gezelschap uit de stad, wanneer zij daaraan behoefte gevoelt.

«Wat zou een paard met redelijkheid meer kunnen verlangen?»

SPELDEN, WAT WORDT ER VAN?

Juffrouw Ellen zat een nieuw speldenkussen te maken en het beloofde heel mooi te worden, want zij had veel smaak, en bragt haar halven tijd door, met het borduren van stoelbeksels, het haken van antimacassars en allerlei dergelijke sierlijke nietigheden. Haar kamer was er vol van; en zij uitte dikwijls haar wensch, dat eens iemand een nieuw handwerk mogt verzinnen; daar zij alle bestaande soorten reeds tot vervelens toe had uitgevoerd. Porcelain schilderen, houtzagen, kapelletjes en madeliefjes borduren op Turksch linnen kleedjes, en het maken van garneersels van pauwenveeren vermaakte haar nog weër een tijd lang; maar daar ze in deze schoone kunsten niet zeer bedreven was, gaf ze die pogingen weldra op, en begon te denken of ze niet eens voor de verandering wat eenvoudig naaiwerk zou onder handen nemen.

Het oude speldenkussen lag op haar tafel naast het nieuwe, dat klaarstond om zijn garneersel van lint en kant te ontvangen. Een brief kleine nieuwe speldjes lag ook te wachten, om straks het rood satijnen bergje te versieren en in het oude blaauwe kussen staken nog verscheidene spelden, die blijk droegen van een langdurig en veelzijdig gebruik.

Jufw. Ellen was bezig een stuk of tien naalden in haar boekje te steken, die zij zoo even uit het oude kussen geplukt had en terwijl zij ze op de flanellen blaadjes rangschikte, zeide ze halffluid bij zich zelve:

»Het is blijkbaar genoeg waar de naalden blijven, maar ik wou wezenlijk dat ik eens wist, wat er van de spelden wordt.»

»Dat kan ik u vertellen,» antwoordde een scherp stemmetje, terwijl een lange koperen speld trachtte zich op te rigten midden in een verlepte korenbloem, als ware zij bereid tot de vergadering het woord te voeren.

Jufw. Ellen keek heel verwonderd, want zij had deze groote speld in den laatsten tijd veel gebruikt, maar haar nooit te voren hooren spreken. Toen zij goed toezag, ontdekte zij dat de kop van de speld een klein gezigtje had, met zilveren lokken omzoomd, een paar vrolijke oogen, en een aardig mondje, waaruit het metalen stemmetje kwam, dat — zoo zacht als het was — toch tot haar oor doorgedrongen was.

«Lieve Hemel!» riep zij; maar voegde erbij op beleefden toon: »Als gij het mij vertellen kunt, zal ik heel blij zijn het te hooren; want dat is lang een groot raadsel geweest, dat niemand wist op te lossen.»

De oude speld deed haar best regtop te zitten, en het vrolijke oogje schitterde, terwijl zij voortging als een praatziek oud vrouwtje, dat blij is na lang stilzwijgen eens te kunnen babbelen:

»De menschen doen vele wonderbare ontdekkingen, lieve, maar dat hebben zij nog nooit kunnen uitvinden, en de mannen zullen het ook niet ontdekken; want wij behooren bij de dames en slechts een vrouwenoor kan ons hooren, slechts de geest eener vrouw kan onze roeping begrijpen en deelneming gevoelen voor onze beproevingen, ervaringen en zegepralen. Want die allen hebben wij evengoed als menschelijke wezens, en als we de zaak goed beschouwen, is er waarlijk niet veel verschil tusschen ons en ulieden.»

Dit was zulk een kluchtige bewering, dat Jufw. Ellen haar werk vergat om ingespannen te luisteren, en al de naalden vestigden haar oogen op die stontmoedige speld. Hierdoor niet in 't minst uit het veld geslagen, ging de spreekster voort:

»Ik word onder mijne kenissen Grootje genoemd, omdat ik een lang leven, rijk aan avonturen achter mij heb. Ik ben echter nog flink en stevig, ondanks die

deuk in mijn rug, en ik hoop u nog lang te bedienen; want gij schijnt mij op mijne regte waarde te schatten, al zie ik er lomp en eenvoudig uit.

»Ja, lieve, spelden en menschen gelijken inderdaad op elkaar, en die roestige maasnaald ginds behoeft mij zoo brutaal niet aan te kijken, want ik zal bewijzen wat ik zeg. Wij zijn door geboorte en maaksel in klassen verdeeld en elk onzer kan veel doen in haar eigen kring. Ik ben een doekspeld en het zou dwaas van mij zijn, als ik de pligten op mij wilde nemen van sijne kantspeldjes, die uw kraagje moeten vaststeken. Ik ben evenwel tevreden met mijn lot, en van stevig maaksel zijnde en bezielde met een ondernemenden geest, heb ik vele avonturen en eenige gevaren doorleefd en ook menigmaal groote voldoening gesmaakt, sedert ik lang geleden uit de fabriek ben gekomen.

»Ik herinner mij nog goed hoe verlangend ik om mij heen keek, toen het papier, waarin ik met ruim honderd mijner natuurgenoeten huisde, voor een winkelraam werd opgehangen, om onze schitterende gelederen ten toon te spreiden en de menschen tot koopen te verlokken. Eindelijk kwam er eene koopster opdagen, eene levendige jonge dame, die ons kocht tegelijk met verscheidene andere zaken en ons wegdroeg in een fraai taschje, terwijl zij bij zich zelf liep te praten en te neuriën op eene wijze, die mij vreemd voorkwam.

»Toon wij weêr uit het zakje genomen werden, was ik zeer nieuwsgierig en in spanning, om te weten waar ik was en wat er vervolgens gebeuren zou. Wij waren met ons zoo velen, dat ik moeilijk hopen kon het eerst er afgenomen te worden; want ik zat op de derde rij en de meeste menschen nemen ons geregeld van boven af. Maar Cora was wat haastig en vlugtig, en zij plukte ons in het wilde van den brief, zoodat ik mij weldra op een groot, slordig kussen gestoken zag, midden tusschen alle mogelijke soorten van spelden. Zulk een vrolijk, dartel troepje had ik nog nooit bij elkaar gezien, en ik moet u zeggen, lieve, dat hun manieren en gesprekken, voor een onwetend jong schepseltje zooals ik was, verbazingwekkend waren. Paarlen, kralen, diamanten, gitten, gouden en zilveren knoppen waren overal rondom mij, zoo goed als gemeene koperen koppen en jolige zwarte speldjes, die tot niets deugen, daar zij doorbreken of krombuigen bij 't minste wat van hen vergegd wordt, en mijn eigen familieleden: die als bijzonder knap en deftig afstaken bij dit tooneelrommeltje.

»Want, jufvrouw Ellen, ik wil het niet voor u verbergen, mijn eerste meesteres was een tooneelspeelster, en in het begin leidde ik een jolig leventje.

»De mooie Cora was vrolijk, zorgeloos en vriendelijk, en ik moet bekennen, dat ik een boel plezier had, want toevallig werd ik met een half dozijn mijner vriendinnen

in dienst genomen, om de plooijen van haar fluweelen sleep en mantel vast te spelden, bij een tooverballet, waarin zij voor koningin speelde. Het was allerprachtigst, en lekkertjes gezeten tusschen die zachte plooijen, zag ik er alles van en gevoelde waarschijnlijk, dat ik daarbij ook mijn rol te spelen had; al was 't maar een nederige rol, werd die toch getrouw door mij vervuld en gedurende zes weken verliet ik geen avond mijn post.

Onder de elfen, die met zilveren vleugeltjes en in kleedjes met zilveren loovertjes bezet, rondzweefden, was een snoepig kindje, dat de goede genius van de koningin voorstelde, en altijd rondom haar fladderde, zoodat ik niet kon laten het lieve schepseltje op te merken en lief te krijgen. Zij danste en zong, kwam uit bloemen kruipen, zweefde neêr uit boomen, kwam uit onderaardsche gewesten te voorschijn, en vloog eindelijk weg, als al de moeilijkheden van de koningin voorbij waren, op een gouden wolk, terwijl men door een waas van rood licht hare glimlachjes nog zien kon en de rozen die zij onder het verdwijnen uitstrooide.

»Als de vertooning gedaan was, plagt ik haar in een oud jurkje, met een dun doekje en een versleten hoedje, te zien wegstropelen aan de zijde van eene vrouw met een vermagerd gezicht, die de kinderen bij het kleeden hielp.

«Ik dacht heel veel over de kleine Viola zooals ze

haar noemden, — hoewel haar wezenlijke naam als ik mij niet bedrieg Saartje was — en eens op een vreeselijken nacht volbragt ik een heldenstuk, en ik tril nog als ik daaraan denk,»

«Vertel voort, als 't u blijft, ik verlang om te weten wat dat was,» zeide jufw. Ellen, liet haar naaldenboekje op haar schoot vallen en boog zich voorover om beter te kunnen luisteren.

«Eens op een avond,» vervolgde de oude speld, op indrukwekkenden toon, «ontstond er brand in den schouwburg. Ik weet niet hoe het gekomen was, maar plotseling was er een geweldig rumoer, rook, vlammen, stroomend water, menschen die als razenden rondliepen en zulk een wilde paniek, dat ik ook een tijd lang buiten mijn zinnen was. Toen ik weer tot mijzelve kwam, bemerkte ik, dat Cora uit een hoog venster leunde met iets, zorgvuldig in den fluweelen mantel gerold; welken ik vastspeldde op den linker schouder, vlak onder een bordpapieren gesp, die enkel schitterde, terwijl ik al het werk deed.

«Een klein goudblond kopje lag dicht tegen mij aan, en een bleek gezigtje keek uit de purperen plooiën, maar de lieve oogjes waren gesloten, de lipjes waren vertrokken van pijn, een akelige lucht van verzengde kleeren steeg tot mij op, en het handje, dat zich aan Cora's hals vastklemde, was met blaren bedekt door het

wreede vuur, dat het kind geheel zou verslonden hebben als niet mijne dappere meesteres haar met eigen levensgevaar gered had. Zij had wel eer kunnen ontvlugten, maar zij hoorde Saartje tot haar roepen, deur den verblindenden rook heen, en was haar toen gaan zoeken en redden. Ik had hiervan een slaauwe herinnering, en drukte mij inniger tegen dien blanken schouder, vol trots en liefde jegens die goede ziel, die ik vaak te vrolijk en ligtzinnig geacht had, om zich om iets anders dan pret te bekommeren.

Zij riep nu den menschen op straat toe, dat ze een ladder tegen het venster op moesten zetten en terwijl zij zoo naar buiten leunde, kon ik diep beneden ons de menigte zien, de vlammen en rook die beneden uit het gebouw sloegen en kon ik het water hooren sissen, als het op de gloeiende muren kwam. Het was een op windend oogenblik, terwijl wij daar hingen, toezien hoe dappere mannen een lange ladder neerzetten en een er op krom, totdat wij zijn moedige gezigt zien konden, en hem vrolijk hoorden roepen: «Laat je maar glijden van de vensterbank, ik zal je wel opvangen!»

Maar Cora antwoordde, terwijl zij het blonde hoofdje liet kijken, dat schitterde in den rooden gloed:

«Neen, red eerst het kind!»

«Laat haar dan zakken, maar gaauw: het is warm werk hier!» en de man hield zijn armen op, met een

lach op 't gelaat, terwijl de vlammen beneden hem uitbraken, als wilden zij het zwakke steunpunt waarop hij stond verslinden.

In één ademloos oogenblik had Cora zich den mantel van 't lijf gescheurd, het kind er ingerold, haar ceintuur er omheen gebonden, en ziende dat het opzigtige lint niet stevig binden wou, de eerste de beste speld die haar in handen kwam er aangestoken. Die speld was ik; en ik gevoelde, dat het leven van het kind bijna van mij afhing, want toen het kostbare pakje in de uitgestrekte armen viel, greep de man het aan den mantel vast, en het op zijn schouder nemende, klom hij snel naar beneden. Het ceintuur zat strak gespannen, het fluweel scheurde af, ik voelde dat ik boog door het gewigt, en elk oogenblik verwachtte ik, dat het kind er uitglijden en beneden op de steenen vallen zou. Maar ik hield goed vast, ik stak mijn punt diep naar binnen, ik kronkelde mijn ligchaam, zoodat zelfs die deuken meê hielpen vasthouden, en ik riep den man toe: «Houd haar stevig, ik doe al het mogelijke, maar wat vermag een speld?»

«Natuurlijk hoorde hij mij niet, maar ik geloof wezenlijk, dat mijne wanhopige pogingen eenig nut deden; want wij kwamen veilig en wel beneden, en werden terstónd naar het ziekenhuis vervoerd, waar reeds meer arme zielen heengebragt waren.

«De goede verpleegster, die dat verzengde, doorweekte, armzalige pakje open maakte, stak mij aan haar halsdoek en terwijl ik daar uitrustte van de vermoeijenis, zag ik hoe het arme kind in een bedje gelegd werd, hoe haar brandwonden zorgvuldig verbonden werden en haar ontroerd gemoed tot kalmte gebracht door teedere woorden en moederlijke kusjes. Wat was ik blij te hooren, dat er geenerlei gevaar voor haar leven was, en nog meer toen ik den volgenden dag vernam, dat Cora ook dicht bij ons lag, wel hevig gebrand, maar niet gevaarlijk, en zeer verlangend om het kind, dat zij gered had, te zien.

«De verpleegster Benson nam het meisje in hare armen, om met haar mijn arme meesteres te gaan bezoeken, en ik ging ook meê.

«Maar ach! ter naauwernood herkende ik het vrolijke, bloeiende meisje van den vorigen dag. Haar gelaat en handen waren vreeselijk gebrand, en zij zou nooit weêr in staat zijn op eenig tooneel voor liefelijke koningin te spelen, want haar frissche schoonheid was reddeloos verloren.

«Dat waren moeijelijke dagen voor ons allen, ik had mijn deel van zorgen, zoowel als de anderen, ofschoon ik enkel leed aan die verkromming in mijn rug. Zuster Benson maakte mij weêr wat regt en hield mij in gebruik, dus zag ik in dat groote huis veel lijden en veel

geduld, want het grijs wollen doekje, dat ik vaststak, bedekte een teeder gemoed en geleund tegen dat moederlijke hart, vonden vele pijnlijke hoofden rust, bliezen vele vermoeiden den laatsten adem uit en leerde menige ongelukkige ziel berusting en onderwerping.

Onder deze laatsten was de arme Cora: want het was een harde zaak voor haar, om haar schoonheid, gezondheid en het leven, dat zij lief had, zoo jong reeds te moeten missen. Toch geloof ik niet, dat zij ooit spijt had van het gebragte offer, als zij het dankbare kind gezond en in veiligheid zag, want de kleine Saartje was haar beste vertroosting, en gedurende die lange weken, toen ze daar half blind en bitter lijdende ter neder lag, vervrolijkte het dagelijksche bezoek van de kleine «Viola» haar meer dan iets anders.

De moeder van het kind was omgekomen bij den grooten grooten brand, en Cora nam het weesje als haar eigen kind aan, en ongetwijfeld had ze ook regt op hetgeen ze zoo duur gekocht had.

Eindelijk vertrokken ze zamen, de eene weer heel gezond en sterk, de andere uitwendig een droevig overschot van wat zij vroeger geweest was, maar inwendig zeker door die beproeving verbeterd, en ze had haar troost bij zich. De arme kleine Saartje geleidde haar, en levenslang was deze haar een trouwe gids, een teedere verpleegster en een liefhebbende dochter.»

Hier zweeg de speld, die zich buiten adem gepraat had, en jufw. Ellen schudde een helder druppeltje van het kantje, dat op haar schoot lag, en zeide op een toon van ware belangstelling:

«Wat is er verder gebeurd? Hoe lang zijt gij in het hospitaal gebleven?»

«Een vol jaar; want eens op een dag gebruikte de verpleegster mij, om een prentje op te spelden aan het voeteneinde van 't bed van een armen lijder, en dat scheen hem zooveel troost te schenken, dat ze het tot aan zijn dood daar lieten hangen. Het was een lief plaatje van iemand, die zijn armen open hield, om alle lijdenden en verdrukten te ontvangen, en zij verzamelden zich rondom Hem, om door Hem vertroost en verlost te worden. Die zieke man had een slecht leven geleid, en lag nu aan een langdurige, smartelijke ziekte te sterven, maar iets in dat goddelijke wezen leerde hem te hopen op vergeving, en als geen andere oogen dan de mijne hem zagen, in de eenzame nachten, dan weende hij, en bad en streed hij om tot opregt berouw te komen. Ik denk wel, dat zijne zonden hem vergeven zijn, want toen hij ten laatste dood neêr lag, rustte er een glimlach op zijne lippen, dien ik er vroeger nooit op gezien had.

Het plaatje werd toen afgenomen en ik werd door eene van de vrouwen gebruikt om een rolletje rood

flanellen lappen vast te spelden, en maanden lang lag ik in een donkere kast, te peinzen over de lessen, die ik reeds geleerd had.

«Plotseling werd ik te voorschijn gehaald, en nadat van het flanel een zonderling, rond speldenkussen was zamengesteld door eene vriendelijke oude dame, werd ik daarop gestoken tegelijk met eenige dikke naalden en een paar van mijn geslacht, allen met stevige lijven en ferme koppen.

««De goede jongen is wat hardhandig en heeft stevige dingen noodig in 't gebruik; »» zeide de oude dame, terwijl zij het appelvormige kussen in beide hare handen nam en er een kus op drukte, alvorens het in den knapzak van een soldaat te stoppen.»

«Nu ga ik een levendigen tijd tijd te gemoet,» dacht ik bij mij zelve, en ik keek vrolijk rond, want ik hield veel van avonturen en begreep dat die mij nu zeker zouden ten deel vallen.

«Er is geen beginnen aan, om u alles te vertellen, wat ik met dien jongen doormaakte, want hij was moedig als een leeuw en had menig stootje te verduren. Wij marscheerden, kampeerden, en vochten en leden, maar wij vlugttten nooit; en toen ten laatste een kogel het roode kussen doorboorde (want Dirk droeg het dikwijls bij zich, als een soort van talisman, om hem te behoeden, daar mannen zelden spelden gebrui-

ken), toen verloor ik bijna mijn kop, want het vulsel vloog uit het kussen en wij allen werden op vreeselijke wijs door elkaar geslingerd. Het speldenkussen en de oude knapzak hadden echter Dirk's leven gered, want de kogel had zijn dappere hart niet geraakt en het laatste wat ik van hem zag, toen ik uit de hand viel, die haastig tastte naar een wond, was een geroerde blik van de heldere oogen, terwijl hij met een glimlach bij zichzelf zeide:

«Mijn goede oude moeder heeft goddank haar jongen nog niet verloren.»

Een zwarte jongen raapte mij op, toen hij mij in het gras zag glinsteren, en daar spelden zeldzaam zijn in die streken, gaf hij mij aan zijn moesje, die mij hield om haar tulband meê vast te steken. Een geheel nieuw tafereel vond ik daar, want in de oude hut waren een dozijn kinderen en hunne moeders bijeen, die zich gereed maakten om noordwaarts te trekken. Hun mannen waren allen weg in dienst van het leger, of meêvechtend; «Moesje» leidde dus het troepje, toen ze weldra op marsch togen, den bontkleurigen tulband volgend, als ware die hun banier; want zij had een dappere ziel en was vast besloten tot elken prijs veiligheid en vrijheid voor hare kinderen te zoeken.

«Op mijne vele zwerftogten, heb ik nooit zoo'n vreemde reis gedaan als deze was, maar ik genoot er

van, hoe vol gevaren, vermoeyenis en ontbering ook; en elken morgen als Moesje haar rood en gelen hoofdoek omdeed, was ik trotsch op dat grijze hoofd te troonen en het hulpelooze troepje naar het land der vrijheid voor te gaan.

Eindelijk bereikten wij het en zij begon terstond te wasschen voor de menschen, om voor al die hongerrige monden den kost te verdienen. Gedurende al die moeilijke weken had ik haar trouw bijgestaan en daarom wilde ik haar nu ongaarne verlaten, maar toch werd ik op een Zaterdag morgen gebruikt om het papier rond een pakje schoon goed vast te spelden en daarmee weggezonden.

«Het zal mij eens benieuwen, wat er nu met mij gaat gebeuren,» dacht ik, terwijl Thomas Jefferson, of «Jeff», zooals ze hem kortweg noemden, al fluitend met het pakje in de hand de straten door liep.

«Toen hij een park doorkwam, ontdekte hij een mooie kapel, die van buiten hierheen verdwaald was; hij ving het diertje en speldde het op zijn hoed, om bij zijne thuiskomst kleine Dina er meê te verheugen. Het fraaije, teêre schepseltje had zich weldra doodgeworsteld en gewrongen, maar zijn schitterende vleugels troffen den blik van een bleek meisje, dat met een rolletje werk onder den arm haastig kwam aanloopen.

«Wilt ge mij die kapel verkoopen?» vroeg zij, en

Jeff stemde verheugd daarin toe, nieuwsgierig wat zij daarmede doen wilde. Dat was ik ook, maar toen wij op hare kamer kwamen, zag ik het spoedig; want zij spelde het lichtkleurige kapelletje op een stukje blaauw papier tegen den wand en schilderde het zoo mooi na, dat het was of zijn gouden vleugeltjes nog trillend zweefden, als bij zijn leven. Het was een zeer armoedig verblijf, maar vol mooie dingen: ik kreeg smaak voor kunst, door alleen maar rondom mij te kijken naar de platen aan den muur, de bloemen levend en nagebootst, de vogels en insekten, die als voorbeelden moesten dienen en de frisch gekleurde lappen en papieren, die als achtergrond moesten gebruikt worden.

«Maar schooner dan iets wat zij maakte was het stille, bezige leven zelf, dat het meisje leidde, alléén in die groote stad; want zij hoopte eens kunstenaars te worden, en nacht en dag werkte zij voor de vervulling van dien wensch.

Zoo arm, en toch zoo gelukkig, ik verbaasde mij wel eens, dat niemand haar hielp en haar bevrijdde van dat harde, maar geduldig verdragen wachten. Maar niemand bekommerde zich om haar, en terwijl ik die kapel tegen den muur vasthield, kon ik zien, hoe zij steeds ijverig voortwerkte, en vergeleek haar in 'mijn geest bij dat arme diertje, zooals ook zij opgesloten in dat kleine vertrekje hare vleugeltjes er tegen te pletter sloeg, tot

dat haar hart gebroken zou zijn onder het wreede noodlot, dat haar aan banden legde, terwijl zij buiten in den zonneshijn had moeten genieten. Maar het gelukte haar een goede klant voor haar sierlijke werk te vinden, in eene rijke dame, die niets anders te doen had dan zich te vermaken, en die veel geld en tijd besteedde aan werken van smaak.

«Ik weet er alles van; want eens op een dag kwam er een bestelling van den grooten winkel, waar hare teekeningen en patronen dikwijls gekocht werden en toen schilderde zij met veel vreugde eenige paarsche violen op fluweel, en teekende haar gele kapel na, om daarboven te fladderen.

«Het arme insekt was geheel verdroogd en viel uit elkaar bij de minste aanraking, dus was mijn taak daar volbragt en toen mijne meesteres haar werk inpakte, nam zij mij om het pakje stevig vast te steken, en zong daarbij een liedje; want zij waardeerde elken stuiver, dien zij verdiende.

Wij gingen gezamenlijk naar die rijke dame toe, en zij werkte die bloemen met de kapel erboven op een vuurscherm, zeer gelijkend op dat daar ginds staat. Ik dacht dat zij mij zou weggooijen; maar het beliefdde haar mij voor allerlei doeleinden bij haar tapisseriewerk te gebruiken en ik bleef den heelen winter bij haar wonen.

Was wel een vriendelijke dame, ziet ge, maar ik had

dikwijls lust haar iets beters aan de hand te doen, om haar leven meê zoek te brengen, dan die eeuwigdurende handwerkjes. Zij scheen nooit de behoeften van de haar omringenden te ontdekken, leende nooit het oor aan de klagten der armen, zocht nimmer hare vreugde in het geven van haar overvloed aan hen, die weinig hadden tot verheldering van hun leven; maar zij zuchtte, dat zij niets te doen had, terwijl de wereld vol werk was en zij zelve gezegend was met zoo vele goede gaven om te genieten en te gebruiken. Ik hoop, dat zij eenmaal hare dwaling zal inzien en niet haar geheele leven zal verbeuzelen in zulke nietigheden, anders vrees ik, dat het haar metdertijd bitter berouwen zal.»

Hier zweeg de speld, met een scherpen blik op jufw. Ellen, die plotseling, met een hoogen blos op de kaken, hard was begonnen te naaijen, want de paarsche violen waren op het vuurscherm voor haar haard en in de laatste beschrijving herkende zij haar eigen portret. Maar zij vond het niet heel prettig lessen te ontvangen van een speld, en vroeg dus met een glimlach, terwijl zij haar kantje plooid: «Dat is alles heel belangwekkend, maar gij hebt mij nog niet verteld wat er wordt van de spelden, Grootje!»

«Spelden, evenals menschen, vormen grootendeels hun eigen leven, mijn waarde, en als ze versleten zijn, krij-

gen ze loon naar werken. De goeden zinken in de aarde en worden later tot zilver, om in nieuwen, kostbaren vorm terug te komen. De slechten verbrokkelen en verdwijnen in spleten en stofhoopen, zonder uitzigt op redding, tenzij de eene of andere menschenhand ze oprape en haar in de gelegenheid stelle van voren af aan weër te beginnen. Sommigen zijn lui en kruipen in een hoekje om daardoor den dienst te ontvlugten, sommigen zijn te scherp en steken en kwetsen overal en altijd. Anderen zijn armzalige, zwakke dingetjes, die ineem zakken of het hoofd verliezen, zoodra ze gebruikt worden. Sommigen dringen zich op bij alle gelegenheden en sommigen zijn nooit te vinden, als men ze noodig heeft. Allen wordt het in de keuze gelaten te verroesten, of te verslijten. Ik koos het laatste en heb tot dusverre een nuttig, gelukkig leven geleid. Ik ben niet meer zoo regt als ik vroeger was, maar ik ben nog vrij van roest, mijn punt is nog scherp, mijn kop stevig, en de jaren hebben mij niet zwakker gemaakt, maar wel, naar ik hoop, wijzer en beter en meer tevreden om, waar ik ook ben, mijn pligt te doen, dan toen ik lang geleden mijn oorspronkelijke papier verliet.»

Vóór jufw. Ellen nog tijd had gehad haar eerbied uit te drukken voor de waardige oude speld, werd er uit het blaauwe kussen een treurige wanhoopskreet gehoord en jammerde een stemmetje uit een verscholen hoekje:

«Helaas! helaas! Ik heb gekozen om door rust te verroesten, en daar zit ik nu, als een ellendig, waardeeloos meubel, dat niemand kan gebruiken of achten. Kijk maar onder het plooisel en dan zult gij een treurig tegenbeeld zien van het trouwe, eerlijke, gelukkige Grootje, dat ons een leven zoo vol afwisseling heeft kunnen verhalen.»

«Goede hemel! wat bezielt alles van daag?» riep jufw. Ellen, onder het plooisel kijkende wie er nu aan het woord was. En jawel, daar vond ze een speldje weggestopt zitten, zoo verroest, dat zij het er haast niet uit kon trekken. Maar na drie harde rukken, kwam de speld er uit met een krassend geluid, en toen ze die naast Grootje gezet had, zeide zij op haar eigenaardigen vrolijken toon:

«Probeer het poetspoeder van Dr. Emery maar eens, dat geneest de meeste gevallen van roest, en het is nooit te laat om uw leven te beteren, kleintje.»

«Ja voor mij is het wèl te laat!» zuchtte de nieuw aangekomene. «De roest der luiheid heeft alle levenskracht bij mij weggevreten, terwijl ik daar in mijn zijden bedje lag, en mijn kans is voor altijd verkeken. Ook ik ben eenmaal glanzig, sterk en scherp geweest, maar ik was bang voor werk en moeite, en toen heb ik mij verstoppt en ben van dag tot dag doffer, stroever en nutteloozer geworden. Ik deug tot niets meer, gooi mij maar weg en laat

de zwarte spelden rouw dragen over een verloren leven.»

«Neen,» zeide jufw. Ellen, «gij kunt ook nog nut doen, want ik zal u met u beide op mijn nieuwe kussen steken, als eene waarschuwing voor mij zelve, zoowel als voor de andere spelden, om in tijds den goeden weg te kiezen en liever te verslijten onder het doen van onzen plicht, dan te verroesten, als zoovelen helaas doen.

«Grootje ! ik dank u voor uw lesje, dat ik niet zal vergeten. Ik zal terstond dat arme meisje gaan opzoeken en haar zooveel ik kan helpen. Gij moogt hier uitrusten, goede oude ziel, en dezen kleinen rondom u leeren uw voorbeeld te volgen.»

Dat zeggende stak jufw. Ellen de twee spelden midden op het rood satijnen kussen, zette de overige speldjes er om heen, en maakte zich toen gaauw klaar om uit te gaan, uit vrees dat er iets tusschen beide mogt komen.

«Neem mij meê; ik ben niet moê, ik werk graag! lieve meesteres, gebruik mij, en laat mij het goede werk meê helpen verrigten!» riep Grootje en sprong luchtig van het kussen af op de tafel.

Jufw. Ellen maakte dus haar shawl vast met de oude speld, in plaats van met de fraaije broche die zij in hare hand had, en zij gingen er vrolijk samen op los, de roestige speld aan haar zelfbeklag overlatende en

terwijl al de nieuwe speldjes bij zich zelve het besluit opvatten, zorg en arbeid niet te ontvlieden, maar dapper hun deel er van op zich te nemen, opdat zij zich niet over hun leven zouden behoeven te schamen, wanneer ook zij ten laatste daar heen gaan zouden, waar alle goede spelden komen.

MIJN KLEINE SCHOOLMEISJE.

~~~~~

ONBEKEND N I E T ONBEMIND.

Het eerst dat ik haar gezien heb, was op een herfstmorgen, toen ik per tramwagen naar stad ging. Het was nog vroeg en mijn eenige medepassagier was een norsche oude heer, die in een hoekje zijn krant zat te lezen; toen de wagen even stil hield, keek ik dus verlangend naar buiten, hopende, dat de persoon, die er in kwam, wat aangenamer zou zijn. Het duurde wel een minuut vóór er iemand kwam opdagen, en de wagen bleef stilstaan, terwijl koetsier en conducteur beide denzelfden kant uitkeken, zonder het geringste teeken van ongeduld. Ik keek ook, maar al wat ik ontdekken kon was een klein meisje, dat dwars door het park zoo hard kwam aanloopen, als men tegenwoordig zelden meisjes van twaalf of dertien jaar ziet doen, althans wanneer ze weten dat ze gezien worden.

»Wacht gij op haar?» vroeg ik aan den vriendelijk uitzienenden conducteur, die met zijn hand aan het

schelletje en een goe'dhartigen glimlach op 't gelaat, haar opwachtte.»

«Ja, dame, wij wachten altijd op «ons Juffie,» antwoordde hij, en op hetzelfde oogenblik stapte zij den wagen binnen, buiten adem en met de rozen op de wangen van het harde loopen.

«Dank u vriendelijk. Ik ben wat laat van daag, ik was bang mijn tram te missen,» zeide zij, terwijl hij haar met vaderlijke zorg op de bank hielp, zoodat ik er schik in had het aan te zien.

Zij ging ook in een hoekje zitten, streek haar krullend haar glad, dat wat verwaaid was, trok hare handschoenen aan, en legde haar boeken op haar schoot te regt; daarop keek zij met een bescheiden blik eerst naar den ouden heer tegenover haar en toen naar de dame naast haar. Wat een zonnig gezigtje zag ik onder den rand van haar bruine hoedje, wat van geluk stralende blaauwe oogen, wat lieve kuiltjes in de blozende wangen en welk een onschuldige uitdrukking in het geheele wezen! Juist dat, wat een jong, rein meisjesgezicht zulk een welkome verschijning maakt voor oude oogen.

De norsche oude heer was het blijkbaar met mij eens, want over zijn krant heen keek hij telkens tersluiks naar zijn aardige overbuurtje, dat hare les zat te leeren, en van tijd tot tijd, bij wijze van hartsterking, even

den geur inademde van een ruikertje reseda, dat in haar knoopsgat stak.

Toen de oude heer een blik van mij opving, verdween hij, luid kugchende weer achter zijn krant; maar een oogenblik later zat hij weer naar haar te kijken; want er was iets onweerstaanbaar aantrekkelijks in dat meisje, zoo geheel onbewust van haar eigen liefelijkheid; en men kon evenmin laten naar haar den blik te wenden, als naar een mooie bloem of een schalksch jong katje.

In het volgend oogenblik sloeg ze met een besliste beweging haar boek dicht, met een zucht van verligting die mij vermaakte. Zij zag den stillen glimlach, dien ik niet onderdrukken kon, scheen mijne deelneming te begrijpen, en zeide lagchend:

«Ja, 't is een moeilijke les geweest, maar nu ken ik haar!»

Toen 't ijs dus eens gebroken was, praatten wij voort over school en lessen, en ik ontdekte weldra, dat het meisje knap voor haar leeftijd was; ook bekende zij mij, dat het eenige waarmeê zij op school moeite had, haar «lust in een grapje» was.

Wij waren juist op weg om dikke vrienden te worden toen er verscheidene jongelieden in den wagen kwamen, waarvan één het mooie kind zoo brutaal aanstaarde, dat zij zelfs het opmerkte en dat toonde, door de afwis-

selende kleur op haar wangen. Dit hinderde mij evenzeer, als ware zij mijn eigen dochtertje geweest; want ik houd van zedigheid en de weinige ingetogenheid van sommige schoolmeisjes, die er blijkbaar plezier in hebben als ze brutaal worden aangekeken, heeft mij vaak gehinderd. Ik hielp dus deze lieve kleine uit haar moeilijkheid, door aan de overzij te gaan zitten en haar te wenken om tusschen mij en den ouden heer in plaats te nemen.

Zij begreep mij oogenblikkelijk, schonk mij een erkentelijken blik en nam zoo dankbaar dat veilige plaatsje in bezit, dat de oude man over zijn bril heen keek, wie het had durven wagen, de kalmte van zijn onbekende vriendinnetje te verstoren.

Toen rammelden wij weêr verder en hoe nader wij bij de stad kwamen, des te voller werd de wagen. Een Iersche vrouw met een kind op den arm kwam er in, toen slechts staanplaatsen over waren, en vóór ik tijd had gehad haar mijn zitplaats aan te bieden, was mijn schoolmeisje opgestaan en had de hare aangeboden, met een beleefd:

«Ga hier gerust zitten, Jufvrouw; ik kan best staan.»

Zij deed dit op een allerliefste manier en ik waardeerde die kleine beleefdheid te meer in haar, omdat het blijkbaar het bedeesde schepseltje eenige inspanning kostte, om in dien wagen vol vreemde menschen in haar eentje te staan, voornamelijk daar zij de leêren riemen

niet met haar hand bereiken kon, om zich daaraan vast te houden, en toch moeite had op de been te blijven.

Toen toonde de stuursche man, hoezeer hij de goede manieren van ons meisje op prijs wist te stellen, want hij haakte zijn wandelstok vast in een van de leëren lussen en gaf haar het andere einde in handen, en met een glimlach op 't gezicht, die het als zonneshijn verhelderde, zeide hij :

«Houd u daar aan vast, lieve meid.»

«Ach,» dacht ik, «wat kan men toch weinig oordeelen naar den schijn! Deze heer dien ik voor een ouden brompot aangezien had, is perslot heel vriendelijk en beleefd.»

Met het gezigtje naar ons toegekeerd, hield het meisje zich aan den stevigen stok vast en maakte zoo veilig alle bewegingen van den over de rails dansenden wagen meê. Het kind van de Iersche vrouw, een ziekelijk stakkertje, kreeg de bloemen in 't oog, en stak een klein handje uit om er naar te grijpen, met een blik vol verlangen op het lieve gezigtje er boven.

«Wil je ook een bloemetje hebben?» zeide mijn kleine vriendin, en verheugde het kindje met een takje reseda en eenige mooi roodgekleurde blaadjes.

«God zegen' je, lief juffie, hij is dol op zulke dingen maar krijgt ze zelden,» zeide de moeder dankbaar, terwijl zij het vuile wollen kapje van haar kind

regtzette en haar ouden doek over zijn voetjes trok.

Het kindje bleef met groote oogen de geefster van de bloemen aanstaren, maar zijn onschuldige blaauwe kijkers hinderden haar niet en weldra waren die twee zoo goede maats zamen, dat het kindje moedig greep naar de glimmende knopen op haar mantel en kraaide van de pret, als hij er een beet had, terwijl wij allen met welgevallen het spelletje aanzagen en spijt hadden toen het jonge meisje, met een buiging en een glimlach tegen ons, bij den hoek van de kerk uitstapte.

«Nu zal ik waarschijnlijk dat lieve kind nooit weerzien, maar welk een aangenaam beeld laat zij in mijne herinnering achter!» dacht ik bij mij zelf, terwijl ik nog voor 't laatst even den bruinen hoed in 't oog kreeg, die rond den hoek verdween.

Maar integendeel zag ik haar dien winter nog heel dikwijls weér; want niet lang daarna, bij het doorgaan van een straat nabij mijn winterkwartier, ontmoette ik een troep kleine meisjes, die rondrentelend in den zonneschijn hun tusschenmaaltje op straat gebruikten — aardige vrolijke schepseltjes, allen tegelijk pratend en lagchend, terwijl zij elkaar appels meêdeelden, lekkers knabbelden, of den inhoud van hun trommeltjes onderling vergeleken. Ik liep langzamer, om mij te verkwikken aan dat tafreeltje, even als ik doe, wanneer ik een zwerm musschen zie neêrstrijken, en ik overlegde bij

mij zelve, wat er wel groeijen zou uit zoovele vrouwtjes in knop, toen ik plotseling mijn schoolmeisje er bij zag.

Ja, ik herkende haar terstond; want zij droeg den zelfden bruinen hoed en haar blozende gezigtje straalde van pret, terwijl zij met een vriendinnetje geheimpjes verhandelde, en ondertusschen een gezonden, dikken boterham at, zooals alleen hongerige schoolkinderen ze lusten.

Zij herkende mij niet, maar ik keek onder het voorbijgaan nog eens goed naar haar, en had dolgraag willen weten, wat dat bijzondere geheim was, dat in zulk een hartelijke lachbui eindigde.

Daarna zag ik mijn meiske dikwijls, als ik buiten de stad wandelde en eens, toen ik haar alleen ontmoette, kon ik de verzoeking niet weêrstaan haar aan te spreken; want gewoonlijk vergaderden al hare makkertjes digt om haar heen, als bijen rondom hunne koningin, hetgeen mij genoeg deed, daar hieruit bleek hoeveel zij van het zonnige schepseltje hielden.

Ik had druiven in een papier bij mij, en toen ik haar aan zag komen, nam ik er een mooie tros uit, gereed haar die aan te bieden, want ditmaal was ik besloten een praatje met haar te maken. Zij liep te lezen, maar keek op om voor mij uit den weg te gaan.

Eer zij hare oogen weêr neersloeg, hield ik de druiven omhoog en zeide, met den term dien ik haar menig-

maal had hooren gebruiken tegen een schoolmakkertje bij haar tweede ontbijt op straat: „Zamen deelen?”

Zij begreep mij terstond, lachte en nam de druiven aan, terwijl zij met schitterende oogen zeide:

«O! dank u vriendelijk! wat een prachtige druiven!»

Toen wij daarop zamen den hoek om liepen, vertelde ik haar, waarom ik dit deed en bragt haar onzen rid in den tramwagen in herinnering.

«Dat was ik heelemaal vergeten, maar mijn conducteur is heel vriendelijk en wacht altijd even op mij,» zeide zij blijkbaar verwonderd dat eene vreemde eenig belang in haar stelde.

Ik had niet half genoeg tijd om met haar te praten; want er werd een bel geluid, en in een ommezien was zij weggevlogen, nog eens omziende om te knikken en te glimlagchen tegen die zonderlinge dame, die zulk eene vriendschap voor haar opgevat had.

Eenige dagen later werd er een fraaije ruiker levende bloemen voor mij afgegeven aan de deur en toen ik den knecht vroeg van wie ze kwamen, antwoordde hij:

«Er was een klein meisje aan de deur en vroeg of hier niet eene manke juffrouw aan huis woonde, en toen ik zeide van ja, verzocht ze mij deze bloemen aan u te geven, en er bij te zeggen, dat de druiven heel lekker gesmaakt hadden.»

Nu wist ik genoeg en had veel schik in haar grap-

pige boodschap; want als men een stil leven leidt, kunnen kleinigheden ons belang inboezemen en vermaken.

Kerstijd naderde en ik maakte een plannetje, om iets voor de bloemen terug te doen, dat mijns inziens geheel in den geest van mijn kleine vriendin zou wezen.

Ik wist dat het in de Kersweek vacantie zou zijn en ging dus, den dag vóór deze begon, naar de school, even vóór het speeluur, en bezorgde er een rijk met suiker bestrooide groote tulband, aan het adres van: »Jonge jufvrouw Goudenlokken, van zij weet wel wie.»

Eerst had ik zeer in moeilijkheid gezeten, hoe ik mijn nette witte pakje zou adresseeren, want ik had nooit den naam van het kind gehoord. Maar nadat ik er nog eens goed over nagedacht had, herinnerde ik mij, dat zij het eenige onder die schoolmeisjes was, met lange blonde, op haar rug hangende krullen, en ik besloot het te wagen mijn tulband aan bovenstaand adres te rigten.

De meid, die mijn pak aannam, (want mijn vriendinnetje ging op een bijzondere school) glimlachte en zeide onmiddellijk, dat ze wel begreep wie ik bedoelde. Ik liet dus den tulband achter en ging den hoek om, de volgende straat in, waar eene kennis van mij woonde, om daar af te wachten en toe te zien, in hoeverre mijn grap gelukken zou, want in het tusschenuurtje gingen de meisjes altijd daarheen.

Weldra begonnen de hoedjes voorbij te fladderen, begon de stille straat te weergalmen van gelach, en het voetpad een verscheidenheid van bontgekleurde en donkere jurken te vertoonen; want het was nu winter en de lichte zomerkleêren hadden afgedaan.

Verscholen achter een gordijn gluurde ik naar de kinderen en zag met groot genoegen, dat ze bijna allen stukjes van mijn koek in de hand hadden en er nog eens over napraatten, met voor mij vleijende belangstelling. Mijn meiske, met aan elken arm een vriendin, kwam zoo dicht langs mijn venster, dat ik zien kon in haar oogen hoe blij ze was, en kon hooren hoe ze, haar krullen naar achteren schuddend, tot haar buurtjes zeide:

»Moeder zal er mij wel aan helpen, en dan kan ik het tegen Nieuwjaar klaar hebben. Wat zal 't een pret zijn, om het op een goeden dag in haar deur te gooijen en dan hard weg te loopen.»

Nieuwjaarsdag kwam en ging voorbij, zonder dat er een presentje in mijn deur werd gegooid; ik begon dus te begrijpen, dat ik het verkeerd verstaan had, en daar ik het in die dagen heel druk had, dacht ik niet meer aan de geheele zaak, vóordat ik een week of wat later in stad kwam, na een kort verblijf buiten.

Ik bestudeer gaarne gezigten en vergeet er zelden een, als het een of ander mijn aandacht vroeger be-

paald er op gevestigd heeft. Dezen morgen keek ik dus onder het rijden naar den conducteur, daar hij een prettig gezigt had en er geen andere voorwerpen voor mijn studie aanwezig waren. Zijn gelaat kwam mij goed bekend voor, en nadat ik er onwillekeurig even over nagedacht had, herinnerde ik mij waar ik het vroeger gezien had. Hij was dezelfde man, die gezegd had altijd te wachten op «ons Juffie», en ik kreeg opeens hoop, dat zij weer in den wagen zou komen, want ik wilde haar dan vragen of ze veel schik had gehad in de vacantie, wyl ik mij herinnerde hoeveel zij van een pretje hield.

Toen wij aan het Zuiderplein waren, waar ik haar het eerst had ontmoet, keek ik trouw uit, verwachtende dat ik het kleine persoontje weer dwars over den breeden weg naar ons toe zou zien draven, en volkomen bereid om desnoods een langen tijd op haar te wachten. Doch er was niemand te zien, dan twee jongens en een hond. De wagen hield ook niet stil, en ofschoon de conducteur wel naar dien kant zijn blik rigtte, was er geen glimlach op zijn gelaat en had hij zijn hand niet aan den belriem.

«Wacht ge tegenwoordig niet meer op dat kleine meisje?» vroeg ik teleurgesteld, dat ik mijn lief vriendinnetje dus niet zien zou.

«Ik wou dat ik het nog kon doen, dame,» zeide de

man, die mij onmiddelijk begreep, hoewel hij mij natuurlijk niet herkende.

«Zijn er misschien nieuwe wetten daaromtrent ingesteld?» vroeg ik verder, daar hij geen uitleg gaf, maar op zijn vingers stond te kijken, zonder op te letten dat er eene dame wanhopig met haar taschje op het voetpad liep te wuiven om zijne aandacht te trekken.

«Neen, dat niet; maar we behoeven nooit meer op ons Juffie te wachten, 't zou ons toch niet helpen, want» — hier boog hij zich voorover in den wagen en fluisterde — «ze is dood.» Daarop keerde hij zich om, trok aan de bel, hielp de oude dame naar binnen en sloot de deur.

Wat was ik bedroefd, dat die aardige vriendschap zoo treurig eindigde; want ik had nog allerlei kleine verrassingen voor mijn meiske bedacht en nu kon ik niets meer aan haar doen, nooit alles omtrent haar te weten komen, nimmer haar zonnige gezigtje weêrzien, geen woord meer vernemen van die lipjes, die als tot glimlagchen gemaakt schenen.

't Was maar een schoolmeisje, doch wat scheen zij zich velen te vriend gemaakt te hebben, als 't ware onbewust, door haar lieve manieren, vriendelijke daden en onschuldige vrolijkheid. Ik stelde mij levendig voor, hoe akelig het bij haar thuis zonder haar moest wezen, want ik ben overtuigd dat ik gelijk had, haar voor een

zachtaardig, braaf kind te houden, daar het ware karakter zich in kleinigheden toont en daar een goed gestemd hart overal zijn aangename muziek laat hooren.

De conducteur van den tram, hoevele duizenden hij ook vervoerde, vond tijd om haar te gedenken en te betreuren; de schoolmakkertjes betreurden hunne koningin, want toen ik de andere meisjes op straat zag, liepen zij rustig, praatten zachtjes, en droegen verscheidene onder haar zwarte strikjes op den mouw; terwijl ik zelf, hoewel ik nooit haar naam ben te weten gekomen of iets meer omtrent haar vernomen heb, al de liefelijkheid van haar gelukkige natuur gevoelde en mijn kleine schoolmeisje nog niet vergeten heb.

WAT EEN SNEEUWSCHOP BEWERKTE.

Terwijl mijn vriend bij het venster stond te kijken naar de sneeuw, die in digte vlokken neêrviel, zag ik hem glimlagchen, — een peinzende maar regt gelukkige glimlach, en, nieuwsgierig om te weten wat dien te voorschijn geroepen had, vroeg ik:

«Wat ziet gij daar op straat?»

»Mij zelf,» klonk het antwoord, dat mij verbaasd deed opzien, en ook naar 't venster gaan om nieuwsgierig naar buiten kijken.

Ik zag echter niets anders, dan een man die de sneeuw weg schepte; en ik wendde mij hoogstverwonderd tot Richard om van hem uitlegging hierover te vragen. Hij lachte en antwoordde bereidvaardig:

Terwijl wij op Keetje en de kinderen wachten, zal ik u eens een klein voorval uit mijn leven vertellen. Het kan nog wel eens zijn nut hebben voor u.

Vijftien jaar geleden op een Zondagmorgen even als nu, stond ik aan 't venster van een armoedig, klein

kamertje, zonder vuur, zonder een cent op zak en eveneens zonder vooruitzicht er een te krijgen.

Ik was reeds zonder eten naar bed gegaan en had den langen nacht doorwaakt, steeds mijzelf de vraag voorleggende: wat zal ik doen? waarop ik geen ander antwoord gekregen had, dan dat, wat een vurig, jong gemoed juist zoo zwaar valt: afwachten en vertrouwen.

Ik stond alleen op de wereld, zonder ander fortuin dan mijn eigen talent, en zelfs dat begon ik in twijfel te trekken, omdat het mij geen geld aanbragt. Een jaar had ik, met moed beziel, gewerkt en gehoopt; ik had het beste deel mijns levens in verhalen en gedichten neêrgelegd; ik had een tooneelstuk geschreven; boeken aangekondigd en beoordeeld; mijn pen en tijd aangeboden aan een ieder, die gebruik er van wenschte te maken, en was nu bereid het zwaarste letterkundige werk te verrigten voor de karigste belooning; want de hongerdood grijnsde mij aan,

«Al wat ik beproefd had was mij tegengeloopen, en mijn papieren bootjes, bevracht met zoo hoog gespannen verwachtingen, waren 't een na 't andere te gronde gegaan en hadden mij aan de wanhoop ten prooi gelaten. Het wrak van mijn laatste schipbreuk lag nog op mijn tafel: een roman, gekreukeld en half versleten door het veleen en weêr sturen, waarop ik mijn laatste kans gewaagd had en verloren.

«Terwijl ik daar koud en hongerig, eenzaam en wanhopig aan mijn raam stond, zeide ik in mijne neerslagtigheid tot mij zelf:

«Ik heb me vergist; ik heb geen talent en er is geen plaats voor mij op de wereld; hoe eer ik er dus uitstap hoe beter.»

«Juist op dat oogenblik kwam uit een hek aan de overzijde een jongetje met een sneeuwschop over zijn schouder en stapte schel fluitend verder, om een karreweitje te zoeken. Ik keek hem na, zoover ik hem zien kon, en gedachten vol-bitterheid vervulden mijne ziel. Ik zeide:

««Zie nu zulk eene onregtvaardigheid eens aan! Hier ben ik, een jong mensch met goede hersens en ontwikkeling, op 't punt van honger te sterven, omdat niemand mij wil helpen vooruitkomen; terwijl dat onwetende kereltje daarginds zich den kost weet te verdienen met een oude sneeuwschop!»»

«Het was mij als hoorde ik een stem, die mij antwoordde:

««Waarom doet gij niet hetzelfde? Als voor hersenwerk niet betaald wordt, wel, probeer dan 't werk van uw spieren, en dank God dat gij gezond zijt.»»

«Natuurlijk kwam die stem alleen uit het overblijfsel van mijn eigen moed en gezond verstand; maar ik verzeker u, dat ik evenzeer getroffen werd door het

nieuwe denkbeeld, als had inderdaad een bovenaardsche stem die woorden gesproken, en ik antwoordde, uit den grond mijns harten:

»«Zoowaar ik leef, dat wil ik beproeven. En ik zal den moed niet opgeven, zoolang deze handen nog eenig eerlijk werk te doen vinden.»»

«Met plotseling vuur trok ik mijn oudste kleëren aan, — en die waren zeer oud, dat kan ik u zeggen — voegde er een oude pet en een oude ruige jas bij, als vermomming; en sloop zoo naar het hok, waarin ik eens een sneeuwschop had zien staan.

»Het was nog vroeg in den morgen en heel stil in huis; want de andere bewoners werkten hard de geheele week en rustten dan 's Zondagsmorgens uit.

»Zonder dat de slaperige meid, die bezig was de kagchels aan te maken, het zag, haalde ik die sneeuwschop en sloop ik weg door de achterdeur, met een gevoel als eên jongen, die gaat stukjes draaijen. Het was scherp koud en den heelen nacht door, had er een hevige sneeuwstorm gewoed. De straten lagen vol hoopen, en de geheele stad zag er uit als dood; want niemand was nog in de weer, dan melkboeren en andere arme drommels, die als ik in de vroegte iets zochten te verdienen.

»Ik stapte naar het Westeinde, en trachtte tot een beslissing te komen aan welk der groote huizen ik het

eerst mijne diensten zou aanbieden, toen van een daarvan de voordeur opengedaan werd en een aardig dienstmeisje met een bezem in de hand zich vertoonde.

»Zij keek diep ongelukkig, bij het ontdekken van die woestijn van sneeuw, en was, na een paar nietshelpende vegen van haar bezem op den bijeengewaaiden hoop op de stoeptreden, juist van zins weêr naar binnen te gaan, toen haar oog op mij viel.

»Het wapen over mijn schouder toonde mijn ambacht, en zij wenkte met een gebiedend wuiven van haar bezem den armen straatveger aan de overzij. Ik ploegde dwars door de sneeuwmassa's naar haar toe en hoorde stilzwijgend aan, hoe ze mij gebod:

«Maak de stoep en het voetpad schoon, en veeg ze netjes, want ons volk gaat altijd naar de kerk weêr of geen weêr.»»

»Haar bezem buiten latende staan, sloeg de meid daarop met een kleumend gebaar de deur toe, en ik viel manmoedig op het werk aan. Het was zwaar werk en mijn handen, niet gewoon iets zwaarder dan een pen te hanteren, waren weldra vol blaren; doch ik zwoegde maar voort, en vond geen kleine aanmoediging in de onderzoekende en goedkeurende blikken, op mij gevestigd door het mooie dienstmeisje, dat in de benedenverdieping zat te ontbijten met een goedige keukenmeid en eene vriendin, die blijkbaar van de vroegmis komende

even bij haar aan was gewipt.

«Ik was een jonge kerel en niettegenstaande mijn wanhoop even te voren, kreeg ik ontzaglijke pret in dit grapje en lachte ik achter mijn onde kraagjas, al schepend en vegend met een ijver, die mij een goedkeurenden glimlach van de dikke keukenmeid bezorgde.

Toen het werk volbragt was en ik naar de onderdeur ging, om mijn welverdiende loon op te strijken, zeide de meid, met nederbuigende goedheid, terwijl zij niet vrij van behaagzucht mij in het blozende gezigt keek en zeker opmerkte hoe mijn oogen flikkerden onder mijn oude pet:

««Gij kunt hier wachten, terwijl ik naar boven loop en het geld haal, als Meneer wakker is.»»

««Marie, heb je geen vrouwenhart in 't lijf, dat je dien armen stakker daarbuiten wilt laten staan, terwijl hij toch al half dood van de kou moet zijn?»» zeide de goedige keukenmeid in een sterk Ierschen tongval, en voegde er op moederlijken toon bij: ««Kom binnen, goede man, en ga wat bij 't vuur zitten, want het is bitter weertje van daag.»»

«Dat zal wel waar zijn, moedertje, dank u vriendelijk,» antwoordde ik, ook zoo sterk mogelijk Iersch sprekende, want ik had als knaap wel met goeden uitslag voor Ier gespeeld.

Het hart der goede ziel ging toen plotseling voor mij

open; zij vulde terstond een kommetje met warme koffie en gaf het mij met de hartelijke woorden:

«Me dunkt, een warm slokje zal u geen kwaad doen, mijn jongen, en ik ben zeker, dat, op den gezegenden Kersdag van heden, Meneer u een ontbijt hier niet misgunnen zal; neem er dus een beschuit en een stuk worst bij, want het komt mij voor, dat gij van daag nog geen kruimel over uw lippen gehad hebt.»

«Graag,» zeide ik; «en ik drink met dit heerlijke kopje koffij op uw geluk en lang leven.»

«God zegen'den jongen! Hij heeft een dankbaar hart en een paar blaauwe kijkers als mijn Piet,» riep het Iersche vrouwtje, met toenemend welgevallen op mij starend, terwijl ik het ontbijt verslond, dat ik zeker te trotsch zou geweest zijn, uit iedere andere minder eenvoudige hand aan te nemen.

«De gast vroeg nu wie Piet was en terstond barstte de moeder los in loftuigingen over haar jongen en vertelde, met eenige weinige schilderachtige woorden, zooals alleen eene Iersche vrouw dat kan, hoe Piet eerst naar Amerika gegaan was, toen het hun in het «oude land» tegenliep, en hoe trouw hij haar toen van zijn loon overgestuurd had, totdat zij ook bij hem zou kunnen komen.

«Hoe zij gekomen was, maar haar jongen niet had kunnen vinden, omdat zij den brief verloren had, waarin

zijn adres stond, en hoe ze een jaar lang gewacht en uitgekeken had, verzekerd, dat ze elkaar in 't eind wel zouden weêrvinden. Hoe de heiligen hem gunstig waren geweest, en eens op een gelukkigen dag haar gebeden verhoord hadden op een wijze, die zij zoo groot een wonder noemde als ooit gebeurd was. Want eens toen ze van haar werk opkeek, wien denkt ge dat ze aanschouwde, in een mooie liverij, op den bok van een prachtig rijtuig voor het huis van haar meester? — wien anders dan haar eigen jongen, als een koning in zijne heerlijkheid.

«Hoezee! ge hadt eens moeten zien hoe ik de trappen oprende, en hoe mijn Piet als een vliegende engel vanden bok af stoof, en de hartelijkheid waarmee hij mij in zijn armen nam, zonder te denken aan zijn prachtige jas, terwijl ik braaf smerig was, daar ik juist den oven had staan poetsen. Och, Och! wat was ik dien dag een gelukkig schepsel!»

«Hier zweeg de goede ziel, om de tranen af te wischen, die op haar dikke wangen glommen, en daar Marie weêromkwam met een dollar voor mij; «want Meneer zei het was een lastige karrewei geweest en 't was goed gedaan.»»

«Moge zijn bed hierboven zacht zijn, liefste, en zeer bedankt, en ik wensch de dames een vrolijke Kersmis en een gelukkig Nieuwjaar.»

«Met deze dankbare afscheidswaarden stapte ik weg, zeer tevreden over den goeden uitslag van mijn eerste poging. Opgevrolijkt en verkwikt door de vriendelijkheid van mijn eenvoudige gastvrouw, vatte ik nieuwen moed, en werkte met verdubbelde kracht aan het volgende baantje, dat mij werd opgedragen. Zoo had ik, toen de kerkklok voor 't eerst luidde, reeds drie dollars in mijn zak. Het bloed danste mij in de aderen, en al mijn eigen wanhoop scheen weggeschept te zijn, tegelijk met de sneeuw, die ik van de wegen van anderen weggeruimd had.

«Mijn rug deed pijn en mijn handen zaten vol blaren, maar de ontstemming uit mijn gemoed was geweken, en ik liep haastig naar huis, verkleedde mij en ging naar de kerk, gevoelende dat ik eene bijzondere dankzegging schuldig was, voor de les die ik geleerd had.

«Kersmifestoenen versierden de muren der kerk, Kers-muziek vervulde de gewelven, en Kers-preek, gebed en psalmgezing verheugden aller harten. Maar de armoe­dig gekleede jonge man in die bank achteraan vond in de godsdienstoefening van dien dag zooveel schoons, zooveel troost, dat hij die nooit heeft vergeten; want het was het keerpunt in zijn leven.»

Mijn vriend zweeg een oogenblik, en ik vergeleek in mijn geest dit zijn verleden, met het gelukkige tegenwoordige; want hij was nu een welgesteld man met

een geachten naam, een aardig duitje in de wereld en, wat nog 't best van alles was, een edele vrouw en eenige knappe zonen, om in zijn voetstappen te treden.

Ik kon weldra de verzoeking niet weêrstaan van te vragen:

«Zijt gij voortgegaan met sneeuw wegscheppen, Richard?»

«Niet lang, want het was niet noodig, dank zij de moeder van Piet,» antwoordde hij, met een glimlach.

«Kom, nu moet ik de geheele geschiedenis hebben; want ik begrijp best, dat er een vervolg bijbehoort!»

»Een zeer gelukkig vervolg. Ja, aan die goedgehartige ziel en aan haar aardig stukje levensgeschiedenis heb ik het te danken, dat de fortuin mij van toen af gunstiger is geweest. Neen, laat mij liever zeggen door die aanraking met reine natuurlijkheid, die aller harten voor ons opent. Want, toen ik dien namiddag thuiskwam, zette ik mij terstond aan 't werk en schreef een verhaaltje, ontleend aan de enkele eenvoudige trekken door haar geschetst, en iets van haar eigen humor en pathos moet daarin gekomen zijn, want ditmaal werd mijn stukje aangenomen en werd ik zelfs tot mijn groote verrassing door den uitgever verzocht meer dergelijke te leveren.

»Ik had het eigenlijk voor mijn eigen genoeg geschreven, want ik was in een gelukkige stemming, en ofschoon

mijn kamer koud was, scheen toch de zon, en hoewel mijn kast leêg was, had ik toch eerlijk verdiend geld op zak en gevoelde ik mij zoo rijk als een koning.

»Ik herinner mij nog, dat ik om mij zelf moest lagchen, toen ik 't Maandagsmorgens per post verzond, dat ik het een dwaze opgewondenheid vond en er dagen lang niet weêr aan dacht, daar ik mij intusschen met mijn nieuwen vriend, de sneeuwschop, bezighield.

De sneeuw was nu weg, maar steenkolen bleven er nog te scheppen en te zeulen, en met alle magt hielp ik daarvan vele tonnen inladen of lossen, want dit zware werk was juist het geneesmiddel, waaraan mijn overspannen zenuwen behoefte hadden, en dagelijks nam ik in opgeruimdheid toe, naarmate mijn spieren het dagelijksch brood verdienden, dat ik met mijn hersens niet had weten te winnen.

»O! maar zij bragten mij nog iets beters dan brood aan, iets meer waard dan een naam als schrijver; aan die oude spade ben ik het geluk mijns levens verschuldigd! Dezelfden dag dat ik den brief kreeg, vermeldend dat mijn verhaaltje geplaatst werd, laadde ik met vreugde mijn laatste ton kolen; want ik begreep dat ik nu de pen weer mogt opvatten, daar ik in een keuken het toovermiddel om lezers te winnen gevonden had.

»Menschlief! wat werkte ik dien dag en hoe lustig floot ik er bij! Ik was zoo gelukkig en gevoelde mij

zoo zeer verheven boven alle twijfeling en vrees, door dit bewijs, dat mijn talent toch geen inbeelding was en door het feit, dat mijn eigen krachtige armen reeds in staat waren den hongervolf van mijn deur te verjagen !

»Zoo bezig was ik geweest, dat ik niet opgelet had, hoe eene dame uit het venster naar mij keek. Zij had het raam geopend, om de hongerige musschen te voeden en toen had ze naar mijn fluiten geluisterd, want het was een wijsje dat zij kende, en dat zij door zekeren jongen man had hooren zingen, alvorens hij uit haar kring verdwenen was, waarna ze dikwijls nieuwsgierig was geweest wat er toch van hem mogt geworden zijn.

»Dit alles hoorde ik later pas; toen floot ik voort zonder er iets van te vermoeden, tot mijn werk gedaan was, veegde toen mijn verhitte gezicht af en ging naar binnen om mijn geld te beuren. Tot mijne verbazing zeide men mij, dat ik maar in de eetkamer moest gaan, dan zou mevrouw mij wel helpen.

»Ik ging die kamer binnen en stond toen plotseling niet voor mevrouw, maar voor de vrouw, die ik hopeeloos maar trouw bemind had dat heele zorgvolle jaar door, sedert ik heengegaan was om alléén mijn strijd om 't bestaan te strijden.

»Een oogenblik dacht ik nog, dat zij mij niet herkende, in mijn armoedige plunje, en met mijn zwarte gezicht, maar zij had mij wel herkend, en met een uit-

drukking van innig gevoel op haar eigen gelaat, bood zij mij, niet geld aan, maar stak mij hare hand toe en zeide met een stem, die mijn hart van vreugde deed opspringen :

«Richard, ik was bang dat gij ten ondergegaan waart, als zoovele teleurgestelde jongelieden, wanneer zij niet slagen in hunne eerzuchtige verwachtingen; maar ik ben zoo blij, zoó trotsch, om in uw gelaat te zien, dat gij nog steeds, als een dapper en eerlijk man, werkt en wacht. Ik kon niet laten u dat te zeggen!»

»Wat kon ik daarna anders doen, dan haar blanke vingertjes tusschen mijn beide smerige handen te drukken, terwijl ik in 't kort mijn geschiedenis vertelde en haar meêdeelde hoe ik eindelijk weêr reden had gekregen om te hopen. Ik wist ter naauwernood wat ik zeide, want die teedere oogen bleven terwijl op mij gevestigd zoo vol onuitgesproken liefde en medelijden, bewondering en achting, dat ik mij als in den zevenden hemel gevoelde en geheel vergat, dat ik een steenkoolsjouwer was.

«Trouwens dat was dan ook voor het laatst, en den volgenden keer toen ik mijne Keetje kwam bezoeken, had ik schoone handen, die haar als een eerste geschenk mijner liefde het verhaaltje bragten, dat den grondslag van dit mijn geluk is geworden.»

Hier zweeg hij en zijn gezigt straalde van blijdschap, want het geluid van kindervoetstappen naderde en vrolijke kinderstemmetjes riepen :

«Papa! Papa! de sneeuw is gekomen! Mogen we nu de stoep zelf gaan schoonmaken?»»

«Ja, mijn jongens, en zorgt dat gij het goed doet; want te eeniger tijd mogt gij er eens uw ontbijt meê te verdienen hebben,» antwoordde Richard, toen drie flinke knaapjés naar binnen stormden, dolblij met de eerste sneeuw.

«Die jongens hebben een hartstogtelijke liefde voor 't sneeuwscheppen, zeker van hun vader geërfd,» voegde hij er bij, met een knipoogje, waaruit mevrouw Keetje kon opmaken waarover we gesproken hadden.

Het was een genot om te zien, hoe zij met teederen trots de hand greep, die hij haar toestak en hoe zij, die tusschen haar beide handen drukkende, zeide, met een blik op haar jongens:

»Ik hoop dat zij niet enkel huns vaders liefde voor eerlijken arbeid zullen erven, maar ook het genie, dat zelfs in de eenvoudigste dingen dezer wereld waarheid en schoonheid kan ontdekken en afschilderen.

OESTERS.

EENE SPOOKGESCHIEDENIS.

»Ik heb geen enkele kamer meer vrij in 't heele huis, Mevrouw, maar als het u niet schelen kan, ginds in 't hutje uw intrek te nemen en hierheen te komen voor uwe maaltijden, dan kan ik u zeer goed hebben en zal 't mij heel aangenaam zijn,» — dat was 't antwoord van Mw. Grant, toen ik haar vroeg of ze mij kon herbergen.

»Waar is het hutje?» en ik keek rond, volkomen bereid om genoeg te nemen met elk soort logies, na de lange, warme reis van het gloeiend heete Boston naar de winderige haven van York.

Dàar regtuit in de laagte, gij ziet het, 't is niet meer dan een stapje. Het is er alles in orde en aanstaande week zal 't er vol zijn, want vele lieden geven er de voorkeur aan, omdat het er zoo rustig is.»

Aan 't eind van een sterk afhellend pad, dat ruime gelegenheid aanbod voor ongelukken van allerlei soort,

van een verstuikten enkel af tot een gebroken nek toe, stond een huisje, een klein wit gebouwtje, met een mooie kamperfoelie langs den voorgevel, vrolijke bloemen in den tuin en de blaauwe Atlantische Zee vlak in de nabijheid.

»Een echt hutje aan zee! Dit is juist iets voor mij, als ik die bovenvoorkamer kan krijgen. Het kan mij niet schelen, of ik er alleen ben, wees dus zoo goed mijn koffertje daarheen te laten brengen, dan zal ik mij vóór de thee wat oprisschen,» zeide ik, en wenschte mij in stilte geluk met dit fortuintje. Helaas, hoe weinig vermoedde ik, welk een nacht vol verschrikkingen ik in dit schilderachtig verblijf zou doorbrengen!

Een uur later, verkwikt door een kopje thee en versterkt door de heerlijke koelte, wierp ik mij hals over kop in de vermakelijkheden die 't jaargetijde opleverde en nam ik twee uitnoodigingen aan voor dien avond, de eene voor eene wandeling naar Sunsetheuvel en de andere voor een maaltje van gebakken oesters aan 't strand.

De wandeling kwam eerst, en terwijl mijn vriendin zich ophield aan een van de naar visch riekende huisjes onderweg, om hare waschvrouw te spreken, beklom ik den top van den heuvel, waar ik door een oud zeeman, gewapend met een verrekijker, begroet werd met de vriendelijke opmerking:

»Een goed plekje voor een vergezigt.»

Ik bleef verder een praatje maken met dezen ouden zeebonk en vroeg hem, of hij ook legenden of verhalen kende, betreffende de oude huizen, overal rondom ons.

«Een massa; maar 't zijn niet altijd juist de oude huizen, waarvan 't meeste verteld wordt. Kijk, daar heb je 'bijvoorbeeld dat hutje ginds, nog geen vijftig jaar oud is het en toch zeggen ze dat daar een boel geesten gezien zijn, omdat zich eens in de achterslaapkamer een man van kant heeft gemaakt.

«Wat zegt u, dat huis aan 't eind van de laan?» vroeg ik, met plotselinge belangstelling.

«Jawel, een aardig verblijf, maar wat afgelegen en vochtig. Geesten en paddestoelen huizen ligt in dergelijke woningen,» antwoordde doodkalm de achtenswaardige zeeman.

De vochtigheid jaagde mij meer vrees aan dan de spoken, want ik had nog nooit een geest gezien, maar aan rhumatiek had ik veel geleden en ondervonden hoe moeijelijk men van die kwaal verlost wordt.

«Ik heb een kamer daar genomen, en het is mij dus niet onverschillig, welk gezelschap mij daar wacht.»

«Een kamer genomen in dat huis, zoo? Wel, ik denk niet dat gij er last van zult hebben. Sommige menschen hebben er een handje van spoken te zien, en anderen zien ze nooit. Mijn vrouw is magtig sterk in die dingen,

maar ik niet, ik heb ijselijk zwakke oogen, als 't er op aankomt dat slag van wezens te ontdekken.»

Er was zulk een ondeugend lachje in 't eene oog van den ouden zeerob, terwijl hij 't andere oog half dichtkneep, dat ik het uitschaterde van 't lagchen en op gezelligen toon vroeg:

«Heeft uw vrouw ooit de geesten in het hutje gezien? Ik geloof wel dat ik onder de valbaren behoor en nu zou ik graag weten wat mij te wachten staat.»

«Neen, klopgeesten is meer haar soort. Daar ginder de eenige geestverschijning, waaraan ik iets hecht die van ouden Bezee Tucker. Hij heeft zich van kant gemaakt in de bovenachterkamer en nu zeggen enkelen dat ze hem daar 's nachts hebben hooren kermen en ook een geluid van vallende druppels, want ge moet weten hij is doodgebloed. Het is indertijd stilgehouden en is nu al door iedereen vergeten, behalve door een enkel oudje zooals ik. Maar Bezee was altijd heel beleefd jegens dames, ik denk dus niet dat hij u zal komen verontrusten, mevrouw;» en weêr lachte de oude man smakelijk.

«Als hij verschijnt, zal ik u een boodschap sturen;» dat zeggende ging ik heen, want mijne vriendin riep mij toe, dat het gezelschap aan het strand ons wachtte.

In het genot van dat feestelijk uur vergat ik de praatjes van den ouden zeeman, want ik stond op 't punt voor

het eerst van mijn leven een oester te proeven, en dat hield voor 't oogenblik al mijne gedachten bezig. Verstrooid op verschillende punten van de rots zittend, als zoovele hongerige zeevogels, keken wij met ademlooze belangstelling toe, hoe de vrolijke baksters worstelden met onwillige koekepannen, stoomend zeewier, heete steenen en visch, die hardnekkig weigerde bruin te worden.

Zekere betooverende kleine Marie bediende mij op zoo'n alleraardigste manier, dat ik geneigd geweest zou zijn een ongevild zeevarken te verslinden, als zij 't mij aangeboden had, zoo onweerstaanbaar was haar verleidelijk stemmetje, toen zij zeide: «O! hier is een prachtige! Aan zijn mooie bruine kop moet gij hem aanpakken en gaauw opeten terwijl hij nog warm is.»

Op deze wijze liet ik mij verleiden om roekeloos toe te eten van die oesters, warm toegediend tusschen twee schalen, weinig vermoedende hoe duur dat maaltje aan het strand mij zou te staan komen.

We bleven laat op en toen werd ik aan de deur van mijn verblijf afgezet door mijn vrienden, die mij meedeelden dat York een eenvoudig veilig plaatsje was, waar de menschen met ongegrendelde deuren sliepen, en waar nooit 's nachts onraad was.

Ik zeide niets van de spoken, daar ik mij schaamde te bekennen, dat ik een weinig huiverig was voor het

denkbeeld van die achterslaapkamer, nu ik alle bevriende gezigten had zien vertrekken en de deur achter mij had gesloten.

Een lamp en lucifers stonden in den gang klaar, ik stak die aan en rende met verdachte haast de trappen op, deed mijn deur op slot en ging naar bed met het vaste voornemen, om te doen alsof ik den naam van Bezee Tucker nooit in mijn leven gehoord had.

Daar ik heel moê was, viel ik gauw in slaap; maar gebakken aardappelen en een paar dozijn gebakken oesters zijn niet juist de geschiktste middelen, om iemand een kalme nachtrust te verzekeren; een soort van nachtmerrie bragt mij dus weldra tot het besef van mijn onvoorzigtigheid.

Een chaos van woeste droomen loste zich op in één reusachtigen oester, die bestemd was om mij te verblinden, zooals ik het zijn makkers gedaan had. De scherpgerande schalen sperden zich voor mij open en een plegtige stem zeide: «aan haar bruine kop moet ge haar aanpakken en gauw opeten». Het uur der vergelding was aangebroken, en met een wanhopige poging om door duiken aan mijn lot te ontkomen, stootte ik mijn hoofd geweldig tegen den muur en werd wakker met een gevoel, alsof er onder mijn bed een aardbeving plaats had.

Ik verzamelde mijn verwarde zinnen en trachtte weêr

onder zeil te raken; doch helaas! dat noodlottige feestmaal had allen slaap verdreven en 't was te vergeefs dat ik trachtte dien weêr te vatten en mijne slapeloosheid te verdrijven, door het luisteren naar de kamperfoelieblaadjes die tegen 't venster ruischten, en naar de golven, die op het strand braken.

In een van de tusschenpoozen van ebbe en vloed van de golven, hoorde ik in huis een vreemdsoortig geluid, — een soort van dof gekreun dat regelmatig telkens terugkwam. En terwijl ik in bed regtop ging zitten, om goed te luisteren van waar het kwam, trof nog een ander geluid mijn oplettend oor. «Tip, tip, tip,» hoorde ik iets druipen in den gang en op hetzelfde oogenblik kwam het verhaal, dat mij op Sunsetheuvel gedaan was, mij met onaangename levendigheid weêr voor den geest.

«Onzin! het regent en het dak lekt zeker,» zeide ik bij mij zelve, terwijl eene huivering mij overviel, en mijn verbeeldingskracht, geholpen door een indigestie, het huis begon te bevolken met hersenschimmige wezens.

Het had in geen weken geregend en toen ik nu langs mijn gordijn keek, zag ik de heldere sterren aan een onbewolkten hemel schitteren; die uitlegging was dus mis en toch bleef het druipen »tip, tip, tip» aan houden. Het kreunen eveneens, en thans zoo duidelijk hoorbaar dat blijkbaar dat achterkamertje onmiddelijk

grensde aan het vertrek, waarin ik op datzelfde oogenblik lag te bibberen.

«Er slaapt daar iemand,» zeide ik, doch herinnerde mij toen, dat al de kamers afgesloten waren en dat al de sleutels, behalve de mijne in den zak van Mw. Grant, boven in 't andere huis waren.

«Welnu laat de kaboutermannetjes zich vrolijk maken; ik zal hen niet in hunne rust storen, als zij mij met vrede laten. Eenige van de dames vonden mij zoo moedig, dat ik hier alleen durfde te gaan slapen, en nu kan ik toch slecht bekennen, dat ik door een mal verhaal en een vreemd geluid mij zoo bang heb laten maken.»

Ik ging dus weer liggen en zeide verscheidene minuten lang de tafel van vermenigvuldiging op, terwijl ik mijn best deed doof voor alle geluiden te zijn en mijn halstarrige gedachten te bedwingen. Doch het gelukte mij niet en toen ik mijzelf betrapte dat ik eenige malen achter elkaar zeide: «viermaal twaalf is vierentwintig» — gaf ik het op langer een moed te veinzen dien ik niet bezat, en liet ik den vrijen loop aan mijn angsten en benaauwdheden.

Als aan een vrolijk onderwerp voor middernachtelijke overpeinzingen, bleef ik denken aan B. Tucker, niettegenstaande mijn pogingen om die gedachte van mij af te zetten. Te vergeefs bragt ik mij het feit te binnen,

dat de overleden heer altijd beleefd jegens dames» plagt te zijn. Toch was ik in doodelijken angst dat hij het misschien noodig zou achten, in persoon zich te komen verontschuldigen, over den last mij veroorzaakt. Weldra hoorde ik een klok drie slaan, en onwillekeurig uitte ik een kreet, vreeselijker dan de stemmen der geesten, zoozeer vervulde mij de angst bij de gedachte om nog verscheidene uren in zulk een akelige spanning te liggen wachten.

Ik wist niet regt hoe laat het daglicht verschijnen zou, en had bitteren spijt, dat ik niet nuttige inlichtingen had verzameld omtrent zonsopgang, getij en meer dergelijke dingen, liever dan te luisteren naar het dwaze gebabbel van Oom Peter op den heuveltop.

Traag kropen de minuten voort, en ik bedacht juist, dat het eenige redmiddel in mijn bereik zijn zou om uit alle magt »Brand!» te roepen, toen een steelsche voetstap onder mijn raam nieuwe gewaarwordingen bij mij te voorschijn riep.

Dit was een gezonde schrik, niet zulk een geheimzinnige angst; want de nieuwe bezoeker was een menschelijke vijand, en daarvoor was ik weinig bevreesd, aangezien ik goede longen, sterke armen en een Romeinsche dolk had, bijna zoo groot als een vleeschmes. Die stap verbrak de betoovering; ik sloop zachtjes naar het raam toe, gluurde er uit en zag toen een donkere

gedaante, tegen den stam van den grooten boom vlak bij 't huis, opklauteren, dan met de eene hand en dan met de andere naar boven, evenals een matroos in den mast, of een aap tegen zijn kooi op.

»Dat spelletje kunnen twee zamen spelen, vriendje; gij verschrikt mij, en ik zal u aan 't schrikken maken, en met een gevoel van verligting, dat eindelijk de benaauwende stilte verbroken werd, gooide ik mijn gordijn en mijn venster open en leunde er uit, zwaaijende met mijn dolk en onder 't uiten van wat een ontzettende kreet tegen den indringer had moeten zijn, maar dat, tengevolge van het beven van mijne stem na den doorgestanen angst, eindigde in een zonderling mengsel van huilen en balken.

Desniettemin had dat geluid een zeer heilzame uitwerking, want de schurk viel neêr uit den boom, alsof hij door een schot getroffen was, en na een blik naar boven, op de witte gedaante, flaauw zichtbaar bij het licht der sterren, vlugtte hij weg met een vaart, alsof een legioen spoken hem achterna zat.

«Wat zal nu volgen?» dacht ik, nieuwsgierig of deze merkwaardige nacht door een blijspel of een treurspel zou besloten worden.

Ik zat en wachtte, koud maar dapper, terwijl binnen de griezelige geluiden bleven voortgaan en buiten volkomen stilte heerschte, totdat het vrolijke gekraai van

hem, die zich nooit vergist den dageraad aankondigde en alle spoken verjaagde. Een roode gloed in het Oosten verbande mijn laatste vrees, en mij lekker in mijn dekens rollende, genoot ik weldra een rustigen slaap, want ik was doodaf.

De zon, die in mijn gezicht scheen, maakte mij wakker; een bel, die woedend geluid werd, waarschuwde mij dat ik mij haasten moest, en een kinderstemmetje, roepende: «'t ontbijt is tlaar, wil u tomme, mevrouw!» gaf mij de verzekering, dat het hutje zoowel door lieve, kleine geestjes als door spoken bezocht werd.

Toen ik mijne kamer verliet en mij bij Marie voegde, die in 't voorhuis op mij wachtte en er uitzag als een pas ontloken roos tusschen de frissche kamperfoelie, zag ik onderweg twee zaken, die mij deden beseffen, dat de verschrikkingen van dien nacht niet geheel denkbeeldig waren geweest.

Vlak buiten de deur van de achterkamer was een groote natte plek, alsof dat deel van den vloer zoeven pas opgedwijd was; en toen ik uit nieuwsgierigheid door het sleutelgat in de spookkamer keek, zag ik duidelijk, dat er op een stoffige tafel een open scheermes lag.

Mijn oog kon niet verder reiken dan dat ééne voorwerp, maar het was volkomen genoeg en ik besteeg den heuvel onder de somberste overdenkingen, over het geheim in mijn hart verborgen. Ik had het graag aan iemand,

verteld, maar ik schaamde mij een beetje, en toen men mij vroeg, waarom ik zoo bleek zag en zoo droomerig was, antwoordde ik met een somberen glimlach:

«De oesters hebben er schuld aan.»

Den geheelen dag wist ik vrij wel mijn onaangename gewaarwordingen te verhelen; maar toen het avond werd, en ik er aan dacht weder een nacht eenzaam te moeten doorwaken in dat spookhuis, zonk het hart mij in de schoenen, en terwijl wij in de schemering elkaar vertelseltjes zaten te doen, kwam een schitterend denkbeeld bij mij op.

Ik maakte het plan mijn spookgeschiedenis in geuren en kleuren op te dissen en de nieuwsgierigheid mijner hoorders in zulk eene mate te prikkelen, dat althans eenigen hunner aanbieden zouden, ook in het hutje te logeren, op hoop de schim van den rusteloozen Tucker te zien te krijgen.

Opgevroljkt door deze ijdele hoop, gaf ik, toen 't mijn beurt van vertellen was, een hartroerend verslag van mijn avonturen van dien nacht, en nadat ik mijn gehoor had opgevoerd tot een voor mij vleijenden staat van opgewondenheid, wachtte ik even op toejuiching.

Deze kwam echter in zeer onverwachten vorm; want Mw. Grant barstte los in een helderen lach, en haar twee jongens Jantje en Jo, vielen van de bank af, door 't stuipachtig uitschateren.

Heel boos over deze onbehoorlijke vertooning, vroeg ik naar de oorzaak daarvan, maar moest onwillekeurig zelf meê instemmen met het algemeene gelach, dat volgde, toen Mw. Grant mijn geheele spookgeschiedenis in duigen wierp, door mij meê te deelen, dat Bezee Tucker geleefd had, gestorven was en spookte in het bouwvallige huis aan het andere eind van de laan.

«Maar wie of wat heeft dan die geheimzinnige geluiden gemaakt?» vroeg ik, gerustgesteld doch een weinig verbitterd, dat mijn roman zoo laag neêr kwam.

«Mijn broeder Seth,» antwoordde Mw. Grant, altijd nog lagchend. «Ik dacht dat u misschien bang zoudt zijn, om daar geheel alleen in huis te wezen, hij is dus stil naar die andere slaapkamer gegaan en ik heb vergeten het u te vertellen. Hij snurkt erg in zijn slaap, en dat is dus een van de vreeselijke geluiden geweest. Het andere was het druipen van water; gij hadt mij gevraagd om wat zeewater en dat had de meid bij ongeluk in een lekken emmer gebragt. Seth heeft de plassen op 't portaal van morgen vroeg, toen hij zijn kamer verliet, opgedwijd.»

Ik zeide nu natuurlijk niets over dat onschuldige scheermes, dat ik door het sleutelgat gezien had, maar daar ik vond, dat ik toch wel een pluimpje verdiende voor de heldhaftige wijze, waarop ik dien nachtelijken indringer ontvangen had, vroeg ik demoedig of het in

York gewoonte was, dat menschen evenals kalkoenen of kippen in boomen overnachtten.!

Mijn laatste hoop op roem ging te niet, door een nieuwe uitbarsting van de jongens, en zoodra hij weer in staat was te spreken, antwoordde Jo, ter wille van de grap, al verklapte hij daardoor zijn eigen euveldaad:

«Jantje had plan gemaakt heel vroeg op te staan en de laatste kersen van den boom te plukken. Ik wilde hem vóór zijn, en sloop dus voor het nog dag was naar buiten om het hem af te snoepen; ik wou toch gaan visschen en dan moet ik om vier uur beginnen.

«En hebt gij uw kersen lekker opgepeuzeld,» vroeg ik, hopende nu althans de lagchers op mijn hand te krijgen.

«Natuurlijk niet,» bromde Jo, zijn knieën wrijvende, terwijl Jantje er bijvoegde, zich verkneuterend van plezier:

«Hij is gruwelijk geschrikt en heeft zich lekkertjes bezeerd door zijn val, want hij wist niet dat er iemand in dat huis sliep. Hij heeft niet kunnen gaan visschen zoo mank was hij, en per slot heb ik de kersen bemagtigd, 't was zijn verdiende loon vindt ge niet?»

Er behoefde niet geantwoord te worden op deze vraag; want de twee knapen begonnen vriendschappelijk zamen te boksen, tusschen eenige hoopen hooi, terwijl Mw. Grant heenging, om het verhaal in de keuken over te vertellen, vanwaar een onderdrukt gelach mij weldra overtuigde, dat Seth even als de overigen genoot van de grap.

KITTY'S VEE-TENTOONSTELLING.

Kleine Kitty was een weesje, en zij woonde in het arm-huis, waar zij boodschappen liep, nog kleinere kinderen hielp verzorgen en zoowat de meid van iedereen was. Een grappig kind, met een gelukkige natuur, dat steeds haar best deed braaf en zoet te zijn en nooit moede werd te hopen, dat haar wel eens wat prettigs zou overkomen.

Ze had dikwijls hooren praten van vee-tentoonstellingen, maar was er nog nooit heen geweest, ofschoon zij woonde in een stad, waar er elk jaar een gehouden werd.

Toen October in 't land kwam, en men toebereidselen voor het feest begon te maken, kreeg Kitty een sterke begeerte om erheen te gaan, en deed zij eindeloze vragen omtrent zoo'n tentoonstelling aan ouden Sam, die ook in het armhuis woonde.

«Hebt ge mij niet gezegd, dat men er voor niets in kan komen, als men er zelf iets ingezonden heeft?» vroeg zij.

«Ja; en zij die het mooiste fruit, of de beste koeijen, of boter, of wat het ook zij ingezonden hebben, krijgen een prijs of een premie,» zeide oude Sam, al houthakkend.

«Wat is een preempie?» vroeg Kitty en vergat uit belangstelling in de zaak, dat zij de houtschilfers bijeen moest gären.

«Dat is geld; sommigen krijgen een boel en anderen slechts een dollar, of zoo.»

«Ik wou dat ik wat moois had, om daar te laten kijken, maar ik heb niets, dat mij toebehoort, dan poes,» en het meisje streefde het dikke witte katje, dat juist in zijn dartel rondspringen van haar schouder op haar schoot was te land gekomen.

«Je zoudt poes best kunnen inzenden; ze is mooi genoeg om overal een prijs te behalen,» zeide Sam, die van beide jonge poesjes veel hield.

«Hebben ze daar katten dan?» vroeg het kind vol ernst.

»Dat zal wel moeten, al hadden ze 't niet, want als katten geen vee zijn, dan weet ik niet wat vee is,» en oude Sam lachte, alsof hij vond dat hij iets heel aardigs gezegd had.

«Dan heb ik plan met haar er heen te gaan en in ieder geval de tentoonstelling te zien, dat zal heerlijk zijn, al krijg ik ook geen geld voor haar! O, poes, wil je meê? zal je je dan goed gedragen en een preempie voor mij verdienen! dan kan ik een mooi verhalenboekje

koopent!» riep Kitty en gooide haar heele mandje om, in haar plotselinge bezieling voor het mooie plar.

Poes duikelde over haar kop, liep een kuiken na, vloog toen tegen den rug harer meesteres op en zich daarna rustig neêrzettende op haar schouder keek ze haar in 't gezigt als wilde ze vragen, of zulke vluheid en guitenstreken niet stellig een prijs zouden behalen.

«Gij gaat er toch heen, om de kippen van Mr. Green te brengen; kan ik niet met u meêgaan? Ik zal zorgen, dat gij geen last van mij hebt, en ik heb zoo'n vreeselijk verlangen om de pret te zien, voegde Kitty erbij, nadat zij eenige minuten over haar plan nagedacht had.

Nu had Sam juist plan haar meê te nemen, maar hij had het haar nog niet gezegd, en thans, daar hij nog schalksch was op zijn ouden dag bedacht hij, dat hij haar voor de grap wezenlijk haar kat zou laten meênemen. Hij zei dus met een uitgestreken gezigt:

«Ja, ik zal u er wel binnensmokkelen en daar moest gij poes maar in de oude kooi van den merel doen, anders zou het dier ligt schuw worden en wegloopen. Dan zet ge die kooi bij de hoenderkorven en de menschen zullen uw beestje bewonderen, daar is geen twijfel aan.»

't Onschuldige kind was in verrukking bij dat vooruitzigt, hoewel de oudere menschen in huis haar uitlachten. Maar zij geloofde vast, dat het alles volgens

den regel was en met plegtige zorgvuldigheid maakte zij hare toebereidselen.

De oude kooi werd opgepoetst, tot de ijzerdraadjes glommen, daarna versierde zij die met cedergroen en palmtakjes en legde er eindelijk een bedje van roode blaadjes in, waarop de sneeuwitte vacht van poes mooi zou uitkomen. De kat zelf werd gewasschen, gekamd, en op den grooten dag versierd met een blaauw strikje, en toen men haar ten laatste overreed had de fraaije gevangenis binnen te treden, stond het prachtig.

Nog nooit had kleine Kitty zich zoo gelukkig gevoeld, als toen zij, gekleed in haar zindelijke blaauwgeruite jurkje, met haar oude hoedje met versleten lint op, aan de zijde van Sam wegreed; en achter hen, tusschen de hoendermanden, zat Juffrouw Poes in grooten staat van opgewondenheid door het geklok en gefladder van haar reisgezelschap.

Toen het terrein van de Tentoonstelling bereikt was, vond Kitty al die drukte en het leven om haar heen nog àl zoo mooi als het vee zelf. Maar toen Sam, nadat hij zijn gevogelte bezorgd had waar 't behoorde, haar naar de groote zaal bragt, waar de bloemen en vruchten uitgestald waren, begon zij te gelooven, dat de tooversprookjes waarheid werden.

Terwijl zij stond te kijken naar zonderlinge schildertjes van tapisserie-werk, gooide een dame, die bezig

was fruit te rangschikken, een heel mandje vol mooie perziken om, zoodat die naar alle kanten onder stoelen en tafels wegrolde.

«Ik zal ze wel oprapen, Mevrouw,» riep Kitty, die zich graag nuttig maakte, en kroop op handen en voeten rond, tot ze zorgvuldig al de afvalligen teregtgebracht had.

«Hoe heet gij, voorkomende kleine meid?» vroeg de dame, terwijl zij bezig was de laatste gele perzik zachtjes af te stoffen.

«Kitty, en ik woon in het armhuis; en ik had nog nooit te voren een veetentoonstelling gezien, omdat ik vroeger niets had om in te zenden,» zeide het kind dat zich met haar kat even belangrijk gevoelde, als een geheele landbouwmaatschappij.

«Wat hebt gij nu ingezonden, een merklap, of een lappendekentje?»

«O, neen, Mevrouw, een allerliefst poesje, en het zit beneden bij de kippen, — het is heelemaal wit, met blaauwe oogen en een blaauw lintje,» riep Kitty.

«Ik wou dat poesje zien,» zeide een ander klein meisje, en kwam te voorschijn van achter een tafel, waar ze verlegen weggekropen was voor die vreemde.

De dame stemde er in toe en de kinderen gingen zamen heen.

Terwijl zij weg waren kwam Sam zijn kleine vriendinnetje zoeken, en de vriendelijke dame, die schik had

in 't verhaal van 't poesje, vroeg hem meer omtrent het kind.

Zij heeft geen andere vrienden dan mij en haar poesje, en ik dacht dus, ik zal 't arme kind eens een pretje bezorgen. Voor 't geld, dat ik krijg voor 't wegbrengen van Green's kippen kan ik Kitty van middag wat eten geven, en misschien nog een prentenboekje ook, of een ander aandenken aan de Vee-tentoonstelling. 't Zou mij ook niet verwonderen, als ik er van daag nog een kleinigheid bijverdiende, door hier en daar een handje te helpen; als dat zoo is, dan zal ik het aan haar geven, als een gewonnen premie, want natuurlijk heb ik die kat maar voor de grap hierheen gebragt, en toch zou ik 't lieve kind niet graag teleurstellen.»

Terwijl Sam stond te grinniken en in zijn handen te wrijven van plezier, dat hij Kitty zoo verrassen zou, keek de dame hem in 't vriendelijke oude gezicht, en besloot zij op hare beurt hem een genoeg te doen, dat stellig in zijn smaak zou vallen.

Zij was rijk en goedhartig en toen haar dochtertje terugkwam met het dringende verzoek, of zij dat allerliefste poesje mogt koopen, zeide de dame, dat zij het doen zou en liet vijf dollars in Sam's hand glijden, er bijvoegende, dat dit Kitty's premie was, die besteed moest worden om kleertjes, een nieuw poesje of wat zij verder behoefde te koopen voor het moederlooze kind.

Kitty maakte geen bezwaar haar poes te verkoopen; want vijf dollars scheen haar toe een schitterende rijkdom te zijn. Wat was dit een gelukkige dag voor haar, zij zag al het moois, kreeg een lekker maaltje, kocht aan een stalletje «De Kinderen in het Woud» en, wat het best van alles was, zij had nieuwe vrienden gemaakt.

Jongefvrouw Poes werd door hare nieuwe meesteres gehaald en op een tafel tusschen de bloemen gezet, waar de nette kooi en het mollige, guitige katje aller aandacht tot zich trokken; want de geschiedenis werd er bij verteld en de grappige bijdrage van het kleine meisje wekte algemeene vrolijkheid.

Maar de lieden in het arm-huis lachten haar nu niet uit; zij waren zoo verbaasd en verrukt over dit onverwacht geluk, aan het kleine meisje te beurt gevallen, dat ze nooit moede werden te spreken over Kitty's Vee-Tentoonstelling,

---

HOE ZIJ KAMPEERDEN.

«Het ziet er zoo uit naar sneeuw, het zou, dunkt mij beter zijn ulieder togt in de slee uit te stellen, Line,» zeide Mw. Arnold, met een bezorgden blik naar buiten, naar de dikke lucht en op de straten, die nog van den laatsten sneeuwstorm de blijken droegen.

«Zeker niet vóór van nacht, Mama; het kan ons niet schelen, of de lucht bewolkt is, dat vinden we juist prettig, omdat de sneeuw anders in de zon zoo schittert, zoodra we buiten de stad komen. Wij kunnen ons plan nu niet meer laten varen; want kijk, daar komt Patrick al aan met de jongens.» En Line rende naar beneden om de groote slede te verwelkomen, die op dat oogenblik voor de deur stilhield, met vier vrolijke, stoeijende jongens erin gezeten.

«Kom gaauw!» riep Mark, haar broeder, links en regts stompden uitdeelende onder zijn vrienden, om ruimte te maken voor de vier meisjes die het gezelschap moesten voltooijen.

«Wat dunkt u van het weër, Patrick?» vroeg Mw. Arnold, met haar hoofd uit het venster, nog onzeker of het wel verstandig was haar troepje alleen te laten trekken, terwijl Papa, nadat het plan was beraamd, weggeroepen was.

«Gerust, Mevrouw, het is een prachtige dag, uitgenomen de wind, die een beetje koud aan den neus is. Ik zal goed het oog houden op de kinders, Mevrouw, en dan is er geen zorg, geen de minste zorg,» antwoordde de oude koetsier, en hief zijn ronde blozende gezigt op uit zijn dikke manteljas, terwijl hij den kleinen Gus, die reeds parmantig met den zweep in de hand op den hoogen bok zat, op den schouder klopte.

«Weest vooral voorzigtig, kinderen, en zorgt dat ge vroeg weër thuiskomt.»

Met deze vermaning ten afscheid, sloot Mama het venster weër, en keek hoe het jonge volkje vrolijk wegreed, weinig vermoedende wat er geschieden zou, vóór zij ze weërzag.

De wind was meer dan «een beetje koud,» want, toen zij buiten de stad kwamen, woei hij over het vlakke veld met zulke scherpe vlagen, dat de acht neusjes in de sleè haast even rood als die van ouden Pat werden, die den heelen nacht niet op zijn bed was geweest en wiens hoofd zwaar was door een te veelvuldig gebruik van jenever, hoewel niemand zulks vermoedde.

De jongens hadden geweldige pret, door elkaar met

sneeuwballen te gooijen want de hoopen sneeuw waar zij langs kwamen waren nog versch en kneedbaar genoeg, en Mark, Bob en Tony stoeiden er telkens heerlijk in rond, terwijl de slede een heuvel op moest, of even stil stond om de paarden te laten ademscheppen, nadat zij over een vlak eind weg wat hard geloopt hadden.

Kleine Gus hielp mannen totdat zijn handjes geheel verstijfd waren, ondanks zijn nieuwe roodwollen wanten en hij was genoodzaakt af te stijgen en bij de meisjes te kruipen, die gezellig, onder de warme dekkleden ingestopt, zaten snoeperij te eten, elkaar geheimpjes te vertellen en te lagchen om de guitenstreken der oudere jongens.

De zestienjarige Gwendoline moest de wijsheid bewaren onder het troepje, en wist, onder de meisjes althans, zeer goed orde te houden; want Ruth en Alice waren ongeveer van haar leeftijd en de kleine Rita was een heel gehoorzaam jongste zusje.

«Zeg, Line, we gaan stilhouden bij 't oude huis op onzen terugweg, om wat noten voor van avond te halen. Papa heeft gezegd, dat we het doen mogen en wat groote Baldwin-appels ook. Ik heb mandjes mêegenomen, en terwijl wij jongens die vullen, kunt gij meisjes het huis eens rondkijken,» zeide Mark, toen de jongeheeren eindelijk uitgeput op hun plaatsen teruggekomen waren.

«Dat 's heerlijk. Ik wou juist graag een paar boeken

halen en Rita heeft zich zeer verontrust over een van haar poppen, die ze zegt in de kast op de kinderkamer achtergelaten te hebben. Als we ons dus daar ophouden zullen, moesten we nu omkeeren, Patrick, want het begint een beetje te sneeuwen en 't zal dus vroeg donker zijn,» antwoordde Line, die plotseling tot de ontdekking kwam, dat er groote vlokken begonnen neêr te dalen en dat de wind een halve storm was geworden.

«Zeker zal ik, lieve Juffie, zoo gaauw als ik maar eenigzins kan; maar we zullen eerst nog een heel eindje verder moeten gaan, want hier zou 'k niet kunnen omkeeren, zonder den heelen boel onderstboven te smijten in de opgehoopte sneeuw. Wees gerust, dan zal ik u in een half uurtje bij 't oude huis brengen, als 't lukken wil,» zeide Pat, die niet weten wou dat hij het spoor bijster was; want een paar borrels, die hij onderweg genomen had, om de kou uit zijn gebeente te houden, zooals hij 't noemde, hadden hem nog verder in een soes gebragt.

Zij gleden dus weêr voort, met den wind van achteren, en bekommerden zich weinig om de sneeuw, die nu in digte vlokken viel of om de toenemende schemering, daar zij, zooals zij meenden, huiswaarts gingen. Het duurde een zeer lang half uur, eer Patrick hen bij hun buitenhuis bragt, dat tijdens den winter leêg en gesloten stond. Met moeite worstelden zij zich door

de sneeuw de stoep op, en tot onder de weranda, waar zij rondansten om hunne voeten te warmen, totdat Mark de deur opengesloten had en hen binnen kon laten. Pat genoot intusschen van een dutje op den bok.

«Haast je wat, jongens; het is hier koud en donker en we moeten noodig naar huis. Mama zal zoo bezorgd over ons wezen en het wordt wezenlijk een erge storm,» zeide Line, die hare vrolijkheid verloren had door de somberheid van het oude huis en die zich de verantwoordelijke persoon gevoelde, daar zij beloofd had vroeg thuis te zullen zijn.

De jongens renden weg, naar kelder en zolder, waarbij ze genoodzaakt waren de lantaarn aan te steken, die hier altijd achtergelaten werd, ten gebruik voor hen, die nu en dan een kijkje in het huis moesten komen nemen. De meisjes, die weldra boeken en pop gevonden hadden, zaten op de opgerolde vloerkleeden, of gluurden rond in de anders vlolijke, gezellige kamers, welke nu een leêg, verlaten voorkomen hadden met de opgestapelde meubels, de gesloten luiken en de haarden zonder vuur.

«Als we hier lang bleven, mogten we wel een vuurtje in de studeerkamer aanleggen. Dat doet Papa dikwijls, als hij hier 's winters komt, om te maken dat de boeken niet schimmelen,» begon Line te zeggen, maar werd gestoord door een geroep buiten. Zij liep snel naar de

voordeur en zag Pat, met moeite opstaande uit een dikken hoop sneeuw, terwijl de paarden in vollen galop de laan uitrenden.

«Wel, drommels! die rakkers maakten een sprong, toen die vallende tak op hen neêrkwam en toen ben ik er uitgevallen. Ik was er heel niet op verdacht, ik zat net te denken aan mijn zaligen neef Michaël. Moge zijn bed hierboven zacht zijn! Stil maar, lieve Juffie! Ik zal de paarden weêromhalen in een ommezentje. Blijft maar rustig hier, tot ik terugkom, en houdt de jongens in toom terwijl.»

Met een slag op zijn hoed, om dien weêr regt te zetten, stapte Patrick dapper heen in den sneeuwstorm, en de meisjes draafden naar binnen, om het groote nieuws aan de jongens te vertellen, die beladen met hun manden appelen en noten, van hun onderzoekingstogt terugkwamen, onder 't uiten van luide juichkreeten.

«Dat's een mooi ding!» riep Mark. «Oude Pat kan wel half weg naar stad loopen, vóór hij die paarden weêrkrijgt en wij kunnen wel rekenen hier ten minste nog een paar uren te zitten.»

«Leg dan als 't je blijft een vuurtje aan, want als we hier lang moeten blijven, zullen we bevrozen van de kou,» zeide Line, terwijl reeds bezig Rita's verkleumde handjes te wrijven, en met een angstigen blik op Gus, die blijkbaar plan had het op een schreeuwen te zetten,

«Ja, dat zullen we hebben, en jool maken totdat de bokkenschietter terugkomt.

Jelié moet maar hier kamperen, meisjes, en een van de jongens moet mij bijlichten met de lantaarn, terwijl ik hout en krullen haal. Het is zoo ellendig donker, anders breek ik mijn nek nog op weg naar de schuur.»

Dat zeggende ging Mark hen voor naar de studeerkamer, waar het kleed was blijven liggen en waar gemakkelijke stoelen en kanapès de verkleumde bezoekers tot rusten uitnoodigden.

«Hoe kunt gij het vuur aanmaken, als ge 't hout gehaald hebt?» vroeg Ruth, eene praktische jonge dame, die steeds erg gesteld was op haar gemak en genoegen en die reeds naar warm avondeten begon te verlangen.

«Papa verstopte de was-lucifers altijd in een blikken doosje, dat de ratten er niet aan kunnen komen. Hier zijn ze al, en een stuk of drie eindjes kaars, voor de kandelaars op den schoorsteenmantel, als hij soms mogt vergeten hebben de lantaarn te laten in orde maken. Nu zullen wij een lichtje opsteken, dat het er gezellig uitziet als de jongens terugkomen.»

Dat zeggende haalde Line een lucifersdoosje van onder een kanapé-kussen en vervrolijkte aller harten door twee kaarsen aan te steken, de stoelen naar voren te schuiven en zodoende de kamer een meer gezellig aanzien te geven. Alice, die altijd 't meest aan anderen dacht,

ging kijken of Patrick nog niet terugkwam en vond op stoep een bonten dekkleed, dat ze daar hadden laten vallen. Dit nam ze meê naar binnen, deelde mede dat er geen spoor van de weggelooopen paarden of koetsier was te ontdekken en gaf den raad, dat ze zich maar op een lang verblijf moesten voorbereiden.

«Wat zal Mama tobben!» dacht Line, maar gaf zich den schijn de zaak luchtig op te nemen, daar ze zag hoe sip kleine Rita reeds keek, en hoe Gus rilde, dat zijn tanden ervan klapperden.

«Nu zullen we pret hebben», zeide zij, «en spelen dat we schipbreukelingen zijn, of menschen op een togt naar de Noordpool. Daar komt onze kapitein al aan met de matrozen, die een vracht hout aandragen; nu kunnen we dus onze reisproviand ontdooijen en onze voeten warmen. Gus nu zijt gij het Eskimo-jongetje, dat geheel in bont gekleed is, net als op het plaatje, dat we thuis daarvan hebben.» En zij wikkelde het kind in de bonten reisdeken en zette hem haar eigen bonten mustje op, om hem wat afleiding te bezorgen.

«Hier zijn we! Nou een lekker vuurtje, jongens! en als Pat niet weëromkomt, kunnen we hier net zoo goed pret hebben als thuis,» riep Mark, die even als zijn makkers veel schik had in het avontuur.

Zij zetten zich aan het werk en het duurde niet lang of een helder vlamvend vuurtje verlichtte met zijn

vrolijken gloed het vertrek. De kinderen schaarden zich er om heen en trokken het zich niet aan, hoe de storm buiten raasde, overtuigd als ze waren, dat Pat hen straks wel zou komen halen.

«Ik heb honger», klaagde Gusje, zoodra hij warm begon te worden.

«Ik ook», herhaalde Rita, die zich naast hem op het haardkleed zat te roosteren.

«Eet dan een appel,» zêi Mark.

«Die zijn zoo koud en hard, daar heb ik geen trek in,» hernam Gus.

«Bak ze dan, appeltjes piep!» riep Ruth.

«En kraak noten,» opperde Alice.

«Het is jammer, dat we niet wat koken kunnen, net alsof we wezenlijk kamperende reizigers zijn, dat zou zoo grappig wezen» zeide Tony, die eens een paar weken op Monadnock had doorgebracht, waar ze niets anders hadden om van te leven, dan 't geen hij en zijn reisgezelschap zelf op hun ruggen den berg op sleepten.

«We zullen geen tijd hebben voor iets anders dan 't geen we hier hebben. Legt dus uw appels bij 't vuur en kraakt uw nootjes, anders zijn we nog genoodzaakt ze hier achter te laten; dezen raad gaf Line, die met een bezorgden trek op haar gelaat terugkwam van een onderzoekstogt naar de voordeur; want de storm

werd nog hoe langer hoe erger en heinde en ver was geen Pat en geen sleê of paard te ontdekken.

De overigen waren thans heel vrolijk, en ongemerkt gingen een paar uren voorbij, terwijl zij hun feestmaal genoten en spelletjes deden. Gus was weêr degene, die hen aan het onaangename van hun toestand herinnerde, door al gapend en knipoogend te zeggen:

«Ik heb zoo'n slaap! Ik wou naar mijn eigen bed en naar Mama toe.»

«Ik ook!» herhaalde Rita, die al een poosje had zitten knikkebollen en vreeselijk verlangde te liggen en te slapen, waar dan ook.

«'t Is bij achten! Ik moet zeggen, dat oude Pat het op zijn gemak aanlegt. Ik wou wel eens weten, of hem misschien wat overkomen is. Wij kunnen niets doen, dan hier maar rustig zitten wachten,» zeide Mark, op zijn horloge kijkend en begon te begrijpen, dat de grap een ernstig aanzien kreeg.

«We moeten maar doen, alsof het nacht is en allemaal gaan slapen. Pat zal ons wel wakker maken, als hij komt. Je krijgt zoo'n slaap van die kou en sneeuw.» Daarop rekte Bob zich uit, zoo krachtig dat zijn armen er haast afvlogen.

«Ik zal de kinderen een dutje laten doen op de kanapé. Zij zijn het wachten al zoo moede en kunnen nog beter op die manier den tijd verdrijven, dan door

te zitten brommen. Komt Gus en Rita, neemt elk een kussen en dan zal ik u met mijn doek toedekken.»

Line stopte het tweetal lekker in en binnen vijf minuten sliepen ze. De anderen hielden zich dapper tot negen uur, toen waren al de eindjes kaars opgebrand, alle verhaaltjes uitverteld, hadden appelen en noten hunne aantrekkelijkheid verloren en begonnen de humeuren blijkbaar te lijden onder de vermoeidheid en den honger.

«Ik heb al vijf Baldwin-appels gegeten en nóg heb ik trek. Ik wou iets voedzaams en hartigs hebben. Zouden we niet een rat kunnen vangen en die roosteren?» opperde Bob, die een flinke gezonde jongen was en als zoodanig thans rammelde van den honger.

«Is er niets eetbaars meer in huis?» vroeg Ruth, die niet eens noten had durven eten, omdat die haar niet goed bekwamen.

«Niets bij mijn weten, dan een paar potjes zuur in de provisiekamer; we hadden zooveel van 't jaar en toen heeft Mama een gedeelte hier achtergelaten,» antwoordde Line en besloot terwijl bij zich zelf, dat ze een volgend jaar het huis buiten beter zouden provianderen, alvorens het te verlaten.

«Zuur alleen zal nog al scherp in de maag vallen. Als we nu maar een beetje beschuit hadden, die zou ons nu goed te pas komen,» zeide Tony, met al het

gewicht van een man, die ondervonden had wat het was een week lang te leven van aangebrande boonensoep en pannekoeken van roggemeel.

«Ik heb in de schuur een vaatje groene zeep zien staan. Hoe zou ons dat smaken bij het zuur?» opperde Bob, die zich op dat oogenblik in staat voelde den grootsten, zuursten komkommer te verslinden.

«Mama heeft een oude dame gekend, die wezenlijk groene zeep met room at, om haar vel mooi glad en frisch te houden,» bragt Alice in 't midden, terwijl haar eigen frissche gezigtje er uitzag, alsof zij met goed gevolg dat walgelijke middel had toegepast.

De jongens lachten, en Mark, die begreep dat de gastvrijheid hem gebod iets voor zijn gasten te doen, zeide vol vuur:

«Komt jongens, laat ons op buit uitgaan, terwijl de lantaarn nog brandt; want dat zal ook niet lang meer duren en dan zijn we ingerekend. Kom mee, Bob; als er ergens iets eetbaars te vinden is, zal uw fijne neus het wel ontdekken.»

«Steekt het huis niet in brand, jongens! en brengt nog wat hout mee, want we dienen toch eenig licht te houden in dit sombere hol, riep Line met een zucht, terwijl ze hartelijk wenschte, dat het troepje liever veilig thuis en in bed ware.

Het heengaan van de jongens werd gevolgd door

een getrappel van laarzen, het slaan van deuren, luid roepende stemmen en eindelijk door een bons, gehuil en kort daarop door uitbundig gelach; Bob was van den keldertrap gevallen, toen hij de deur opengedaan en zijn neus er te ver in gestoken had, om naar eetbare waar te zoeken. Weldra kwamen zij terug, vol stof en spinraggen en braaf koud, maar in triomf droegen zij een koddige verzameling van zegeteekenen. Mark had een stuk plank en de lantaarn, Tony een groote houten doos en een tinnen emmertje, Bob hield een flesch zuur en een potje gelei dierbaar in zijne armen geklemd, welk laatste artikel op een bovenplank van de provisiekamer bij vergissing was blijven staan.

»Meel, zuur, gelei en een bakplank. Wat een mengmoes! En wat moeten we nu daarmee aanvangen?« riepen de meisjes, die lagchen moesten om den uitslag van hun strooptogt.

»Wie van jelié kan een maïskoek bakken?« vroeg Mark aan zijn zusters.

»Ik niet! Ik kan wel balletjes maken en chocoladekoekjes,« zeide Ruth trotsch op haar talent.

»Ik kan goed brood roosteren en thee zetten,« voegde Alice er bij.

»Ik kan niets koken of bakken,« bekende Line, die heel knap was in Fransch, Duitsch en muziek.

»Meisjes zijn niet veel waard als de nood aan den

man komt. Pak aan, Tony, jij kan me 't best helpen.»

Dat zeggende draaide Mark verachtelijk den rug toe aan de jonge dames, die niets doen konden dan toezien hoe de jongens werkten.

»Hij kan toch niets beginnen zonder water,« fluis-
terde Ruth.

»En zout heeft hij ook niet,« antwoordde Alice.

»En geen pan, om den koek in te bakken,« voegde Line er bij, waarop allen glimlachten over de verlegenheid, waarin de jongens zich weldra zouden bevinden.

Maar Tony was opgewassen tegen zijn taak en maakte met kalmte zijne verdere toebereidselen, terwijl Mark het vuur oppookte en Bob het fleschje zuur openmaakte. De nieuwbakken kok vulde het emmertje met sneeuw, totdat genoeg daarvan gesmolten was om het meel te bevochtigen; dit mengsel werd met een stokje omgeroerd totdat het deeg bruikbaar was, daarna werd het op het plankje gelegd en vóór het heete kolenvuur gezet om te bakken.

»Het zal nooit gaar worden.« »Hij kan zijn koek niet keeren, en hem dus niet aan twee kanten bakken.« »'t Zal in ieder geval oneetbare kost zijn!« Met dergelijke sombere voorspellingen troostten de meisjes zich over haar gebrek aan bedrevenheid in de edele kookkunst.

Maar de koek werd wezenlijk goed bruin gebakken,

door Tony met zijn zakmes en het stokje heel handig omgekeerd, en toen hij gaar was, en in stukjes gesneden en wat gelei er bij gevoegd en het maal rondgediend op een ouden atlas, zeide iedereen:

»Het smaakt werkelijk goed!«

Nog twee koeken werden gebakken en voor de afwisseling met zuur er bij genuttigd, toen waren allen verzadigd en na een plechtige dankbetuiging aan Tony, begon het gezelschap aan slapen te denken.

»Pat is zeker naar huis geloopt en heeft daar verteld dat wij goed en wel hier zitten, en nu begrijpt Mama, dat we ons hier best één nacht kunnen behelpen, tob dus niet langer, Line, maar doe gerust een dutje, dan zal ik op 't haardkleed gaan liggen om voor 't vuur te zorgen.«

Line liet zich niet gerust stellen door de gemakkelijke luchthartigheid van Mark; maar daar-zij toch niets kon uitrigten, volgde zij zijn raad en deed wat zij kon om ieder een goede ligplaats te bezorgen.

Zij hadden allen warme kleëren genoeg; de meisjes nestelden zich dus in drie leuningstoelen, Bob en Tony rolden zich in het dekkleed met hun voeten naar het vuur gekeerd, en snurkten weldra als vermoeide jagers. Mark ging met zijn hoofd op een blok hout liggen en was binnen tien minuten vast in slaap, ondanks zijn belofte om de wacht te houden bij 't vuur.

Line's stoel was minder gemakkelijk dan die van de anderen en zij kon niet als de overigen haar toestand in den slaap vergeten, maar zij zat klaar wakker in den gloed te staren, de uren te tellen en zich te verbazen, dat er niet iemand naar hen kwam omkijken.

De wind loeide geweldig, de sneeuw sloeg tegen de luiken, ratten dribbelden langs de muren, en nu en dan viel een sneeuwklomp met geraas op het dak.

Doodmoê en toch opgewonden haalde het arme meisje zich allerlei akeligheden in het hoofd, die aan Pat en de paarden konden overkomen zijn, en bedacht ook of het mogelijk in een nacht als deze geweest zou zijn, dat het huis van hun buurman bestolen was geworden. Ze werd op 't laatst zoo zenuwachtig, dat ze een doek over haar gezigt trok en manmoedig tot duizend begon te tellen, 'tgeen ze toch nog liever deed dan Mark wakker te roepen en te bekennen dat ze bang was.

Vóór zij 't wist, dommelde zij in en droomde, dat zij allen op een ijsberg gesmeten waren en dat een ijsbeer op 't punt stond Gusje te verslinden, die in zijne eenvoudigheid den grooten witten hond riep en wilde liefkozen.

«Een beer! een beer! o! jongens, redt hem!» kermde Line in haar slaap en het geluid van haar eigen benaauwde stem maakte haar wakker.

Het vuur was bijna uit, want ze had langer gesla-

pen dan zij wist, de kamer was vol schaduwen en de storm scheen uitgeraasd te hebben. In de stilte, die nu heerschte, zelfs door geen snurken verbroken, hoorde Line een geluid, dat haar het bloed in de aderen deed stollen. Er kwam iemand zachtjes den achtertrap op. Al de buitendeuren waren gesloten, dat wist ze zeker; de jongens lagen nog op hun oude plaatsen, want zij kon de drie lange, donkere gestalten zien liggen en tellen, en Gusje lag nog ineengerold op de kanapé. De meisjes hadden evenmin hare plaatsen verlaten en dit was geen loopen van een rat, maar een langzame, voorzigtige menschenstap, die meer en meer de deur der studeerkamer naderde, welke bij 't inbrengen van de laatste vracht hout op een kier gebleven was.

«Als 't Pat was, die zou kloppen of bellen, als 't Papa was, die zou roepen of spreken, om ons niet aan 't schrikken te maken. Ik zou graag gillen, maar daar zal ik nog meê wachten, tot ik zie, of 't wezenlijk iemand is,» dacht Line terwijl haar hart bonsde en haar oogen op de deur gevestigd waren en trachtten in de duisternis iets te ontdekken.

De voetstappen kwamen naderbij, hielden stil op den drempel en terwijl de deur zachtjes open werd geduwd, verscheen er een hoofd. Een manshoofd, met een bonten muts op; maar 't was niet Papa, en niet Pat en ook niet oom Eduard. De arme Line wilde toen schreeuwen,

maar de stem bleef haar in de keel steken, en ze kon niets anders doen, dan zwijgend en bewegingloos blijven liggen kijken. Een klein vlammetje flikkerde even op aan den haard, en verlichtte de donkere gedaante in 't gat van de deur, een groote man met een baard en er glinsterde iets in zijn hand. Was het een pistool, of een zwaard, of een lantaarn die niet brandde? dacht het meisje, terwijl de kortstondige gloed weér verdween en de duisternis weérkeerde tot hare verschrikking.

De man scheen een oogenblik scherp rond te kijken, verdween daarop en toen gingen de voetstappen den gang door naar de voordeur, die van binnen werd opengedaan en in alle stilte iemand ingelaten. Gefluister werd gehoord, toen naderden weér voetstappen, thans vergezeld van een lichtschijnsel.

«Nu moet ik schreeuwen, of ik kan of niet,» dacht Line en gilte uit al hare magt, toen twee mannen binnenkwamen, waarvan de een een lantaarn droeg en de ander een blinkende tinnen kan.

«Jongens! Roovers! Brand! Dieven! O! wordt dan och wakker!» schreeuwde Line, wanhopig Mark aan zijn haren trekkend en Bob en Tony bij hun beenen pakkend, als 't snelste mindel om hen wakker te krijgen.

Toen volgde er een tooneel! De jongens sprongen op en wreven zich de oogen uit, de meisjes kropen onder de doeken en begonnen te gillen, terwijl de

inbrekers luidkeels lachten en de arme Line, thans geheel uitgeput, flauw viel op het hardkleed. De verwarring duurde echter niet langer dan één minuut, want Mark was terstond helder wakker en zijn eerste blik op den man met de lantaarn verdreef bij hem alle vrees.

«Ha! oom Eduard! Wij hebben het hier kostelijk. 't Verveelde ons langer op u te zitten wachten en toen zijn we maar gaan slapen.»

«Meisjes, houdt toch op met schreeuwen, en brengt die kinderen tot bedaren. De arme Line is heusch erg geschrikt. Tom, krijg wat sneeuw terwijl ik haar opneem, dan zullen we haar wel gaauw bijmaken,» aldus deelde de oom bevelen uit en werd de orde weldra hersteld.

De jongens waren terstond weêr kalm en Ruth en Alice wijdden hare zorgen aan de kleintjes, die heel knorrig en nog slaperig waren, ondanks den schrik. Line kwam weldra bij en schaamde zich zeer over hare bangigheid, zoodat zij blij was, dat men bij het weinige licht niet zien kon hoe bleek haar wangen waren.

«U zou ik wel terstond herkend hebben, oom, maar ik schrikte omdat ik een vreemd gezicht zag, en hij sprak geen woord en ik dacht dat die glimmende kan een pistool was,» stamelde Line, toen ze weêr een weinig tot zichzelf was gekomen.

«Wat! mijn ouden vriend en kapitein, Tom May, herinnert ge u dien niet, kind? Hij dacht dat gij allen vast in slaap waart, daarom sloop hij behoedzaam weêr weg, om mij dat te vertellen en om mij binnen te laten.»

«Maar hoe was hij zelf in huis gekomen?» vroeg Line, blijde een andere wending aan het gesprek te geven.

«Hij vond de deur van de schuur open en verrastte het kamp met een zijdelingschen aanval. Gij zoudt slecht deugen voor nachtwacht, jongens,» zeide kapitein Tom laghend, en hij vermaakte zich met het onthutste gezicht van de knapen.

«O, drommels! Die deur heb ik vergeten weêr te grendelen, toen wij den eersten keer het hout zijn gaan halen. Ik had die moeten openzetten, omdat het in die schuur zoo ellendig donker was,» mompelde Bob, die inzag dat hij schuld had.

«Waar is Pat?» vroeg Tony, die met groote tegenwoordigheid van geest alle schuld op diens breeden rug wenschte te schuiven.

Oom Eduard schudde de sneeuw uit zijn haar en van zijn kleêren, pookte het vuur op en ging op zijn gemak zitten, met Gus op zijn schoot, alvorens hij antwoordde: »Tom, deel gij de borrels rond, terwijl ik mijn garen spin.»

De kan heete koffij ging van mond tot mond en en-
Alcott. Spelden.

kele teugjes waren voldoende om de jongelui weër geheel op hun dreef te brengen, zoodat zij klaar wakker en met groote belangstelling luisterden naar het verhaal van Pat's ongelukkige avonturen.

»De vent moet al half dronken geweest zijn, eer hij van wal stak, en hij heeft zijn verdiende loon gekregen. Eerst was hij verdwaald geraakt, toen is hij van den bok gevallen en zijn de paarden daardoor op hol gegaan. Een paar mijlen ver is hij hen achterna geworsteld door de sneeuw, toen is hij van de been geraakt in den storm, in een sloot gezakt, heeft een gat in zijn hoofd gekregen en is daar blijven liggen tot men hem vond. Die menschen hebben hem in een huis op kleinen afstand van den weg ingedragen en daar ligt hij nu in een treurigen toestand; want daar zij Ieren waren evenals hij, hebben zij hem, als 't beste geneesmiddel, net zoolang whisky laten drinken, tot hij in een diepen slaap is gevallen en alles vergeten heeft omtrent ulieden, de paarden en zijn radelooze meesteres te huis.

«De paarden zijn bij den kruisweg tot staan gebragt en daar hebben wij hen met de sleë gevonden, na een vermoeijenden kruistogt door de heele buurt. Daarna hebben we Pat opgespoord; maar door den val en al te veel borreltjes was zijn hoofd zoo verward, dat we niets uit hem konden krijgen. Wij gingen dus weër naar huis en toen herinnerde uw moeder zich, dat

gij gevraagd hadt hier te mogen aanleggen, en wij rustten dus een nieuwen Noord-Pooltocht uit, en staken van wal, voorbereid op een lange reis. Uw vader was nog niet thuis, Tom bood dus aan meê te gaan en hier zijr wij nu.»

»Een mooie grap! Laat ons nu naar huis en naar bed gaan,» stelde Mark voor, met een gaap.

»Is het niet al haast ochtend?» vroeg Tony, die geslapen had als een mol.

»Juist elf uur. Pakt nu uw boeltje bij elkaar en laat ons heengaan. De storm is bedaard, de maan komt op en wij zullen een lekkeren avondmaaltijd gereed vinden voor de geliefde verdwaalden. Help een handje, Tom, om dezen kleinen slaapkop naar boord te dragen, want hij is alweêr in 't land der droomen.»

Oom Eduard legde Gusje in de armen van den kapitein, nam zelf Rita op en ging hen voor naar de slede, die voor de deur stond. Al het kleine goedje werd er warm in gestopt, en nadat men het vuur uitgedoofd en het huis weêr gesloten had, stak het troepje van wal, in het bewustzijn dat alles per slot nog al goed afgehoopen was.

«Vóór ik wêr in een onbewoond huis ga kamperen, zal ik leeren koken en wat meer moed aanschaffen,» besloot Line bij zich zelve, terwijl ze onder 't getjengel der belletjes naar huis reden; en ze hield woord.

EEN VROLIJKE GEDENKDAG.

Partijtjes op stoep waren dat jaar in de mode, en het was ook, terwijl een dozijn jongelieden bij Annie Hadwin op de stoep zaten te babbelen, dat het plan-
netje beraamd werd, 't welk per slot bleek zoo uitnemend te gelukken.

«Wat mij betreft, ik ben blij, dat we niet veel kruid mogen gebruiken en dat voetzoekers verboden zijn; dat zijn toch zulke vervelende dingen; ze branden gaatjes in je kleëren, maken de paarden schichtig en steken de huizen in brand,» zei de bezadigde Frits, die met verscheidene andere jongens gezellig geschaard zat op het hek en de leuning.

»Het zal niets gelijken op een echten ⁽¹⁾ vierden Julij, zonder het gebruikelijke schieten driemaal op een dag. Ze zijn bang, dat het oude kanon springen zal en weêr

---

¹⁾ 4 Julij (1779) datum van de onafhankelijk-verklaring der Vereenigde Staten.

iemand een arm verbrijzelen, net als voorleden jaar,» vervolgde Hugo Dickens een echte fat, en trok terwijl zijn manchetten naar beneden, in de hoop dat Marie de nieuwe knoopjes daarin bewonderen zou.

«Wat zullen we 's avonds uitvoeren, nu er geen bal zal zijn ook? 't Is wat moois omdat de oude lui te moè zijn en geen plezier meer in dansen hebben, mogen wij ook niet dansen; 't is wezenlijk al te erg,» zeide mooie Bella ongeduldig, want zij danste als een fee en was nooit moè.

«Onze wedstrijd 's morgens heeft het bestuur niet durven afschaffen. Als ze dat gedaan hadden, zou er bepaald een oproer uitgebroken zijn,» riep Herbert, die languit op het gras lag, aan de voeten der schoone Julia, met de zwarte oogen.

«We moeten toch iets hebben om den dag meê te besluiten. Komt, bedenkt nu eens een van allen een nieuw, geoorloofd en toch prettig plan voor den avond!» riep Grace, die veel hield van een grapje en die juist uit ondeugendheid een klein padje in den zak van Jacob Sprat had gestopt, als een aangename verrassing wanneer hij naar zijn zakdoek zou tasten.

«Ik loof een prijs uit voor den besten inval. Vijf minuten om na te denken, dan moet ieder een plan opperen en het best gekeurde zal aangenomen worden», stelde Annie voor, die blij was aan haar ge-

zelschap op die wijze een vrolijken toon te geven.

Allen vonden dit denkbeeld goed en het levendige gebabbel werd gevolgd door eene plotselinge stilte, slechts nu en dan verbroken door uitroepen als: «'k weet wat! o, neen toch niet,» dat de rest in lagchen deed uitbarsten.

«De tijd is verstreken,» kondigde Frits aan, op de «knol» kijkend, zooals ze zijn groote, ouderwetsche horloge noemden. Ieder had een meer of minder oorspronkelijk plan bedacht, en er volgden ernstige beraadslagingen; maar ten laatste werd besloten, dat Herbert's voorstel om in bootjes rond te drijven, en zóó het vuurwerk op den heuvel te genieten, zeer romantisch zou zijn, niet vermoeijend en in 't algemeen aanlokkelijk.

«Ieder bootje zou dan een gekleurd lichtje kunnen hebben; dat zou mooi staan en dan zou er geen gevaar zijn van in donker onze burens aan te varen,» zeide Annie, die wel wat bang op 't water was in een klein schuitje.

«Waarom zouden we dan niet een boel hebben? we konden best even als in China een geregeld lantaarnfeest maken, met een massa gekleurde ballons. Daarover heb ik juist pas iets gelezen; ik kan dus zeggen hoe men het doen moet. Dat zal vrolijk zijn!» En Frits, de boekenwurm viel haast van zijn hekje af, toen bij een opgewonden beweging de leesboeken uit

zijn zak vielen, die als ballast hem in evenwigt hadden gehouden.

«Ja, ja!» riepen de andere jongens en toonden op uitbundige wijze hun vreugde, naarmate het nieuwe denkbeeld in hun levendigen geest doordrong.

«Frits en Annie hebben zamen den prijs verdiend, want hun plan is schitterend. Annie kan dan de vlag uitreiken aan den overwinnaar bij den wedstrijd en «Frits de plegtige» kan aanvoerder van de booten zijn, want mij dunkt het zou mooi zijn om in geregelden optocht over de rivier te varen. Vuurwerk is oud nieuws; maar nu zullen wij de stad eens in verbazing brengen door iets prachtigs, stelde Hugo voor, die op zijn beurt beziel werd door den goeden inval.

«Zeker! zeker, dat zullen we doen!» riepen de overigen en verdiepten zich verder in de zaak, met al den ijver aan hun jaren eigen.

«En dan moeten we ons verkleeden, in verschillende kostuums,» zeide Julia, die veel hield van comédiespelen.

»Ja, elk iets bijzonders voorstellen,» voegde Marie erbij, die terstond er bij bedacht hoe mooi haar lang lichtblond haar voor een zeemeermin zou staan.

«En dan zingen als we onder de bruggen doorgaan,» bragt Annie in 't midden, die dweept met muziek.

«Hoe jammer, dat bootjes niet dansen kunnen; het zou zoo aardig staan, om ze te zien rondhuppelen als

dwaallichtjes!» zeide Bella, die nog met heimwee aan het bal dacht.

«Er komen een boel jongens bij ons den dag doorbrengen, en we moesten er een soort pic-nic bij maken; stadsmenschen vinden altijd zulke dingen zoo prettig,» zeide Herbert de gastvrije, want zijn huis en schuur waren de geliefkoosde uitspanningsplaats voor al zijn makkers, en drie lieve zusjes hielpen hem zoo mogelijk altijd in de uitvoering zijner plannetjes.

«Bij ons komen twee nichtjes, en die zouden er wel schik in hebben, denk ik. Ik ten minste, want Jacob zal toch wel weêr Grace achternalooopen en mij alleen voor de nichtjes laten zorgen.

«Ja, een pic-nic, die moeten we stellig hebben,» zei luige Frits, die op één na alle meisjes een grooten last vond.

«Het zou mij niet verwonderen, als al onze families het plan ook goedkeurden en op die manier zouden we in stad een pic-nic op groote schaal kunnen hebben, zooals we vroeger nog eens hebben gehad. Laat ieder van ons het aan zijn of haar moeder vragen en beproeven de zaak in orde te krijgen,» was de raad van Annie, die graag een heelen dag pret ervan wilde hebben.

De partij op stoep duurde dien avond langer dan gewoonlijk; en als men de helft der nog geopperde plannen uitgevoerd had, zou de stad wel een groot gekkenhuis geleden hebben. Wijzer hoofden vervormden even-

wel de onwijze plannen en bekwamer handen verleenden hare hulp, zoodat alleen het mogelijke beproefd werd; en daar de oudere lieden even als de jongens en meisjes ook wel goede invallen hadden, werd de zaak door hen prachtig verder afgewerkt.

De vierde Julij was een mooije dag, met een frisch koeltje, een onbewolkten hemel en geen stof. De stad was vroeg in beweging, al werd men door geen morgensaluut-schoten gewekt.

De klokken luidden vrolijk en om acht uur kwamen de menschen reeds in grooten getale op het stadhuis, om te luisteren naar de voorlezing van de onafhankelijkheids verklaring door den goeden, grooten man, wiens eigen wijze en edele woorden de heele wereld door weerklinken, en overal de zelfde les van gerechtigheid, waarheid en moed prediken, als dat onsterfelijke protest. Toen werd er een Ode gezongen, waarop iedereen uit volle borst «leve Amerika» riep, en vóór de laatste toonen daarvan vervlogen waren, stroomde de menigte naar den rivierkant; want de wakkere lieden wilden geen oogenblik van dezen schoonen dag verloren laten gaan.

Om negen uur begonnen de wedstrijden en beide groene oevers van den stroom waren bezet met vrolijke troepjes, vol belangstelling kijkend naar «onze jongens», die voorbijschoten in gieken, pagaaiden in cano's, of plasten en vielen in en uit hun tobbes, onder het uit-

bundig gelach van de toeschouwers. De oudere knapen roeiden meer volgens alle regelen der kunst en de prijzen werden hun behoorlijk toegewezen door de keurmeesters. Maar ons jonge volkje deelde meê in de pret en Frits en Herbert, die in alles uitmunten, wonnen den wedstrijd om het vlaggetje, dat jaarlijks als prijs werd gegeven voor de overwinning op de rivier. De vermoeide helden laadden toen hun groote sloep met een bevrachting van meisjes, en met de banier vrolijk in den wind wapperende, roeiden zij naar het groote grasveld toe, waar zeven eikenboomen schaduw genoeg gaven om een groote pic-nic te beschutten.

En groot was het gezelschap; want de mamaas hadden vriendelijk toegestemd in het verzoek harer kinderen, en waren overeenkomen gezellig allen zamen koffij te drinken, waarbij elk haar mondivorraad, haar familie en gasten meêbragt, en allen genoegelijk bij elkander waren op die vrije, gemakkelijke wijze, die bij mooi zomerweder alleen mogelijk en zoo aangenaam is.

En vrolijk was het gezelschap ook; het was een verkwikkelijk gezigt, die vaders, altijd anders gebonden aan hun kantoren, thans heerlijk in het koele gras uitgestrekt, terwijl de huismoeders voor een dag hare zorgen vergaten, de jongelui het klaarzetten der versnaperingen en wegwasschen van al die vaten tot een pretje maakten, door het allen zamen te doen, en de kinderen joelden

en stoeiden naar hartelust. Zelfs waren zuigelingen door trotsche moeders meê gesleept naar de partij, en die deden nu slaapjes in hun wagentjes, of gaven met kinderlijke waardigheid receptie aan vrienden en geburen.

Het was een gezellige dag, die hen allen lang heugen zou en toen de zon begon te dalen keerden allen huiswaarts, om zich voor te bereiden voor de avondfeestelijkheid. Er liep een gerucht, dat de mooie rustieke brug geillumineerd zou worden, want de oudere lieden waren van heeler hart tot het plan toegetreden en hadden hun verrassingen gereed, zoowel als het jonge volkje de hunne. Een troep muzikanten had plaats genomen aan den oever van de rivier, een mooie villa op den heuvel straalde van alle kanten licht uit, en de olmen en appelboomen droegen roode en gouden ballons als verheerlijkte vruchten. Het weêr zelf stelde blijkbaar belang in deze nieuwe vermakelijkheid; want 's avonds ging de wind liggen, was het koel en donker en schitterde dus de boog van lichtjes, die de duistere rivier overspande allerprachtigst. Het vuurwerk spatte omhoog op den top van den heuvel, glimwormpjes verlichtten op hunne wijze de velden met hun dansende vonkjes, en de drie bruggen waren bezet door de menigte, die elke nieuwe verrassing met kreeten van bewondering begroette. Hooger op de rivier, waar twee takken zich vereenigden rondom

een rotsachtig eilandje, scheen het wel als vergaderden geesten en nimfen voor een zomernachtfestijn.

Van al de stijgers langs beide kanten van het water staken schitterende bootjes van wal en begaven zich naar de plaats der bijeenkomst; sommige behangen met blaauwe en zilveren ballons, sommige met schelroode lantaarns, of ballons in den vorm van bloemen, gouden-, groene, of met alle kleuren van den regenboog, zich slingerende om de onzichtbare masten. Dan waren ze hier dan daar, ze slopen uit verborgen hoekjes te voorschijn en dreven in hun eigen weêrglans, terwijl zij zich gingen voegen bij den optogt, die zich kronkelde rondom het eiland, als een schitterende zeeslang, zich langzaam loswikkelen uit zijn slaap en duisternis.

«O, hoe verrukkelijk mooi!» riepen zelfs de meest bezadigde stadsmenschen, terwijl ze hun rug toekeerden aan de verlichte brug en de opschietende vuurpijlen, om het nieuwe schouwspel te bewonderen, dat de stoutste verwachtingen overtrof.

De medewerkenden waren trotsch op den goeden uitslag, dien blijkbaar hunne onderneming had en zelfs kinderen vergaten te juichen, terwijl ze keken naar het marionnettenspel, dat thans kwam voorbijvaren, met muziek, licht en halfzichtbare gestalten, zoo bekoorlijk, grappig en romantisch, dat zij er de oogen niet afhouden konden.

Eerst een boot, zoo bedekt met groene takken en schitterende gele lichtjes, dat het wel een drijvend eilandje bij sterrenlicht geleek, of een kooi met zangvogels; want er kwam muziek binnen uit en heldere stemmen, met Annie aan het hoofd, zongen liefelijk onder het voortzeilen. Toen een gondel met allerliefste Venetiaansche dames, geroeid door den mooijen kunstenaar, die de trots van zijn stad was. Vervolgens een kano, waarin drie donkerkleurige Indianen, in volle wapenrusting met strijdbijlen en schelpgordels, pagaaiden, en daarachter het schitterende vaartuig van Cleopatra en die vorstin zelve gezeten op purpere kussens en omringd van bevallige jonkvrouwen, die haar met waaijers koelte toewuifden. Julia's zwarte oogen schitterden terwijl zij rondom zich keek, want zij gevoelde zich echt koninginachtig, met een gouden kroon op het hoofd, alle sieraden die zij had kunnen bemagtigen aan hals en armen, en Grootmoeder's glanzige geel satijnen japon aan. Bella en Grace wuifden de paauwenveëren-waaijers, als twee bekoorlijke Egyptische meisjes en de veelkleurige ballons maakten het geheel tot een liefelijke verschijning.

Dan volgde een schuit vol jonge matroosjes met Tom Brown Junior als kapitein. Toen een troepje feeën in 't wit met zilveren vleugeltjes en tooverstaven, en lantaarns in den vorm van maan en sterren.

Louise Pope, als de «Dame van het Meer» roeide haar

eigen bootje voort met Jacob erin als aardige kleine harp-speler; maar uit gebrek aan iets beters tokkelde hij op een oude citer.

Een zwarte bark, behangen met sombere roode lantaarns en bemand met een troep wreede zeeroovers in roode hemden, met donkere baarden en een indrukwekkende uitstalling van pistolen en hartsvangers aan hun gevest, om niet te spreken van den welbekenden doodskop met gekruiste beenderen voorgesteld op de vlag, die van den mast wapperde, — dit alles maakte een overwel digenden indruk, vooral toen de bemanning met hunne wapens kletterden en het bloeddorstigste lied uitgalmden, dat zij hadden kunnen vinden. Dit werd toegejuicht door alle jongens, en alle paarden schrikten, toen de zeeroovers hun pistolen afschoten, waardoor bange meisjes begonnen te schreeuwen en voorzigtige koetsiers zich met hun wagens vol volk van de bruggen terugtrokken.

Een Chineesche jonk (of hetgeen daarvoor moest door gaan, maar inderdaad meer op een modderpraam geleeke) met een partijtje mandarijnen, rijk aan waaijers, parasols en staarten, die aan boord theedronken bij den gloed van de meest fantastische lantaarns, bragt alle kinderen in verukking.

Toen gleed zachtjes een lange boot voorbij, verlicht door flets blaauwe lampjes en op een witte legerstede lag «Elaine» met den brief in hare hand, haar gouden

lokken tot op hare knieën neêrhangend en aan hare voeten de dwerg, die haar droevig voortroeide naar Camelot. Iedereen herkende dit, want het was met veel zorg zoo voorgesteld en Marie lachte bij zichzelf, terwijl de drijvende schilderij onder de brug doorging en zij menschen hoorde die snel naar de andere zijde liepen om daar het «Lelie-meisje» nogmaals te zien voorbijvaren, waarna een luid gejuich uitmaakte, dat dit een van de mooiste tafreelen van de avond was.

Er waren in het geheel tachtig booten, en het was wezenlijk een prachtig gezigt toen de glinsterende optogt zich kronkelde langs de bogten van de rivier, glad en donker als een spiegel, voornamelijk toen zij allen vergaderden onder en naast de geïllumineerde brug en daar halt hielden als een veelkleurig eiland van licht. Het kwam den toeschouwers voor als een betooverd eiland; want muziek en gelach stegen eruit op, en een vreemde vermenging van schilderachtige gezigten en gestalten bewogen zich er op heen en weêr.

Elaine had zich opgerigt en zat met haar trouwen dwerg lekkers te eten; Ellen Douglas trachtte den harpspeler onder water te dompelen; de Chineezzen noodigden Cleopatra op de thee; de nimfen gooiden de zeeschuimers met waterlelies; de dappere gondolier maakte wijsneuzige praatjes met de Venetiaansche dames; en de vrolijke matroosjes dansten de horlepijp, zonder aan 't gevaar van

overboordvallen te denken, terwijl de drie Indianen Frits, Herbert en Hugo kreeten slaakten en links en rechts slagen met hun strijdbijlen uitdeelden, als waren ze in het heetst van het gevecht.

Een echt zomernachtsdroom-vermaak waarvan iedereen degelijk genoot, terwijl de muziek vaderlandsche wijzen speelde, de mooie villa licht uitstraalde als een tooverpaleis en de hemel rijk was aan verrassende meteoren, vallende sterren en langstaartige cometen, naarmate de vuurpijlen van de heuveltoppen omhoogschoten.

Juist toen de pret op het hoogst was, werden de feestgenooten verschrikt door het haastig luiden van de alarmklok en klonk het geroep van «brand!» van uit de stad, waarvan een algemeene vlucht het gevolg was. «Het postkantoor staat in brand! Mannen noodig om te blusschen!» riep een jongen, die ademloos door de volte bij de rivier kwam dringen. Groot was het gedraaf, dat nu volgde, want er stonden een massa winkels rondom het postkantoor en wanhopige kooplieden trachtten haastig hunne goederen te redden, terwijl de mannen van de brandweer ruiten insloegen, ladders op en neêrliepen, deuren openbraken en met edelmoedige onpartijdigheid stroomen water over alles en iedereen in de buurt uitstortten, en de jongens rondvlogen alsof dit onverwachte vuurwerk hen uitermate behaagde. Zooveel inspanning van de beste krachten kon hare uitwerking

niet missen en gelukkig was de brand gebluscht vóór de rivier leéggepompt was. Daarop ging iedereen naar huis en na den arbeid behoefte gevoelende aan eenige verkwikking, soupeerde men ten tweeden male, tot groote vreugde van het jonge volkje, dat dit een zeer gepast besluit vond voor zulk een opwindenden dag.

Maar het vrolijkste gezelschap van allen was dat, op de plaats bij Frits verzameld om koek te eten en nog eens na te praten over de pret. Het troepje zag er potsierlijk uit. De Indianen waren droevig afgetakeld, wat betreft veëren en beschildering en daarenboven bemodderd tot aan de knieën, daar zij in vliegende haast aan wal gegaan waren. De arme Cleopatra was doornat van een straal van de spuit, maar haar druipende kleëren hadden haar niet van hare vrolijkheid beroofd, Elaine had zich in een grooten shawl gewikkeld, daar haar hoed overboord was geraakt. Jacob en Grace droegen zamen één regenmantel om hun schouders, en Annie was heesch van het aanvoeren van 't vogelenkoor op het drijvende eiland. Ook droegen verscheidene der zeeroovers hun baarden achter in hun nek, om gemakkelijker te kunnen eten.

Allen waren nat, warm en moè, maar allen verheugden, zich over het welslagen van hun plannen voor den dag en waren eenstemmig in hun beweren, dat dit de vrolijkste vierde Julij was, dien zij ooit beleefd hadden.

EEN GOEDE INVAL

«Geen antwoord op mijn advertentie, Mama, ik moet dus weër een dag langer stilzitten, zonder iets om handlen,» zeide Clara, met een mismoedigen zucht, toen de brievenbesteller hun deur voorbijging.

«Gij behoeft niet met de handen in den schoot te zitten, kind, terwijl ik broodnoodig een nieuwe muts moet hebben, en niemand mij die zoo naar den zin kan maken als gij, als gij maar lust hebt er u aan te zetten,» antwoordde hare moeder van de kanapé, waarop ze het grootste deel van haar tijd zoekbragt met het bejammeren van haar harde lot.

«Lust genoeg, Mama, en, wat een nog noodzakelijker vereischte is, ook overvloed van kant, lint en tulle; ik zal u dus wel in een ommezentje een snoesig mutsje in elkaar tooveren.»

En haar eigen teleurstelling ter zijde zettend, begon de mooie Clara het werk zoo bereidwillig, dat zelfs de arme, brommige Mevrouw Barlow ondanks zichzelf vrolijker gestemd werd.

«Wat is 't een zegen, lieve, dat toen, door dat vreeselijke bankroet, al de rest verloren ging, ik u toch behouden heb, en dat geen oneerlijk bankier mij mijn besten schat kan ontrooven,» zeide zij op teederen toon, terwijl ze met tranen in de oogen haar dochter gadesloeg.

«Niemand zal ons scheiden, Moedertje, en als ik maar iets te doen kan krijgen, kunnen wij ondanks onze verliezen onafhankelijk en gelukkig leven, want nu de eerste schrik en ergernis voorbij zijn, vind ik een zonderling soort van opwinding in het denkbeeld arm te zijn en te moeten werken voor mijn brood. Ik was de pret en het luie leventje zoo zeer moede, dat ik wezenlijk reikhals naar eenig degelijk werk, als ik het maar vinden kon.»

Maar hoewel Clara een opgeruimden toon aansloeg, was ze in haar hart droevig te moede; want gedurende de maand, verlopen sedert het ontdekken, dat zij bijkans al hun geld kwijt waren, had zij veel doorgemaakt voor een teergevoelig meisje van drie-en-twintig jaar.

Het verlaten van hun weelderige woning, het verhuizen naar twee eenvoudig gemeubelde kamers, en hare pogingen om met hoopvolle plannen bij hare moeder den moed er in te houden, hadden haar een tijd lang bezigheid genoeg verschaft; maar nu bleef haar niets te doen over, dan te wachten of er ook iemand acht sloeg

op haar bescheiden advertenties, om lessen, copieerwerk of plaatsing als voorlezeres te krijgen.

«Mama, ik wou dat ik een handwerk geleerd had, of de eene of andere nuttige kunst, waarmee ik nu voor ons den kost kon verdienen. Rijke menschen moesten in tijds bedenken, dat niets vergankelijker is dan geld, en daarom hun kinderen zoo opvoeden, dat ze in staat waren armoede dapper het hoofd te bieden. Als de helft van 't geld, vroeger voor mijn muzieklessen en mijn kleëren besteed, gebruikt was om mij een enkel nuttig handwerk te leeren, wat zou dat nu een geluk voor ons zijn!» zeide zij op nadenkenden toon, terwijl haar vlugge vingeren ijverig voortnaaiden, en zij zonder het te weten het bewijs leverde, dat zij talent, smaak en vaardigheid had voor dergelijk modewerk.

«Als gij niet zoo trotsch waart, zouden wij het aanbod van neef Jan kunnen aannemen, en een rustig, gemakkelijk leven hebben,» antwoordde hare moeder op een toon van verwijt.

«Neen, wij zouden weldra gevoelen, dat wij hem tot last waren, en dat zou nog erger zijn dan op water en brood te zitten. Laat ons eerst trachten ons zelve te helpen, en dan, als ons dat niet gelukt, kan men ons ten minste niet van luiheid beschuldigen. Ik weet zeker, dat dit in Papa's geest gehandeld is, laat mij dus, wat ik u bidden mag, daartoe mijn best doen.»

«Zooals gij wilt; i k zal in alle geval niemand lang tot last zijn.» En Mevrouw Barlow keek rond naar haar zakdoek.

Maar Clara voorkwam den dreigenden tranenvloed, door handig de gedachten van de arme dame af te leiden en op haar nieuwe muts te vestigen, die juist klaar was om op te passen.

«Nu, is 't niet mooi? Juist het fatsoen, dat het beste staat bij uw lieve bleeke gezigt. Kijk u zelf nu nog eens goed in den spiegel en vertel mij dan, of u er zacht rose, of paarsche strikjes en lintjes aan wilt hebben.»

«De muts is heel netjes, kind; gij weet het mij altijd naar den zin te maken, gij hebt zooveel smaak. Ik wil maar paarsch lint hebben; want al staat mij dat minder goed dan rose, het past beter bij onze gevallen grootheid,» antwoordde hare moeder, onwillekeurig glimlagchend, terwijl zij nog steeds voor den spiegel stond met de muts op.

«Neen laat ik het rose nemen, want ik wil dat mijn ief mooi moedertje er zoo goed mogelijk uit zal zien, al ziet niemand haar dan ik, en ik ben zoo blij te weten, dat ik althans goed mutsen kan maken, al kan ik dan ook niets anders,» zeide Clara, al rommelend in een doos, om de verlangde kleur van lint te zoeken.

«Niemand wist ze mij ooit zoo prettig op het hoofd te maken; als gij niet een dame waart, zoudt gij schatten

kunnen verdienen als modemaakster, want gij hebt den goeden smaak van een Française,» zeide Mw. Barlow, en voegde erbij, terwijl zij de muts afzette:» weet gij nog wel, hoe beleedigd Madame Pigat was toen zij er achter kwam, dat gij al haar mutsen veranderdet voor ik ze droeg, en hoe zij partij trok van eenige wenken van u en er per slot zelve de eer van wilde hebben?»

«Ja, Mama,» was al wat Clara antwoordde, en daarna zat zij zoo zwijgend te werken, dat blijkbaar hare gedachten even bezig waren als hare handen. Weldra zeide zij: «ik moet naar beneden gaan, naar den grooten koffer om het lint te halen, hier is niets dat mij bevalt,» en een bos sleutels meênemend, ging zij langzaam heen.

Beneden in de groote zijkamer stonden verscheidene koffers en kisten, toebehoorende aan Mw. Barlow, en die daar hadden mogen blijven, dewijl de kamer niet verhuurd was.

Clara opende enkele daarvan en snuffelde haastig in den inhoud, alsof zij nog iets meer zocht dan zacht vleeschkleurig lint. Wat het mogt zijn, zij scheen het weldra te vinden, want de laatste koffer werd met een slag toegesloten en zij stond een poosje rond te kijken in de groote zaal, met zulk een verhelderden trek op 't gelaat, dat blijkbaar haar blik rustte op iets schoons, voor anderen onzichtbaar. Daarna vloog zij, met een vrolijken glimlach op 't gezicht, de trappen op en maakte

haar moeder wakker uit een kortstondig dutje, door juichend te roepen: «Ik heb het! Mama, ik heb het!» onderwijl een lichtkleurig lint boven haar hoofd zwaaijend.

«Goede hemel, kind, wat bezielt u? Wat hebt gij? — toch niet enkel dat lintje, hebt gij een brief?» riep Mevrouw Barlow, verschrikt opspringend.

«Nee, maar iets nog beters, — een nieuw middel om aan den kost te komen. Ik zal modemaakster worden, en dan kunt u zooveel nieuwe mutsen krijgen als u maar wilt. Lach mij nu niet uit, maar luister liever; want het is een kostelijk denkbeeld en u zult er de eer van hebben, omdat u het aan de hand hebt gedaan.

«Ik heb grondstoffen genoeg om meê te beginnen,» vervolgde zij; want toen al het overige verkocht werd, hebben ze ons onze mooie kleêren en fraaijgheden gelaten, dat weet u, en nu kunnen we daarvan leven, in plaats van ze te dragen. Ja, ik zal mutsen maken en die verkoopen en dat zal veel prettiger en gemakkelijker wezen, dan uit te gaan om les te geven of zoo, en u alleen thuis te laten.

«Maar hoe zult ge die kunnen verkoopen?» vroeg hare moeder, half verbijsterd door het vuur, waarmee het nieuwe plan werd uiteengezet.

«Dat is nog het beste van 't geval, en daaraan heb ik pas gedacht, toen ik daar bij die koffers stond. Waarom

zouden we niet die benedenkamer nemen en daar al onze mooie dingen smakelijk uitstallen, liever dan ze een voor een te verkoopen, alsof wij er ons voorschaamden?

«Ik zag alles reeds in gedachte, toen ik straks daar stond. Jufw. Smith zou blij zijn als ze die kamer aan ons kon verhuren, en ik zou die voor één maand kunnen nemen, om te beproeven hoe mijn plan vlot; en als het goed lukken wil, waarom zou ik er dan niet even als Madame Pigat een broodwinning in kunnen vinden?»

«Maar kindlief, wat zullen de menschen er van zeggen?»

«Dat ik een regtschapen flink meisje ben, en als het vrienden zijn, die ons iets waard zijn, dan zullen zij mij een handje helpen.»

Mevrouw Barlow was niet overtuigd en verklaarde dat zij zich schuilhouden zou, als er iemand kwam, maar na veel over en weérpraten, gaf zij toch hare toestemming om de proef te nemen, alhoewel zij voorspelde, dat het toch niets geven zou, waarna zij naar haar hoekje op de kanapé terugkeerde en jammerend de droevige noodzakelijkheid van zulk een stap betreurde.

Verscheidene dagen lang werkte Clara zeer ijverig, om haar plan te verwezenlijken; toen zond ze briefjes rond aan een stuk of twaalf vrendinnen en kennissen, om bescheidenlijk mede te deelen, dat zij op dien en dien dag hare modezaak hoopte te openen.

«Uit nieuwsgierigheid zullen ze komen, al doen ze 't

niet om een betere reden,» zeide zij, terwijl zij haar best deed volkomen kalm en vrolijk te schijnen, ofschoon haar hart trilde van angst, onder het uitstellen van haar kleinen voorraad in de groote zijkamer.

In het hoogvenster stond haar bloemtafel, waarop de witte azalea's, roode geraniums en vrolijke cineraria's zoo prachtig stonden te bloeijen, als wilden zij hare lieve meesteres helpen. die haar zoo trouw had verzorgd, ook toen het ongeluk de bloemen haars levens had doen doodvriezen. Daarboven hing een met groen versierde kooi, met twee kanaries er in, die uit alle magt zongen, als riepen zij bij wijze van straatventers: «Wat hebt gij noodig? Komt, menschen! koopt hier.»

Op een lange tafel in het midden van de kamer waren een dozijn mutsen en kapsels uitgestald. Op eene andere lagen takken fijne Fransche kunstbloemen, gekocht om de schoone Clara zelve meê te versieren.

Verscheidene nette haljaponnen, ingeslagen voor den vrolijken winter, dien zij gerekend had te zullen doorbrengen, hingen over stoelen en kanapé, ook een fluweelen mantel, dien Mevrouw Barlow wenschte te verkoopen, terwijl eenige kostbare oude kant, smaakvolle strikken en linten en verschillende fraaije kleinigheden de kamer verder een vrolijk, bevallig aanzien gaven.

Clara's eerste klant was Mevrouw Tower, eene blozende, dikke dame, vol van die goedhartigheid en wezenlijke

vriendelijkheid, die zoo verkwikkelijk zijn in dagen van leed en zorgen.

«Wel, lieve meid, hoe gaat het u en hoe maakt uwe moeder het? Nu, dat vind ik alleraardigst. Zoo'n goed plan, en juist iets waar behoefte aan was: een rustig plekje, waar men komen kan en zich mooi laten maken, zonder dat de heele wereld er zich mee bemoeijen kan.» En Clara nog hartelijker begroetend dan vroeger ooit, stapte de oude dame rond, en bewonderde alles, even als zij vroeger plagt te doen, wanneer zij het meisje bezocht in hun deftige huis, om het een of ander fraais te zien, dat zij pas uit Parijs hadden laten komen.

«Ik wil u met alle genoegen dien mantel afkopen, want ik was juist van zins er een te laten komen en dit spaart mij de moeite uit. Leg hem voor mij ter zijde, lieve, tegen den prijs dien Mama er voor betaald heeft, geen cent minder, omdat zij hem nog nooit gedragen had, en 't is voor mij toch een voordeelig koopje, daar ik er nu geen inkomend regt van behoef te betalen.»

Toen, vóór Clara nog tijd had gehad om haar te bedanken, wendde zij zich naar de mutsen en kapsels en geraakte in verrukking over iets zeer fijns, geheel uit blonde en vergeet-mij-nietjes zamengesteld.

«Dat is een dotje! Dat moet ik volstrekt hebben, vóór iemand anders het mij voor den neus wegkaapt. Pas

het mij eens op, lieve, en verander er desnoods een beetje aan, als 't mij niet past.»

Clara wist, dat hier geen tegenwerpingen zouden baten, want Mw. Tower had geen greintje smaak, en droeg hardnekkig blaauwe dingen, terwijl zij een kleur als een gekookte kreeft had. De muts werd opgezet, maar zelfs de dikke dame kon niet nalaten te zien, dat er iets niet in den haak was.

«Beste meid, 't ligt niet aan de muts. Ik ben altijd leelijk geweest en mijn vreeselijke kleur bederft den indruk van al wat ik opzet; daarom heb ik eens voor al besloten, móoije dingen te dragen, maar alle hoop op te geven er zelve mooi meê uit te zien,» zeide zij, en schudde haar hoofd tegen zichzelf in den spiegel.

«Dat behoeft u niet te doen; ik zal u laten zien wat ik meen, als u 't mij wilt toestaan; want met uw mooie houding en oogen kunt u toch nooit iets anders zijn dan een knappe vrouw. Kijk maar, ik zal maken dat zelfs deze muts u goed staat.» Dat zeggende legde Clara de fijne blaauwe bloempjes van achteren op de blonde, waar ze niet schreewden tegen haar overmatig roode wangen, en van voren over het donkere haar lag nu niets meer dan een fijn plooiseltje.

«Nu, is 't zoo niet beter?» vroeg zij, met haar eigen bloeiende gezichtje zoo vol belangstelling, dat het een genoegen was haar aan te zien.

«Oneindig beter, nu staat het ding mij heusch goed, en is net wat ik noodig heb bij mijn nieuwe zilvergrijs satijnen japon. Och, och, smaak is toch alles!» En Mw. Tower keek zich zelve met echt vrouwelijke zelfvoldoening in de wezenlijk mooie oogen.

«Hier werden ze gestoord door nieuw bezoek en Clara ging verscheidene meisjes tegemoet, behoorende tot den kring waarin zij zelve nog kort te voren geschitterd had. De dametjes wisten niet goed hoe ze zich houden moesten; want, hoe natuurlijk het scheen om met Clara over toiletten te spreken, was er in haar voorkomen eene trotsche nederigheid, die hare bezoeksters een weinig verlegen maakte, totdat Nelly, een levendig schepseltje met een warm hart, het ijs brak door met een ligte beving in haar vrolijke stem te zeggen: — Wij kunnen er niets tegen doen meisjes, we moeten of lagchen of huilen, en mij dunkt, dat het wel beschouwd voor alle partijen 't beste zou zijn dan maar te lagchen, en verder te doen net alsof er niets gebeurd was;» en zij voegde de daad bij 't woord en sprak Clara toe op zoo natuurlijken toon dat de overigen van zelf haar voorbeeld volgden en even vrij begonnen te babbelen als voorheen.

«Ik leg beslag op dat opaalkleurige zijdje, Clara, want Papa heeft mij een mooie uitgaansjapon beloofd en ik ben al groen van jaloesie geweest, toen gij deze hadt laten komen,» riep Nelly, met den wensch in haar hart

dat zij mutsen droeg, om het heele dozijn tegelijk te kunnen koopen.

«Gij zoudt groen van spijt worden als ik u dat liet nemen, want geen brunette zou die gevaarlijke opaalkleur met schik kunnen dragen en het was dom van mij om het te nemen. Gij zijt heel vriendelijk, Nell, maar ik wil niet, dat gij u op zoo heldhaftige manier opoffert voor de vriendschap,» antwoordde Clara, met een dankbaren kus.

«Maar de andere zijn blaauw en paarsch, en zouden mij beide nog slechter kleuren, dan dat melkblauw, waar nog een rose gloed in ligt. Doch als gij mij dit niet wilt laten nemen, dan moet gij iets anders voor mij bedenken, dat mij heel goed zal staan; want de japon waarmee ik voorleden winter 't meeste eer ingelegd heb, was die goudkleurige met een krans van fijne bloempjes gegarneerd, welke gij voor mij hadt uitgekozen,» ging Nelly voort, vast besloten op de eene of andere wijs te helpen.

»Ik bestel al vast iets tegen Nieuwjaarsdag. Gij kent mijn smaak wel,» zeide eene andere jonge dame, stilletjes besluitend de opaalkleurige zijde te koopen, zoodra de overigen vertrokken zouden zijn.

»Beschouw u zelf als besproken, om de kostuums der bruidsmisjes voor mij te beredderen, want ik zal niet licht vergeten welk een allerliefsten indruk die lichtgroe-

ne kleedjes maakten bij het trouwen van Alice. Sommigen zeiden dat zij er uitzag als een witte lelie, omringd van haar bladerkrans, en ik herinner mij, dat gij daarvan het denkbeeld hadt aangegeven,« voegde eene derde jonge dame er bij, met al de waardigheid van een uitverkoren bruid.

En zoo ging het voort; elk harer deed wat zij kon om te helpen, niet met beklag, maar met goedkeuring van haar plan en met die tastbare hulp, die men zoo gemakkelijk kan aannemen, wanneer de pil verguld wordt door vriendelijke woorden en vrolijke deelneming.

't Was een moeilijke winter, maar die ruimschoots aan de verwachting beantwoordde; en toen de lente kwam en al hare klanten voorzien waren van toiletjes voor reisjes naar de bergen, de zee, of de bronnen, legde Clara tevreden de vermoeide handen in den schoot.

Maar Mw. Barlow zag met bezorgdheid hoe bleek de wangen van 't meisje geworden waren, hoe zij met heimwee naar 't groene gras in de parken keek en hoe snel de glimlach bestierf op de lippen, die opgeruimd trachten te zeggen:

»Nee, Mama, ik durf niet dezen zomer voor een uitstapje het kleine sommetje te gebruiken, dat ik heb opgespaard voor de slechte tijden die kunnen komen. Ik zal er mij wel in schikken, maar ik kan niet nalaten aan het prettige reisje te denken, dat wij plan hadden

gehad dit jaar te doen, en dat u zooveel goed zou gedaan hebben.«

Het gadeslaan van het onzelfzuchtige leven harer dochter had Mw. Barlow geleerd haar eigen leed te vergeten, haar vervuld met den wensch om ook het hare te doen en haar met schaamte vervuld over hare vroegere traagheid.

Toen zij hare moederlijke bezorgdheid mededeelde aan Mw. Tower, opperde die goede dame een plan waar door het schijnbaar onmogelijke zou kunnen geschieden; en Mw. Barlow smaakte het genoeg Clara op haar heurt met een «goeden inval» te verassen, zooals het meisje 't vroeger haar had gedaan.

«Kom, lieve, maak uw boeltje in orde, want we moeten over tien dagen afvaren, om onzen zomer in of bij Parijs te gaan doorbrengen. Ik heb reeds bestellingen genoeg gekregen om onze reis goed te maken en zoo kunnen wij allerplezierigst zaken en genoeg en met elkaar vereenigen.»

Clara kon niet anders doen dan hare handen vouwen en toeluisteren hoe hare moeder haar het plan nader uitlegde; zij moest den heelen uitzet van zekere Mathilde leveren, al de winter toiletten voor Mw. Tower, en nog een lange lijst bestellingen van minder belang, voor vrienden en klanten, die geleerd hadden vertrouwen te stellen in den smaak, het verstand en den ijver der jeugdige modiste en haar daarom op prijs stelden.

Clara kon dus haar zomeruitstapje doen en kwam frisch en bloeiend in het vroege najaar in Amerika terug, volkomen bereid om haar schoone taak weêr op te vatten, en onbewust dat zij, al trachtend anderen op te sieren, haar eigen leven verrijkte en zichzelf tot een sieraad van haar kring maakte.

MARTHA'S LAPPENDEKEN.

«Kort en goed, ik heb er een hekel aan! en er moest een akelige straf uitgedacht worden voor de vrouw, die dat werk verzonnen heeft,» riep de kleine Martha, in een vlaag van kwade luim en smeed haar veelkleurige lapjes naar alle kanten over den grond, zoodat het er op geleek, alsof een wervelwind met een regenboog stoeide.

Poes was het niet eens met Martha, want, na een verbaasd sprongetje, toen de lapjesregen kwam, vlijde zij zich bedaard neer op een rood vierkantje, gezellig spinnende en met haar gele oogjes knippende, als wilde zij het meisje bedanken voor het mooie kleedje, dat haar witte vacht zoo voordeelig deed uitkomen.

Martha moest lagchen om deze koddige beweging van poes en zeide op minder gebelgden toon :

«Tante Kee, moet u zelf niet bekennen, dat het een gruwelijk yervelend werk is?»

«Soms, maar we hebben allen lapjesdekens te werken.
Alcott. Spelden.

ken, lieve, en moeten maar van de ons gegeven stukjes het beste zien te maken, dat wij kunnen.»

«Hoe zoo?» vroeg Martha en trok hare oogen op van verbazing over dit nieuwe denkbeeld.

«Ons leven is een lappendeken, en het hangt voor een groot deel van onszelfen af, hoe we de lichte en donkere stukjes aan elkaar voegen, zoodat het geheel netjes, mooi en nuttig is, wanneer het voltooid is,» zeide Tante Kee heel ernstig.

«O wee! nu gaat ze aan 't preeken,» dacht Martha; maar eigenlijk hield ze wel van de preekjes van Tante Kee, daar deze steeds haar zedelessen met allerlei grapjes doorspekte, en zelve zoo lief en braaf was, dat kinderen nooit in hun ondeugende hartjes konden zeggen: «gij zijt geen zier beter dan wij, dus gij hebt geen regt aanmerkingen op ons te maken, jufvrouw!»

«Ik heb u dat lapjeswerk te doen gegeven om te zien wat gij er van maken zoudt, en nu is het in mijn oog zoo goed als een dagboek, want aan de verschillende blokjes kan ik zien, hoe gij gestemd waart bij 't naaijen daarvan,» vervolgde Tante Kee, met een veelbeteekenenden blik op de bontgekleurde lapjes, die over het tapijt verstrooid lagen.

«Wezenlijk? Dat moet u mij eens toonen,» en Martha wachtte vol belangstelling op hetgeen volgen zou.

Tante Kee nam de el wees er meê op een knoeijig, smerig, rood en bruin vierkantje en zeide :

«Dat is er een van een slechten dag, vindt ge niet dat het er de sporen van draagt?»

«Ja waarlijk, U hebt gelijk; want dat is het ruitje van dien Maandag, toen alles verkeerd ging en toen 't mij geen zier schelen kon hoe mijn werk er uitzag,» riep Martha, verwonderd dat Tante Kee het katoenen dagboek zoo goed lezen kon.

«Dit lieve rose met witte vierkantje, zoo netjes genaaid en frisch, is van een goeden dag; dit koddige mengsel van rood, blaauw en geel, met die groote steken is een vrolijke dag; dat dáár met vlekjes er op is onder tranen genaaid; dit met die vrolijke bloempjes er op is van een dag vol goede voornemens en besluiten; en dat van die fijne patroontjes gemaakt, met sterretjes en stippeltjes, is het blokje dat gij gemaakt hebt, toen ge veel dacht aan het lieve kleine nieuwe kindje thuis.»

«Hoe is 't mogelijk Tante Kee? 't Lijkt wel of u tooveren kan. Hoe kunt u dat alles zoo precies weten? Voor zoover ik 't mij kan herinneren, zijn ze allen juist van de tijden die u noemt. Ik vind toch zulk lapjeswerk nog zoo heel naar niet,» en Martha ging op den grond zitten om, met nieuwe belangstelling in haar werk, de verspreide stukjes te verzamelen, te bekijken en te rangschikken.

„Ik zie meer dan gij denkt en er gaan soms wonderlijke dingen in mijn hoofd om, zoowel als bij kinderen. Wat zoudt gij er van denken, als ge dit eens tot een herinnerings-deken maaktet, even als sommige menschen door elk hunner vriendinnen lapjes voor een deken laten samenvoegen. Beproof eens hoeveel geduld, volharding, goede luim en vlijt gij er in naaijen kunt. Dan zal elk stukje een les of een geschiedenis bevatten en als gij dan onder dat dekentje ligt, zal het u eerst regt verwarmen,» zeide Tante Kee, die niet alleen wenschte het kind aangenaam bezig te houden, maar ook haar iets nog beters te leeren, dan de edele, ouderwetsche naaikunst.

»Ik zie niet in, hoe ik er al die dingen in zou kunnen werken,» antwoordde Martha, en tilde zachtjes poes op haar schoot, in plaats van hardhandig het roode lapje onder het dier van daan te trekken.

«Daar stopt gij er juist een aardig stukje vriendelijkheid in,» zeide Tante Kee lagchend, terwijl zij op poes en het roode lapje wees. Martha lachte ook en zat met een tevreden gezicht de kat te streelen, terwijl zij nadenkend zeide:

«Nu zie ik wat u meent. Ik maak tegelijk twee soorten van lapjeswerk; en dit wat ik zie is om mij te herinneren aan dat andere, dat ik niet zie.»

«Iedere taak, al is die ook nog zoo klein of gering is,

als ze maar goed volbragt wordt, iets moois, en hoe vroeger wij leeren alle donkere en lichte stukjes (de genoegens, moeiten, zorgen en pligten) te verwerken tot een vrolijk, nuttig leven, des te eer ook worden wij wezenlijke vertroosters voor anderen, en wil iedereen zich gaarne onder ons warme dekentje komen koesteren. Begrijpt ge mij, lieve?»

«Zoo'n verwarmend dekentje is U, Tante Kee!» en Martha stak haar handje uit om die andere sterke, vriendelijke, hulpvaardige hand aan te grijpen, die zoo veel goeds uitrigtte en toch nooit vermoeid, of koud of ledig was.

Tante Kee drukte het mollige knuistje tusschen hare beide handen en zeide lagchend, maar tevens ernstig, terwijl zij klopte op het kleine wijsvingertje, door ongeduldig en onhandig naaijen ruw van vel aan de punt:

«Willen we eens zien wat voor een mooi dekentje wij deze maand maken kunnen, terwijl gij wacht tot gij naar huis teruggeroepen wordt, om Mama en het nieuwe zusje te zien?»

«Ja, ik zal mijn best doen;» dat zeggend schudde Martha hartelijk Tante Kee's hand, want zij wou graag een braaf kind zijn en hoopte, dat dit nieuwe denkbeeld haar de taak zou verligten en veraangenamen, die ons allen soms lastig en zwaar voorkomt.

Het plan werd dus gemaakt en het ruitje, dat Mar-

tha dien dag in elkaar naaide, was prachtig om aan te zien; want zij was in een verrukkelijk brave stemming en hield zich overtuigd, dat zij op weg was om een uitmuntend voorbeeld ter navolging te worden voor alle kinderen, die daar kans toe zagen. Den volgenden dag was haar ijver een weinig bekoeld en daar zij verlangde om gaauw buiten aan het spelen te gaan, lette zij niet op haar werk, en dacht dat niemand iets daarvan merken zou. Maar den derden dag was zij zoo boos over het slordige blokje, dat zij 't doormidden scheurde en beweerde, dat het maar allemaal malligheid was om zoo goed en braaf te willen zijn.

Tante Kee zeide niet veel, maar liet haar het blokje weêr in elkaar naaijen en bij den stapel voegen. Dien avond in bed dacht Martha nog eens aan dat ruitje en wenschte zij dat zij een ander er voor in de plaats mogt maken, daar het er zoo leelijk uitzag. Doch daar dat niet mogt gebeuren, kreeg zij een aanval van berouw en besloot voortaan niet weêr zoo driftig te zijn, onder het naaijen althans, want Mama zou het dekentje te zien krijgen wanneer het klaar was, en zou er alles van willen weten.

Natuurlijk besteedde zij niet al haar tijd in pogingen om braaf te worden, maar bragt zij haar dagen door met lessen, spelletjes, ondeugendheid en pret, evenals ieder ander levendig kind van tien jaar. Maar zoodra

het naai-uurtje aanbrak, scheen haar dat gesprek met Tante weêr te binnen te komen; en onder het werken dacht zij er dikwijls over na, of Tante Kee ook aan de blokjes zou kunnen zien wat voor dagen zij doorgebracht had. Zij wilde er de proef eens van nemen; maar Tante Kee weigerde meer in de lapjes te lezen, alvorens de geheele deken klaar zou zijn: «En dan,» zeide zij op zonderling plegtigen toon, «zal ik de goede en kwade dagen te voorschijn doen komen op een merkwaardige wijze».

Martha begreep niet wat ze daarmee kon bedoelen en brandde van verlangen om dat raadsel opgelost te zien. Intusschen groeide de stapel gestadig aan en elke goede of kwade dag voegde ook iets toe aan dat andere werk, genaamd Martha's leven. Zij dacht niet veel meer aan dat deel er van, maar onwillekeurig was dat rustige naaiuurtje van invloed op haar, en dat «gewetensuurtje.» zooals zij het soms noemde hielp haar zeer.

Eens op een dag zeide zij bij 't in handen nemen van haar werk: «nu zal ik Tante Kee eens foppen. Zij denkt dat mijn stoutigheden altijd aan mijn naaiwerk te zien zijn; maar nu zal ik dit blokje eens heel netjes en vol vrolijke kleuren maken en dan zie ik niet in, hoe zij er ooit achter zal komen, wat ik van morgen gedaan heb.»

Nu moet ge weten, dat Piet de kanarievogel elken morgen een poosje uit zijn kooi werd gelaten, om voor

plezier in de kamer rond te vliegen. De dikke poes trachtte nooit hem te vangen, al trippelde het vogeltje soms verleidelijk dicht bij haar. Het was een koddig dier en Martha keek dolgraag naar zijne omwandelingen, want hij deed soms grappige dingen. Dien dag had hij haar erg aan 't lagchen gemaakt, door te beproeven met een dikke shawl weg te vliegen; hij pikte namelijk de franje op, om daarmee het nest te voeren, dat hij altijd trachtte te bouwen. Natuurlijk was de doek veel te zwaar, zoodat het diertje op zijn rug viel en wanhopig lag te schoppen en te trekken, totdat het ten laatste er van afzag en zich met een draadje vergevoegde.

Het was Martha streng verboden hem bij die gelegenheden te jagen of aan te raken; maar zij reikhalste altijd om hem eens even te pakken en te zien hoe hij voelde. Dien dag dan was zij alleen in de eetkamer geweest en had zij de verzoeking niet kunnen weêrstaan; toen Piet over het tafelkleed kwam aantrippen met zijn kopje op zij, onder luid getjirp en met kleine sprongetjes, had zij hem opgepakt en gedurende een minuut vastgehouden ondanks zijn woedende pikken.

Zij zette hem haar vingerhoedje op den kop, lachte bij 't zien hoe gek dat stond en op hetzelfde oogenblik ontsnapte hij uit haar hand. Zij greep naar hem, hij ontsnapte haar weêr; maar helaas! helaas! zijn staartje

was in hare hand achter gebleven. Zijn heele kostelijke staartje, kan ik u verzekeren; en daar zat Martha, met de gele veertjes in haar vuistje en wanhoop in haar hartje. De arme Piet ging heel bedroefd terstond in zijne kooi terug, en zong dien dag in 't geheel niet meer; maar Martha verstopte het verloren staartje en sprak geen woord er over.

«Tante Kee is zoo bijziende, zij zal 't niet merken, en misschien zal er wel gaauw een nieuw staartje aan groeijen, of zal zij denken dat hij aan 't ruijen is. Als zij er naar vraagt, zal ik 't natuurlijk vertellen.»

Martha troostte zich op die manier, maar vergat daarbij dat de deur op een kier had gestaan en dat Tante Kee in de keuken daar naast was geweest. Zij maakte dus een mooi blokje van lichtblauw met grijs en borg het weg bij de anderen, meenende haar Tante hierdoor in de war te zullen brengen, als de tijd voor 't lezen kwam. Maar zij had buiten den waard gerekend, zooals gij straks zien zult.

Op een anderen dag kwam zij in de provlsiekamer en zag een groot blad met warme krentenbroodjes staan. Nu mogt zij nooit tusschen de maaltijden iets eten, en versch, warm brood of gebak was in het bijzonder streng verboden. Martha herinnerde zich zeer goed die beide zaken, maar kon de verzoeking niet weerstaan. Een dik, bruingebakken krentenbroodje met een lekker stukje

sucade er midden in bekoorde haar zoozeer, dat zij er onmogelijk af kon blijven; Martha liet het dus in haar zak glijpen, vloog den tuin in, verschool zich achter een grooten siringenstruik en verslond het haastig.

Het was zooeven pas uit den oven gekomen en nog zoo heet, dat het haar mond en keel erg brandde, en als een gloeiende kool in haar maag lag, toen het naar binnen was; en haar verscheidene uren lang erg bezwaarde.

«Waarom zit ge zoo aanhoudend te zuchten?» vroeg Tante Kee, terwijl Martha bij haar zat te werken.

«Ik gevoel me niet heel wel.»

«Het is alsof ge iets gegeten hebt, dat u slecht bekomt. Ge hebt toch aan 't ontbijt geen warm geroosterd brood gegeten?»

«Neen, tante, dat doe ik nooit,» en weer slaakte Martha een zuchtje, want het broodje lag haar zeer zwaar op den maag en tevens op haar geweten.

«Een paar droppeltjes ammonia zullen u wel weer opknappen,» zeide Tante Kee, en gaf haar die.

Haar maag kwam daardoor spoedig weer in orde, maar haar geweten bezwaarde haar nog en toch kon ze niet besluiten om te bekennen, hoe ondeugend en gulzig ze geweest was.

«Zet een wit lapje midden tusschen die groene,» zeide Tante Kee, terwijl Martha met een sip gezigt haar dagelijksche blokje zat te naaijen.

«Waarom?» vroeg het meisje, want Tante bemoeide zich zelden met het schikken der kleuren in de deken.

«Dat zal mooi staan en het komt ook goed bij de andere drie blokjes, die aan de hoeken van het middenvak moeten komen.»

«Dat is goed, ik zal het doen,» en Martha naaide voort, verwonderd over die plotselinge belangstelling in haar werk en ook over 't lachje, dat om Tante's lippen zweefde, terwijl zij 't medicijnfleschje wegzette.

Dit waren twee van de stoute dingen, die in de deken gewerkt werden; maar goede daden kwamen er ook in en Tante Kee's scherpe blik zag ze allen.

Aan het venster van een huis aan de overzij zag Martha dikwijls een klein meisje zitten spelen met een oude pop of een gescheurd boekje. Zij scheen nooit rond te loopen of uit te gaan en Martha was dikwijls nieuwsgierig of dat meisje ziek zou zijn, omdat het er zoo mager en bleek uitzag, en zoo bedaard en ernstig leek.

Martha begon eens voor de grap gezigten tegen haar te trekken; maar de kleine glimlachte slechts terug en knikte zoo goedig tegen haar, dat Martha zich schaamde over zichzelf.

«Is dat meisje hierover arm?» vroeg zij plotseling, terwijl zij weér eens naar haar zat te kijken.

«Ja, heel arm: haar moeder is een naaister en het

kind is erg kreupel,» antwoordde Tante Kee, zonder op te zien van den brief dien ze schreef.

«Haar pop is niets dan een oud doekje met een bandje erom gebonden en ze schijnt maar één boekje te hebben. Ik zou wel eens willen weten, of zij 't prettig zou vinden, als ik eens met haar kwam spelen,» zeide Martha bij zich zelve, terwijl zij haar eigen groote pop voor het venster zette en terugknikte tegen het meisje, dat op haar stoel zat te dansen van plezier over 't zien van die mooie pop.

«Gij moogt haar wel eens gaan opzoeken, als gij dat graag wilt,» zeide Tante Kee, onder 't voortschrijven.

Op dat oogenblik zeide Martha niets meer, maar later in den middag herinnerde zij zich dat verlof en besloot eens de proef te nemen, of Tante haar goede daden even goed als de verkeerde zou te weten komen. Zij nam dus Blanche Augusta Arabella Mathilde onder den eenen arm en haar mooiste prentenboek onder den anderen, plukte een klein ruikertje van haar eigen bloemen, en ging met dat alles gewapend stilletjes naar het huis aan de overzij, klopte aan en liep stoutmoedig de trap op.

Jw. Bruin, de naaister, was uit en niemand was er in de kamer dan Lize in haar stoeltje voor 't raam, en die zag er eenzaam en mismoodig uit.

«Hoe gaat het u? Ik heet Martha en ik woon hier

tegenover en ik ben hier gekomen om wat met u te spelen,» zeide het eene kind op vriendelijken toon.

«Hoe gaat het u? Ik heet Lize en ik ben heel blij u te zien. Wat een prachtige pop!» antwoordde het andere kind vol erkentelijkheid; en toen was de plegtigheid der kennismaking voorbij en begonnen zij zamen te spelen, alsof ze elkaar al haar leven gekend hadden.

Het kwam der arme Lize voor, alsof plotseling een toovernimfje verschenen was, om de sombere kamer met bloemen en glimlachjes en allerlei moois op te vrolijken; terwijl Martha haar medelijden en haar vriendelijke gezindheid voelde toenemen, op het zien van Lize's kreupele voetjes en bij het opmerken hoe haar magere gezigtje straalde en gloeide van pret en belangstelling in boek en pop en bloemen. «Het deed mij goed,» zeide Martha naderhand; 't was of 't mij zoo warm om 't hart maakte en ik vond het heerlijk gezellig.»

Een uur lang bleef zij en verspreidde zonneschijn in het duistere vertrekje; daarna liep ze snel weêr naar huis, heel nieuwsgierig of Tante Kee dit uitstapje te weten zou komen.

Zij vond hare tante zitten met de handen in den schoot en met zulk eene droevige uitdrukking op 't gelaat, dat Martha op haar toevloog, vol angst uitroepende:

«Wat scheelt er aan, Tantelief? Is u ziek?»

«Neen, beste; maar ik heb u een treurige tijding meê

te deelen. Kom hier op mijn schoot zitten, dan zal ik het u zoo omzigtig mogelijk vertellen.»

«Mama is zeker dood!» kreet Martha, met een akelig verschrikten trek in het lieve blozende gezigtje.

«Neen, Goddank dat niet! maar het lieve nieuwe zusje is slechts een week gebleven en wij zullen haar hier op aarde nooit aanschouwen.»

Snikkende wierp Martha zich in de tot haar uitgestrekte armen, en aan den liefdevollen boezem harer tante schreide zij, tot de eerste bitterheid van haar droefheid en teleurstelling voorbij was.

«Ach, ik verlangde zoozeer naar een zusje en ik zou zooveel van haar gehouden hebben en ik was zoo blij dat zij gekomen was, en nu kan ik haar nooit zien en geen enkelen dag haar hebben! Ik ben zoo teleurgesteld, ik zal 't niet kunnen verdragen,» jammerde Martha.

«Denk eens aan die arme Mama, en draag moedig uw leed om harentwil,» fluisterde Tante Kee, tegelijk hare eigene en Martha's tranen afwisschende.

«Och, wat ben ik ongelukkig! Die mooie deken die ik bezig was voor 't kindje te maken, dient nu nergens toe en ik kan die nu niet afmaken,» en Martha barstte weêr uit in geweën bij de gedachte aan al dat liefdewerk vergeefs verrigt.

Mama zal uw dekentje gaarne willen zien, dat zou

ik dus niet laten varen. Werk is het beste geneesmiddel tegen leed; en ik denk dat gij er nooit spijt van zult hebben, als gij daarvan de proef neemt. Laat ons een helder stukje onderwerping aan Gods wil naast deze donkere droefheid zetten en beide in uw jeugdig leven werken, zoo geduldig als wij kunnen, lieve.»

Martha stak hare bevende lipjes aan hare tante toe om te kussen, dankbaar voor het teedere medegevoel en de troostende woorden. «Ik zal mijn best doen,» was al wat zij er op antwoordde, en daarna zaten zij rustig zamen te praten over het lieve, doode kindje, dat slechts lang genoeg op aarde was gebleven om een plaatsje in elks hart te winnen, en om door haar heengaan in al die harten droefheid achter te laten.»

Martha deed inderdaad haar best om haar eerste smart moedig te dragen, en het gelukte haar vrij wel de beide eerste dagen, behalve wanneer het naai-uurtje aanbrak. Dan riep het gezigt van het sierlijke lapjeswerk haar weér het wiegje in het geheugen, waarvoor het bestemd geweest was en herinnerde haar dat dit nu ledig was. Menige traan biggelde dan neder op Martha's werk; en soms moest zij het wegleggen om in snikken haar hartje lucht te geven; want zij had zoo innig verlangd naar een zusje en het viel haar zoo hard, dat nu te moeten missen en van al de liefdevolle plannetjes afstand te doen, die zij gemaakt had voor den gelukkigen tijd, als

het kindje er zijn zou. Vele teedere gedachten en goede gevoelens naaide zij onbewust in de vrolijke blokjes; en al mogt er hier en daar een vlekje op te zien zijn, mij dunkt die verhoogden de schoonheid van het werk in de oogen van hen, die er de oorzaak van kenden.

Tante Kee ried nooit aan, om zekere verfrommelde stukjes en vuile steekjes er uit te tornen, want zij wist dat in die oogenblikken de kleine vingers gebeefd hadden en de blaauwe oogjes door tranen verduisterd waren geweest, onder het aanraken en zien van de fijne, gebloemde staaltjes van kinderjurkjes.

Lize was vol deelneming en kwam op hare krukjes naar de overzij strompelen met haar eenigen schat, een zwart konijntje, om haar vriendinnetje te troosten. Maar van allen troost, die haar gebragt werd, was die van poesje het meest doeltreffend en het best. Dien eersten treurigen dag, toen Martha zoo radeloos bedroefd het huis door liep, haastte poes zich om haar tegemoet te komen, en gaf haar met stomme teekens te kennen, dat zij meê gaan moest en zien welk een schoone verrassing voor haar bereid was — vier dikke, sneeuw witte jonge katjes met vier grijze staartjes op een rijtje kwispelend, terwijl zij allen aan de donzige borst van hun trotsch moedertje lagen, dat zachtjes lag te spinnen met zalige tevredenheid uit haar gele oogen stralende.

Het was in de schuur en een uur lang lag Martha

daar op den grond, met haar hoofdje dicht naast de poesenmoeder en terwijl zij de jonge katjes zacht streelde, die piepten en rondtuimelden en spartelden, en knipperden met hun halfblinde oogjes, en allerlieft friemelden met hun kleine rose pootjes en kwispelden met hun aardige grijze staartjes. Het is niet te zeggen hoe 'n troost die diertjes voor Martha waren en ik zal mij nooit uit het hoofd laten praten, dat moeder-poes alles wist omtrent dat gestorven kindje en zich daarom er op toegede om met echt moederlijk gevoel haar kleine meesteres op te vrolijken onder het leed.

Dien avond terwijl Martha op het haardkleedje lag te luisteren hoe Tante Kee zachtjes voor haar zong in den schemer, kwam een kleine witte gedaante zachtjes over het tapijt aantrippelen en legde vlak naast Martha's wang een zacht warm balletje neder, en gaf door huid, vertrouwelijk gespin duidelijk te verstaan, dat zij zeggen wilde.

«Daar, liefje, dit is een eenzaam tijdje voor u, dat begrijp ik, daarom heb ik de beste en mooiste mijner lievelingen tot u gebracht om u te troosten;» daarop ging moeder poes zitten en wiesch zich het gezigt, terwijl Martha kleine «neeuwkllokje» liefkoosde en vergat over 't doode kindje te huilen,

Kort daarop viel Martha het groote geluk te beurt een brief van Mama te krijgen, waarin stond, dat zij

haar meiskē een week vroeger terug moest hebben, dan eerst plan was geweest.

«Het spijt mij wel om van u heen te gaan, Tantelief, maar het is zoo'n heerlijk gevoel dat Mama mij noodig heeft en u weet, ik ben nu alles wat Mama heeft; ik moet mij dus reppen om mijn werk af te krijgen, dat ik er haar meê verrassen kan, Hoe zullen wij het dekentje opmaken? Er moest eigenlijk iets prachtigs rondom genaaid worden,» zeide Martha met groote bedrijvigheid terwijl al haar blokjes uitstallende, waarbij zij bevond, dat er nog maar een paar aan ontbraken om de «zedekundige beddedeken» te voltooien.

«Ik moet er maar wat op zien te bedenken. Wij zullen deze witte ster, met het blaauw er rondom in het midden plaatsen, want dat is het netste en mooiste stuk, al zijn er enkele vlekjes op. Dit stuk zal ik er in zetten en gij moogt verder de lange reepen aan elkaar naaijen,» zeide Tante Kee en rommelde intusschen in haar pakjes en laden om iets moois te vinden, dat als rand om de deken kon komen.

«O! ik weet wat! ik heb iets!» riep Lize, die er bij was en veel belang stelde in het werk en zoo schielijk zij kon strompelde zij naar huis.

Weldra kwam zij weêrom op haar krukjes, met een rolletje bij zich, dat zij met groote voldoening uitspreidde, zeggende:

«Daar! dat heb ik heel lang geleden van Moeder gekregen, maar ik heb nooit een deken gemaakt om het voor te gebruiken, en nu is het juist hetgeen gij noodig hebt. Tegenwoordig kan men zulk sits niet meer koopen en ik ben zoo blij, dat ik dat voor u heb.»

Dit is verrukkelijk mooi er voor!» riep Martha opgetogen; en dat was het ook, want het rose en wit was geheel bedekt met dieren en het blaauw was vol vogeltjes en kapellen en bijtjes, die zoo natuurlijk mogelijk schenen rond te vliegen. De fijne patroontjes en de heldere zachte kleuren waren wezenlijk allerliefst en Tante Kee klapte in de handen, terwijl Martha haar vriendin om den hals viel en zeide, dat de deken nu volmaakt zou worden.

Jufvrouw Bruin vroeg of zij de deken mogt doorstikken, wanneer al de stukjes netjes aan elkaar gezet waren, en Martha vond dat heel prettig, daar dat werk hare bekwaamheid te boven ging. De deken kwam pas thuis den morgen van Martha's vertrek en Tante Kee pakte het ding in, zonder eerst het pakje open te maken.

«Wij zullen zamen ons kunststuk bekijken, wanneer wij het aan Mama laten zien,» zeide zij, en Martha was in zoo'n jacht om klaar en weg te komen, dat zij zich daartegen niet verzette.

Een prettige reis, een boel zoenen en omhelzingen, eenige tranen en teedere klaagtoon en over het kindje en

toen was het oogenblik daar om het dekentje te laten zien, waaraan Mama zeide juist behoefte te hebben, om, als zij op de kanapé lag, over haar voeten te dekken.

Als er wezenlijk toovernimfen bestonden, dan zou Martha overtuigd geweest zijn, dat deze iets uitgerigt hadden met haar lappendeken, want wat denkt gij dat ze te zien kreeg, toen ze die vol trots ontrolde?

Midden in de witte ster, die als middenstuk diende was een fijne teekening met merkinkt, voorstellende een lagchend engeltje, met uitgespreide vleugeltjes en daar-
onder stond geschreven:

«Als lief zusje sluimert zacht,

«Houdt het Engeltje de wacht.»

Vervolgens was in elk der vier vrolijke ruitjes aan de hoeken van de streep, die de middenster omlijstte, een wit stukje aangebragt, waarop andere voorstellingen en versjes stonden, die Martha deels aangenaam deels beschamend aandeden, toen zij ze zag en las.

Op een er van was een heerlijk krentenbroodje afgebeeld, waaronder deze regels:

«Wie stal het broodje versch en heet?

«En wie bekwam het slecht?

«'k Wed dat Seringenstruik het weet,

«En 't iemand heeft gezegd.»

Op het volgende was een vogeltje zonder staart, dat op droeven toon scheen te klagen :

«Mijn staartje! ach, het doet zoo zeer!
 «Nu heb ik heel geen staartje meer!
 «Maar liever zou ik nooit meer kunnen vliegen,
 «Dan dat ik Martha, Tante zag bedriegen.»

Het derde was minder verlegenmakend; want dat was een mooi ruikertje bloemen, zoo keurig geteekend, dat het scheen of ze leefden en deze regelen stonden er onder :

«Voor ieder bloempje, uit liefde gegeven,
 «Bloeit ons een schooner in 't eeuwige leven.»

Het vierde witte stukje stelde voor een kind met gekrulde haren, dat zat te naaijen, en wie eenige zeer groote tranen uit de oogen rolden, en langs de wangen en den schoot vielen als knikkers, terwijl naauw zichtbare engeltjes die tranen opvingen en er meê wegvlogen, als waren zij zeer kostbaar.

Hieronder las men :

«Ieder traantje dat er viel,
 «Werd door de Engeltjes bewaard;
 «'t Weenen troostte Martha's ziel
 «En verhief haar hart van de aard.»

«O Tante! Wat heeft dat alles te beduiden?» riep Martha, die dan eens blij, dan weêr diep beschaamd

was geworden, onder het bekijken van het eene plaatje vóór, het andere na.

«Het heeft te beduiden, lieve, dat uw goede en uw kwade daden ongemerkt in het dekentje gekomen zijn, en daar staan ze nu om haar eigen geschiedenis te vertellen. Het broodje en de verloren staart, het ruikertje dat gij aan de arme Lize gebragt hebt en het leed dat gij zonder morren gedragen hebt. Het gaat evenzoo met ons leven, al zien wij 't niet altijd even duidelijk als bij dit. Onzichtbare handen teekenen onze fouten en deugden uit, en naderhand krijgen wij ze weër te zien; wij moeten dus goed oppassen dat onze daden goed en beminnelijk zijn, opdat wij ons niet behoeven te schamen, als de oogen van hen, die ons het meest liefhebben, daarin de geschiedenis van ons leven lezen. Terwijl Tante Kee nog sprak en Martha met een peinzend gezigtje naar haar luisterde, trok Mama zachtkens het beschilderde dekentje over zich heen, hield haar dochtertje tegen zich aan geklemd en fluisterde:

«Mijn Martha zal dit goed onthouden en als al haar volgende jaren zooveel goeds te vermelden hebben als deze laatste weken, dan zal ik niet vreezen hun verslag te lezen en dan zal zij inderdaad mijn kleine vertroostende engel zijn.»

INHOUD.

ZEVEN ZWARTE KATTEN.....	Bladz.	5
TWEE KLEINE MEISJES OP REIS.....	»	21
WAT ROSA TE VERTELLEN HAD.....	»	32
SPELDEN, WAT WORDT ER VAN?.....	»	56
MIJN KLEINE SCHOOLMEISJE.....	»	78
WAT EEN SNEEUWSCHOP BEWERKTE.....	»	91
OESTERS, EEN SPOOKGESCHIEDENIS.....	»	105
KITTY'S VEE-TENTOONSTELLING.....	»	119
HOE ZIJ KAMPEERDEN.....	»	126
EEN VROLIJKE GEDENK DAG.....	»	148
EEN GOEDE INVAL.....	»	162
MARTHA'S LAPPENDEKEN.....	»	177

Bij den Uitgever dezès is mede verschenen :

AGATHA, Pauline. Een verhaal. Met platen. Gebonden..	f 1.90
L. M. ALCOTT, Een Nichtje met zeven neven. Met 1 pl. Geb.	» 1.90
———— Meisjes naar mijn hart. Met 3 pl. Geb....	» 1.90
P. J. ANDRIESSEN, Hein Versteeg. 2e dr. Met pl. Ing..	» 0.90
———— » » Geb..	» 1.25
———— De Muiderkring. 2e dr. Met pl. Geb.	» 1.90
———— De Suppoost. 2e dr. Met platen Geb.	» 1.90
———— Nieskruid. Met 1 pl. Gebonden.....	» 1.90
———— De Onderdrukte Koningszoon. 2e dr. Met 4 platen. Gebonden.....	» 1.90
———— Vorst en Dichter. Met platen. Geb.	» 1.90
———— Koning en Veldheer. Met platen ...	» 1.90
———— Door het kreupelbosch tot den troon. Met platen. Geb.....	» 1.90
———— Tusschen mal en dwaas. Met pl. Geb.	» 1.90
———— De Gentsche vrijheidszoon. Geb....	» 1.90
———— Rozen en doornen. Met 1 pl. Geb...	» 1.90
H. BEECHER STOWE, Vergeten en vergeven. Met platen.	» 1.90
BIART, Twee vrienden. Met 4 platen. Geb.....	» 1.90
MEYR. COLOMB. Marianne Burton. Met 4 pl. Geb.....	» 1.90
W. DEGENHARDT. Wie kijkt er meê? Met 8 platen.....	» 1.80
INA VAN DORT. Prettige uren in Grootvaders huiskamer. Met 4 pl. Geb.....	» 1.90
ELIZABETH. Wat ik aan mijne kinderen vertelde. Met 4 pl.	» 1.90
E. GERDES, Betsy van Harpen. Met platen.....	» 1.90
J. J. A. GOEVERNEUR, De beide Weezen. Met platen....	» 1.80
Dr. LAUCKHARDT, Verhalen voor de jeugd. Met pl. Geb.	» 1.90
MAC-INTOSH, Drie vertellingen voor meisjes. Met pl. Geb.	» 1.90
B. H. REVOIL, De Engel der prairiën. 2e dr. Met 1 pl. Geb.	» 1.90
M. DE REUS, Scherp en zacht. Met 1 plaat. Geb.....	» 1.90
———— Het Zanggezelschap. Met 1 pl. Geb.....	» 1.90
ELISABETH WETHERELL, Hoogmoed en Ootmoed. Met 1 pl.	» 1,30
DE WITT GUIZOT, Bijbel voor kinderen. Gebonden.....	» 2.40

